

Centar za građansko obrazovanje
Centre for Civic Education

IBRAHIM
ČIKIĆ

KNJIGA
O LJUBAVI

Centar za građansko obrazovanje
Centre for Civic Education

IBRAHIM
ČIKIĆ

KNJIGA
O LJUBAVI

Podgorica, novembar 2016.

KNJIGA O LJUBAVI

Izdavač:

Centar za građansko obrazovanje (CGO)

*Centar za građansko obrazovanje
Centre for Civic Education*

Biblioteka:

Ljudska prava

Urednica:

Daliborka Uljarević

Autor:

Ibrahim Čikić

Recenzenti:

Prof. dr Milan Popović

Esad Kočan

Dizajn i produkcija:

Centar za građansko obrazovanje (CGO)

Lektura i korektura:

Centar za građansko obrazovanje (CGO)

Štampa:

Studio Mouse

Tiraž:

200

ISBN 978-86- 85591-79- 2

COBISS.CG-ID 31695376

Stavovi iznjeta u publikaciji "Knjiga o ljubavi" su isključivo stavovi autora Ibrahimova Čikića, i ni na koji način ne mogu biti interpretirani kao zvanični stavovi Centra za građansko obrazovanje (CGO)

Allah ne voli da se o zlu glasno govori, to može samo onaj kome je učinjena nepravda. A Allah sve čuje i sve zna.

(An-Nisa: 148)

Nikoga ljudi ne mogu toliko mrziti kao osobu koja govori istinu.

Platon

Predgovor

Pred nama je *Knjiga o ljubavi*. Knjiga i svjedočanstvo o stradanju, još jedna u nizu istorijskih lekcija koja opominje, a takvih u našoj prošlosti stanuje već previše.

Ibrahim Čikić kroz svoje tekstove provlači istorijske paralele, veže pojedinačne sudbine sa sudbinom Bošnjačkog naroda, afirmiše nacionalno, Bošnjačko, ali uz vapaj za poštovanjem ljudskih prava i sloboda i priznanje njihove univerzalnosti.

Stradanje Bošnjaka Ibrahim Čikić smješta u nekoliko kontekstualnih pravaca.

Prvi je brutalnost zločina izvršenog nad Bošnjacima-Muslimanima iz Crne Gore ili na prostoru Crne Gore. Od Šehovića do Štrbacu, Ibrahim Čikić prati krvavi voz pružajući otpor zaboravu. Ibrahim je glas mučenika koji traži neumorno pravdu, koji jasno slika svoje mučitelje u liku najviših crnogorskih zvaničnika od kojih su neki i danas na vlasti ili bliski strukturama vlasti.

Drugi je odnos prema kulturnom, vjerskom i imovinskom naslijeđu Bošnjaka, nadograđen inicijativom da se spomen-obilježja o stradanju Bošnjaka postave na mjestima koja u jednom simbolišu sve zločine prema ovom narodu. On slika karakter nekoliko različitih vlasti i vladara i njihove metode zatiranja kulturnog, vjerskog i imovinskog nasljeđa Bošnjaka. Zato drži bitnim da se spomenici postave na mjesta koja imaju punu simboliku i koja pozivaju na kajanje.

Treći je odnos prema karakteru države Crne Gore, gdje Ibrahim Čikić osnov za zaštitu i razvoj Bošnjaka-Muslimana vidi u regionaliziji, što je velika tema o kojoj se mora ozbiljno i odgovorno voditi društveni dijalog. Postavlja se pitanje od sudbinske važnosti za Crnu Goru: da li ona kao građanska država daje potrebne odgovore i odražava interese naroda koji je čine?

Centar za građansko obrazovanje (CGO) podrškom i konceptom izdavaštva i ovaj put želi dati doprinos unaprijeđenju društvenog dijaloga, tako neophodnog za prevazilaženje razlika, unaprijeđenje demokratskih mehanizama i održivost zajednice. CGO svoju misiju afirmacije građanskog društva vidi kao potrebu da javnost uvijek bude prisutna, upoznata, da ima priliku dati svoj sud. Diskriminacija je i praviti se gluv i slijep pred temama koje opominju, pate, imaju svoj legitimitet. Diskriminacija je i stvarati društveni kontekst u kojem se ne može čuti druga strana. Pred ogledalo javnosti mora se staviti zajednica u cjelini, jer vjerujemo da se samo na taj način može i konstituisati istinsko građansko društvo.

Četvrti zavet Ibrahima Čikića

Prof. dr. Milan Popović

Knjiga o ljubavi je zbornik kolumni koje je Ibrahim Čikić napisao i objavio u poslednjih sedam godina, u periodu 2010-2016.

Knjiga o ljubavi je druga knjiga Ibrahima Čikića. U svojoj prvoj knjizi, *Gdje sunce ne grije*, čije je prvo izdanje objavljeno 2008. Ibrahim Čikić je izneo autentično, dokumentarno i potresno svedočanstvo, o (para)policajskoj torturi i montiranom sudskom procesu, kojeg je crnogorska vlast 1994. organizovala protiv vrha tada najjače stranke Muslimana/ Bošnjaka u Crnoj Gori, Stranke demokratske akcije (SDA), i njihovih podržavalaca i simpatizera, među njima i protiv Ibrahima Čikića. Dvadeset godina kasnije, ovo iskustvo pretvoreno je i u Krivičnu prijavu za genocid protiv vrha crnogorske vlasti 1994-2014, koja i dalje čami u ladici Vrhovnog državnog tužilaštva. Od nesmenjenog i nesmenjivog vrha vlasti Crne Gore nije se ni moglo očekivati da ide protiv samog sebe. Kao što se nije moglo očekivati ni da prestane sa različitim oblicima produženog progona i genocida nad Ibrahimom Čikićem, od kojih je najperfidniji onaj koji je 2015. okončan delimično osuđujućom presudom protiv žrtve i progonjenog, po (prividno) privatnoj tužbi jedanaest bivših zatvorskih službenika.

Jedino što se nije moglo očekivati, jeste da će Ibrahim Čikić, žrtva i svedok najtežeg od svih zločina vrha crnogorske vlasti, i uprkos svim golgotama kroz koje zbog toga prolazi, nastaviti o tome, postojano, neodustajno i hrabro da svedoči, svrstavajući se tako, uz Slobodana Pejovića i još samo nekoliko takvih, u red najvećih pravednika i podvižnika našeg vremena. *Knjiga o ljubavi* je svedočanstvo o ovom svedočenju.

A da bi se ovo svedočanstvo dobro razumelo, na umu valja imati makar još jednu izuzetnost, to jest kompleksnost ličnosti Ibrahima Čikića. Reč je o danas tako retkoj egzistenciji, akciji i interakciji, dve dimenzije ljudskog uma, svetovne i religiozne strane duha, koja kod našeg autora, pulsira na gotovo svakoj stranici ove knjige. Svetovno, ne samo pripadnik etničke, nego i akter političke manjine, građanske Crne Gore, član Saveta Demokratskog fronta 2012-2015., te član Saveta Demosa 2015-. Njegove analize globalnih i lokalnih tokova aktuelne kapitalističke oligarhijske spadaju u najbolje koje su kod nas napisane. Religiozno, posvećeni islamski, sledbenik Ehli-Bejt tradicije, opet manjina unutar manjine i opet sa izuzetnim poznavanjem odgovarajuće teologije, u tom smislu dovoljno je samo pažljivo pročitati njegova razmatranja o slobodi volje, jednom od najsloženijih pitanja islamske i ukupne teologije i filozofije. A ovo svedoči o tome, da je, od svih ljudi našeg vremena i prostora, Ibrahim Čikić verovatno najbliži, onoj nevelikoj skupini od stotinjak četiri hiljade božijih poslanika.

Samo zahvaljući ovome, moguće je razumeti i to, kako je Ibrahim Čikić uspeo, da se u svojim brojnim kolumnama, analizama i komentarima, u *Knjizi o ljubavi*, više nego najveći broj ostalih autora i savremenika, približi i onoj superiornoj intelektualnoj, holističkoj i kritičkoj poziciji, koju je Imanuel Vollerstin, u *Open The Social Sciences* iz 1995., formulisao kao „pluralistički univerzalizam“. Pluralistički, kroz mnoštvo dragocenih,

konkretnih i autentičnih sećanja, predanja i zapisa o islamskoj, muslimanskoj i bošnjačkoj tradiciji, identitetu i kulturi, u Crnoj Gori i šire. I univerzalizam, kroz istrajno insistiranje na zajedničkim, opštečovečanskim, pa i kosmičkim korenima i granama jevrejstva, hrišćanstva i islama, te hinduizma, budizma i drugih religija, zbog čega se ova knjiga Ibrahima Čikića može označiti i kao, nakon Starog zaveta, Novog zaveta i Kur'ana, Četvrti zavet homosapiensa. A samo zahvaljujući ovom kompleksnom pluralističkom univerzalizmu, moguće je razumeti i one danas kod nas i u svetu tako retke, izuzetne, čak unikatne stavove Ibrahima Čikića, u kojima on istovremeno najoštrije osuđuje one pripadnike sopstvene etničke i verske grupe, koji su se ogrešili o univerzalne ljudske vrednosti, kao što najveće divljenje i zahvalnost izražava onim pripadnicima drugih, posebno većinskih etničkih i verskih grupa, koji su bili spremni da se, zbog onih istih univerzalnih ljudskih vrednosti, bezrezervno solidarišu sa njim i drugim manjinskim žrtvama permanentne većinske i režimske represije.

Rečju, *Knjiga o ljubavi Ibrahima Čikića*, dragoceno je svedočanstvo o jednom izuzetnom vremenu, i jednom izuzetnom čoveku. Zbog toga, posebnu podršku i pohvalu, zaslужuje i uvažena Daliborka Uljarević, izvršna direktorica Centra za građansko obrazovanje (CGO) što se odlučila da publikuje knjigu Ibrahima Čikića.

Optužnica crnogorskih vlasti protiv diverzanta, uz stopostotno umanjene vidne sposobnosti, da je s desetak sapatnika naumio da te 1994. godine silom sruši goloruku SRJ, pocijepa Miloševićevu Srbiju i pridruženu joj Bulatovićevu i Đukanovićevu Crnu Goru, bila je najdublji dokaz da režimu nije bilo stalo ni ovlaš da zamaskira svoje zločinačke namjere: da želi da ognjem sprži sve, da ubije nadu, zatre misao o slobodi. Naravno, ona formalna optužnica u sudnici bila je magla, igra izvljavanja drugim sredstvima, sastavni dio torture u kazamatima. Samo, posmatran očima režima čiji su se glavni ciljevi mogli ostvariti jedino genocidom, Ibrahim Čikić nije mogao biti nevin.

Na čudan, nehotičan način, autori i izvođači zločina bili su u pravu, mnogo više nego što su htjeli. Ibrahim Čikić nije mogao jasno vidjeti svijet očima, ali je, kao iko, mogao vidjeti i čuti bezdušnost njihove sile i krik i bol njihovih nemoćnih žrtvi onako kako se oni istinski jedino mogu vidjeti i čuti: srcem. O tom svom daru podastrao je nebrojene dokaze. Zato je bio opasan za silnike tada, zato je opasan i sada.

Zalud sva mučilišta, zalud svi progoni koji traju do današnjeg dana. Ibrahim Čikić odbija da bude bespomoćna žrtva. Kosmički nesporazum postoji između njega i njegovih progonitelja. Onaj koji na sedždu pada samo samilosnom i svemilosnom svom Gospodaru svjetova, pred zlikovcima pokleknuo nije. Nije ni mogao. Tako bi osudio sebe da mrtve duše traje na ovom svijetu, kao što traju mnoge ljuštare bivših, slomljenih ljudi. Na to Ibrahim Čikić nikada i ni po koju cijenu pristao ne bi. Jednako, nema tih njihovih mučilišta koja bi ga nagnula da ga svladaju bijes i mržnja, i obilježe mu život. Tako bi se odrekao sebe i počeo ličiti na njih. Naslov, Knjiga o ljubavi, nije dosjetka. To je Ibrahimov odgovor. Oglas njegove pobjede.

Sve ove duge godine, kroz guste pramenove tame, zagledan u svjetlost, nepokoreni Ibrahim Čikić svjedoči o slobodi. Riječu. Djelom. Vlastitim imenom. To je najljudskiji posao od svih poslova na ovom svijetu. Tekstove sabrane u ovoj knjizi imali smo prilike da godinama čitamo. Svejedno, ova knjiga je mnogo više od zbirke objavljenih tekstova koje je pisao čovjek živog, autentičnog duha. Tek ovako okupljeni, pokazuju zašto svaki put kad čitaš neki njegov tekst, i prije nego što vidiš potpis znaš - to Ibrahim piše.

Kad Ibrahim piše, on svakom riječu podsjeća da se ne uspavaš, da probudiš svoj stid od straha, pred silom, da se uspraviš. Kad Ibrahim piše, on te poziva da pohitaš kao da na molitvu ideš, da ne okasnisi, nekome treba pružena ljudska ruka. Kad Ibrahim piše, on te opominje da nikada i ni za koga ne pomisliš da je "mali čovjek", i da su njegove nevolje i boli manje važni. Kad Ibrahim piše, on ti poručuje da je svaki čovjek koji brani ljudsko ime njegov i tvoj rod, i ne smiješ ga pred isukanom mržnjom ostaviti samog. Kad Ibrahim piše, vidjećeš misao koju je vodilo srce. Zato, kad Ibrahim piše, on se ne potpisuje na kraju teksta, već u svakom retku ostavlja otisak svoje duše.

O svemu tome svjedoče tekstovi koji su pred vama. Preporučujem ih čitaocima, od srca. Zahvaljujem i čestitam Centru za građansko obrazovanje što je prepoznao značaj štampanja Knjige o ljubavi. Koja opominje i inspiriše.

O SPOMEN-OBILJEŽJU OTETIM PUTNICIMA U ŠTRPCIMA IZ VOZA „LOVĆEN 671“

Doista, ne mogu se čudom načuditi kako su bajni „predstavnici“ bošnjačkog naroda, posebno „hodže“ i Bjelopolci, imali obraza doći na činjenje još jednog zuluma rahmetlijama familije Emin-age Idrizovića. Nije istina da nisu znali. Ako nisu znali morali su one što znaju pitati. Ova istinita priča o Emin-agi je opštepoznata svim Bjelopoljcima. Podizati spomenik, otetim Bošnjacima iz voza „Lovćen 671“ Beograd - Bar, na otetoj zemlji u slijepoj mahali daleko od očiju javnosti je produženi zločin, poniženje i ruganje žrtvama i porodicama žrtava u lice.

Emin-aga je bio ugledni akovski domaćin, sin jedinac čuvenog zemljoposjednika Abdulah-age Idrizovića. Žena mu je bila od Bučana, zvala se Hama. Imao je sina koji mu mlađ umrije i dvije jordamli šeri, stariju Mujesiru i Munirku. Živjeli su u kući izgrađenoj u bosanskom stilu u Idriskoj mahali.

Helem, poslije Drugog svjetskog rata agrarnom reformom, komunisti ga kao i mnoge Bošnjake proglašiše kulakom i oduzeše mu zemlju. Doživio je istu sudbinu oca Abdulah-age, kome je kralj Aleksandar na sličan način konfiskovao posjede. Tako je Emin-aga doveden u situaciju da se bavi poljoprivredom i živi od jednog preostalog parčeta zemlje u Gornjoj Pruškoj. Stariji ljudi su imali običaj reći da jedna nesreća nikada ne ide sama. Sredinom šezdesetih godina, prošlog vijeka, komunisti odlučiše da mu uzmu i to jedino preostalo parče zemlje.

Šaputalo se da je jedan lokalni opštinski funkcioner bacio oko na njegovo imanje i tu planirao da podigne kuću. Opštinskom odlukom o konfiskaciji „prvoborac“ legalizira otimanje tuđeg posjeda. Preostalih dvadesetak milčeva, sada u vlasništvu države, bjelopoljska Opština ponudi po bagatelnim cijenama, zaslužnim članovima partije. Emin-aga i njegove šeri odbiše da prime mizernu novčanu nadoknadu za otetu zemlju, pokušavajući fizički i pravnim putem zaustaviti izgradnju kuća.

Kao i kod rušenja dvije čaršijske džamije i nekoliko mezaristana u najužem dijelu grada, otimanju zgrade „Ruždija medrese“, vakufskih kuća, dućana i imanja... Bjelopolci šutnjom aminovaše otimanje i Emin-agine imovine.

Kada je u pitanju rušenje i zatiranje tragova „pustog

turskog" kao i u svim prethodnim slučajevima Bošnjak i ovog puta ne obazirući se na protivljenje Emin-age sruši ogradu i uđe u vrtove pune različitog voća i povrća, pšenice... i prvi zakopa temelje. Tom prilikom Emin-agu i njegove šeri doživješe najbrutalnije fizičke napade i psovke. Već sjutradan „prvoborac“ na još brutalniji način povala pšenicu i započe kuću. Emin-agu je i ovoga puta pokušavao sprječiti ulazak u vlastiti posjed, ali ga milicija silom odvede.

Bilo je i tada, kao što ima i danas čestitih ljudi. Pokojni Đukan Medojević dobi od Opštine pljac za kuću na imanju rahmetli Emin-age Idrizovića. Đukan potraži Emin-agu kako bi mu i pored onoga što je dao Opštini platio po tržišnoj cijeni zemlju. Emin-agu odbi bilo kakvu nagodbu. Đukan odustade od gradnje i kupi parcelu na drugoj lokaciji. Moguće da je bilo još ovakvih slučajeva, ali ja za njih ne znam.

Skrhan dodatnom pljačkom i svakodnevnim nedaćama, odnosom vlasti i sugrađana, Emin-agu poslije nekoliko godina preseli na bolji svijet. Hama umrije nedugo za njim i tako djevojke ostadoše same i bez ikakvih sredstava za život. Mujesira i Munirka su i dalje dolazele na svoje imanje i pokušavale kletvama probuditi savjest ljudi i sprječiti izgradnju novih i već započetih kuća. Nažalost, svakodnevno su iznova doživljavale brutalne fizičke napade i psovke. Pošto više nisu mogle obrađivati zemlju, sestre kupiše mašinu za štrikanje i počeše se baviti ručnom radinošću. Vrlo brzo su postale vrsne pletilje i na jugoslovenskom takmičenju „Zlatne igle“ osvojile prvu nagradu. Novine su tada pisale o njima. Opterećene nedaćama, Emin-agine ponosite djevojke zanemariše udaju i svoje živote podrediše borbi za povratak zemlje predaka. Nedaćama sirotih djevojaka nikad kraja. Sedamdesetih godina prošlog vijeka, prilikom izgradnje dječjeg vrtića „Dušan Basagić“, Opština im iza kuće oduze i dio bašće. Bila je to kap koja je preliла času njihovog sabura. Odlično se sjećam kako su sirotice i tada pokušavale tijelima i kletvom odbraniti bašču ali ih milicioneri nemilosrdno palicama utjeraše u kuću.

Nedaća za nedaćom i višegodišnji parnični postupci, ogromni advokatski i sudski troškovi, ispraznije djevojačke sehare. Prvi tragovi neimaštine i mentalne bolesti pokazaše se na Munirki. Poslije događaja oko dječjeg vrtića, kuća i prelijepa avlja puna cvijeća, polahko počeše propadati i zarastati u korov. Stambolke dimije i bluze od svile i kadife od svakodnevног nošenja i pranja istanjše i izgubiše boju.

Opljačkane i slomljene nevoljama na sramotu pravosuđa, uz mizernu socijalnu mezimicu Emin-age Idrizovića zapadoše u siromaštvo. Od dotjeranih i lijepih djevojaka postadoše bolesne starice. Mujesira se sa nedaćama nosila bolje od Munirke. Munirka zadnjih nekoliko godina života poče besciljno lutati Idriskom mahalom i satima stajati naslonjena na drvenoj ogradi avlige. I pored svega, nikada nisu pružile ruku niti su tražile pomoći. Naprotiv, odbijale su svaku vrstu pomoći. Samo su rijetko srečni insani, koje su one posebno voljele, imali privilegiju da im učine neko dobro. Za divno čudo, iako su i same bile potrebite dok su bile u snazi redovito su isle na čestitke ili žalosti kod komšija i rodbine. Po starinskom običaju nosile bi šećer u kocki i kahvu.

Mujesira prije desetak godina preseli na bolji svijet, Munirka preklani. Posljednjih nekoliko mjeseci bila je teško bolesna. Desetak zadnjih dana života, kada je pala s nogu, „zahvaljujući“ jednom plemeniku aktivisti DPS-a, provede u staračkom domu u Bijelom Polju. Njenom smrću se zatvori Knjiga sudbine Emin-age Idrizovića.

Doista, ne mogu se čudom načuditi kako su bajni „predstavnici“ bošnjačkog naroda, posebno „hodže“ i Bjelopoljci, imali obraza doći na činjenje još jednog zuluma rahmetlijama familije Emin-age Idrizovića. Nije istina da nisu znali. Ako nisu znali morali su one što znaju pitati. Ova istinita priča o Emin-agi je opštepoznata svim Bjelopoljcima. Podizati spomenik otetim Bošnjacima iz voza „Lovćen 671“ Beograd - Bar, na otetoj zemlji u slijepoj mahali daleko od očiju javnosti je produženi zločin, poniženje i ruganje žrtvama i porodicama žrtava u lice. Zato svaki Bošnjak koji zarad sitnih privilegija pristaje na ovakvo poniženje i pokušava opravdavati izdaju vitalnih nacionalnih i vjerskih interesa riječima:

„Bolje i spomenik nego da je Opština ‘poklonila’ zemlju Sošiću i Badžiću da prave zgradu“, ima se smatrati obmanjivačem naroda i ekskluzivnim predstavnikom moralnog ništavila. Morali ste, gospodo bošnjački „predstavnici“, biti svjesni činjenice da prvi put u historiji ljudske civilizacije dželati „podizati“ spomenik vlastitim žrtvama i dobro voditi računa o svojim postupcima. Ovako, prisustvovali ste skupu na kojem je diktator preko inspicijenata uputio opasnu poruku Bošnjacima i svim slobodnoumnim građanima Sandžaka i Crne Gore! Nije istina da nije bilo pravnih nasljednika. Dobro se zna ko je vodio kakvu-takovu brigu o Mujesiri i Munirki. Nisu se javili jer su ih uplašili i obeshrabiili dezinformacijama, plasiranim preko tajnih službi, širenjem straha i neistina.

Ovo su samo neki od suštinskih razloga zašto oteti i zvјerski u Višegradu poubijani Bošnjaci iz voza „Lovćen 671“, zasluzuju spomenik u najužem centru grada. Nevino stradalim putnicima, spomenik je morao biti podignut u parku pored spomenika antifašizmu! Jer su i zvјerski ubijeni Bošnjaci žrtve fašizma. Gradski park je harem čaršijske džamije i mezistan gdje su, između ostalih merhuma, ukopani i čuveni skladatelj bosanskog „Mevluda“, Nikšićanin hafiz Salih Gašević i moj dedo Ibrahim i vakufska je imovina. Opštinski moćnici i tajkuni žeće iskoristiti lokaciju na kojoj je postavljen spomenik otetim putnicima i za depoziju spomenika iz NOR-a kako bi na mjestu čaršijske džamije izgradili tržni centar. Ko je taj ko smije prodati svetinju i dati saglasnost za takav zločin!? Jednom je već SUBNOR zaustavio pokušaj izmjehštanja spomenika. Budite sigurni, lokalni moćnici i vi domaći izdajnici da ćemo svim raspoloživim demokratskim sredstvima braniti vakuf, skrnavljenje, iskopavanje i bacanje na smetlište kosti naših predaka!

Da je gradonačelnik Bijelog Polja imao hrabrosti slijediti primjer pokojnog Đukana Medojevića i ovih dana ispoljenu ljudskost Aca Srđanovića, imao je prvorazrednu priliku da ispravi višedecenijsku nepravdu učinjenu porodicama žrtava, Emin-agi i IZ. Još ima vremena da se ispravi nepravda jer su radovi na spomeniku otetim Bošnjacima i dalje u toku.

Objavljeno 4. maja 2016.

O ZLOČINU BEZ KAZNE...

I ne recite za one koji su na Allahovu putu poginuli: 'Mrtvi su!' Ne, oni su živi, ali vi to ne znate! (Kur'an El-Bekare 154)

Refika je praunuka čuvenog kolašinskog gazije Mema Kolića, koji se nakon stradanja Bošnjaka poslije pada Kolašina pod crnogorsku vlast, nastani na Falinama - zaseok sela Bioča u Limskoj dolini. Potomkinja kolašinskih gazija, još kao djevojčica i kasnije kao odrasla djevojka, smatrana je od starijih za natprosječno intelligentnu, vrijednu i ponositu djevojku. Dobar glas i ljepota se daleko čuju i na kuću Kolića počeše kucati prosci sa raznih strana.

“Ovaj događaj se desio na isti dan kada sam ja uhapšen, samo godinu kasnije. Da li je koincidencija ili ne, ne znam. Ali sam siguran da će jednoga dana kada zavlada pravna država u Crnoj Gori, Refika uči u historiju i čitanke.”

Ne može se mimo Allahove odredbe. Sudbina joj odredi životnog druga i 1969. godine sklopi brak sa Lutvijom Čelebićem, radnikom nikšićke željezare. Živjeli su ispod Trebjese u skromnoj kući punoj ljubavi gdje izrodiše troje djece. Iako je i sama vodila bitku da od jedne radničke plate prehrani porodicu, često je na uštrb svoje djece pomagala siromašnim komšijama dijeleći sa njima dobro i zlo. Sirotinjska majka - kako je u komšiluku od milja nazvaše, posebno je voljela odjećom i namirnicama pomoći jednoj Crnogorki, udovi, koja je nakon smrti muža ostala da sama podiže sitnu djecu.

U jeku agresije na Bosnu i Hercegovinu i genocida nad Bošnjacima i kulminaciji crnogorskog državnog terorizma nad Bošnjacima Sandžaka u brutalnoj policijskoj akciji, kôdnog naziva „Lim“, kada se u bošnjačke kuće provaljivalo i ulazilo kako se kome od srpsko-crnogorskih kabadašija prohtjelo, u gradu Nikšiću desio se i ovaj događaj koji je šokirao javnost.

Prema Zaimovom kazivanju, sinu Lutvije i rahmetli Refike Čelebić, kada sam bio na promociji knjige u Ahenu koju mi je on organizovao, ovako mi je ispričao pomenuti događaj:
„Ibrahime, odmah nakon iftara, tek što je majka na-

sula kahvu babu i jednoj komšinici, ironijom sudbine jedno od te djece koje je 'sirotinjska' (moja) majka mljekom hranila, nakon što je dovoljno ojačalo 24. februara 1995. godine, sa još dva druga, maskirani fantomkama uz upotrebu oružja i koljačkog alata, nasilno provališe u skromni dom mojih roditelja. Iako su obijajući vrata ušli u kuću Čelebića, babo Lutvija prijateljskim glasom pita 'nezvane goste': „Momci, recite šta vam treba? Ljudi smo, dogovorićemo se.“

Ne obazirući se na ove Lutvijine riječi, zlikovci nastavljaju svoj pakleni plan. Odvajaju Refiku i komšinicu na desnu stranu dok u drugom dijelu sobe na kauču vezuju Lutviju sa namjerom da ga opljačkaju, a poslije toga odvedu u nepoznatom pravcu kako bi tražili otkup za njega od nas djece pošto smo prije godinu dana, tražeći glavi selameta, morali imigrirati u Njemačku.

Kada je Refika vidjela vezanog Lutviju ne razmišljajući nijednog momenta juriša na upereni „magnum“, uz zapovjedni povik:

„Šta to radite? Odmah da ste mi pustili muža! Izlazite vani!“

Na ove riječi jedan od napadača puca Refiki u noge. Iako ranjena, majka i dalje kidiše na uljeze. Sa samo dva metra rastojanja opet pucnji u pravcu Refike. Ovoga puta pucaju dvojica u majku pogađajući joj obje noge. Teško ranjena majka ne posustaje, ne pada na koljena pred zlikovcima, već se rukama pridržava za okolini namještaj i svom snagom juriša u pravcu ubica koji se u strahu povlače u drugi kraj sobe. Na smrt preplašeni i iznenadeni ovakvom Refikinom reakcijom, ubice podižu nišan i sa metar odstojanja gađaju nemilosrdno hrabru Bošnjakinju u stomak i prsa junačka.

Lutvija se u međuvremenu oslobađa i uspijeva da trećeg zlikovca svom snagom stisne među noge, koji ga urlajući udara drškom pištolja po glavi. Nije mogao više pucati, sve metke je ispalio na hrabru Refiku.

Teško ranjena Refika i dalje stoji na nogama i koristi novonastalu situaciju. Posljednjim ato-mima snage, poput lavice koja brani svoju mладунčad, baca se na najbližeg napadača i otima mu nož iz ruke bacajući ga na pod. Prilikom pada, rukama obuhvata trećeg ubicu, u padu ga okreće ispred sebe i preko njega pada na pod kuhinje.

Dok je Refika vodila svoju posljednju natčovječansku bitku, njen suprug je preživljavao vlastitu dramu na drugom kraju kuhinje. Nakon što ga je udarcima pištoljem u glavu onesvijestio, napadač kojeg je držao za međunožje, Lutvija popušta stisak i oslobađa zlikovaca. Urlajući od bola, doziva u pomoć katile sa kojima je pošao da po „Nikšiću razgoni Turke na buljuke“ i uz njihovu pomoć bježe u mrak.

I pored toliko metaka u sebi i obilnog krvarenja Refika nije gubila svijest. Ostala je prisrebna čak i u samrtnim mukama. Umjesto jauka šaputala je:

„Djeco moja, oči majčine, majka vas više ljubiti i gledati neće. Nije mi žao umrijeti, ali žalim što vas još jednom vidjeti neću. Šta smo kome osim dobra u Nikšiću uradili? Nikome nismo ni trun vode natrunili. Nismo svjesno ni mrava zgazili.“

Umrla je narednog dana u bolnici. Izdržala je dok joj nisu stigla braća iz Bioče. Daidže Bećo, Hamo i Izet čestitali su sestri rane junačke. Bila je svjesna dok su joj braća ljubila oči i ruke. Umrla je onako kako su umirali i njeni preci - sa osmijehom na licu ponosita što nije obrukala slavne pretke i potomke. Nekoliko minuta nakon ovog susreta, Refika je ispustila plemenitu dušu i vratila se na najveličanstveniji način Uzvišenom Gospodaru, uoči 27. noći mjeseca Ramazana. Željna djece, preselila je otvorenih očiju. Jedan od daidža joj je zatvorio oči.

Dženaza rahmetli majke obavljena je na seoskom mezaristanu, sela Crhalj kod Bijelog Polja. Crhalj je mjesto porijekla porodice Lutvije Čelebića. Bila je to najveća dženaza ikada zabilježena u tim krajevima. Nažalost, nama djeci su tek nakon tri dana javili za mučeničku smrt majke. Bojali su se da nam se nešto slično kao majci ne desi prilikom boravka u Crnoj Gori. Bilo je to vrijeme kada je bošnjački život vrijedio koliko jedan metak."

Ovaj događaj se desio na isti dan kada sam ja uhapšen, samo godinu kasnije. Da li je koincidencija ili ne, ne znam. Ali sam siguran da će jednoga dana kada zavlada pravna država u Crnoj Gori, Refika uči u historiju i čitanke. Zato u prvom dijelu ovog Zaimovog kazivanja namjerno nisam pisao imena počinitelja zločina. Radi svetosti Refike i njenog djela.

Prema Zaimovim riječima: „Nikšićka policija je odlično odradila posao i otkrila ubice. Bili su to Željko Čabarkapa, Luka Marojević i Milija Garić. Nažalost, crnogorsko pravosuđe u farsi od sudskog postupka, nije položilo ispit. Već tada je najavljenko kako će se u budućim sudskim postupcima, u kojima su žrtve Bošnjaci, suditi zločiniteljima.”

Kako sudi crnogorsko priručno sudstvo, imali smo prilika gledati u farsičnim procesima u slučajevima deportacija, Morinja, Bukovice, policijske akcije Lim, Štrpca, Kaluđerskog laza... U svim slučajevima su zločinitelji, nakon određenog vremena provedenog u zatvorima, naplaćivali ogromne svote novca jer su, kada bi se javnost smirila, oslobođani optužbi. Upravo izostankom lustracije i oslobođajućim procesima se i podstiču budući zločinci i zločin. Jedino kada se treba dodatno zaplašiti i ušutkati bošnjačka žrtva, onda nemaju obraza i milosti. Crnogorsko pravo i pravda razgoličeni su na najbolji način upravo na mom slučaju. Ne vole ratni zločinci kada ih podsjećaš na njihova zlodjela. Decenijama su navikli da žrtva trpi i šuti.

Zato i traže Bošnjake koji su spremni za šaku krvavih eura prodati dušu. Sa takvima oni u prividnom miru sklapaju koalicije. Zahvaljujući moralnim patuljcima, pokušavaju oprati krvave ruke i odjeću.

Dobro me čujte domaći izdajnici i vi, neprijatelji naroda mogu:

„Bošnjaci, preživjele žrtve zločina, više nikada neće šutjeti! Jasno i glasno ćemo punim imenom i prezimenom prozivati zločinitelje. Pa neka košta koliko košta i tačka!”

Objavljeno 23. februara 2016.

O KOMADINI MUJAGI, SADIKU SADIKOVIĆU I FRANJI JOSIFU FERDINANDU

“

Evropa bi morala biti ponosna na Bošnjake, Bosnu i Sandžak. Nažlost, zapadni političari decenijma rade na razgradnji bošnjačkog naroda. Suštinski razlozi ovakvog odnosa prema Bošnjacima sadržani su u predrasudama opisanim u kazivanju o doktorima kralja Ferdinand i korumpiranosti bošnjačkih „vođa.“

Za vrijeme Austro-ugarske monarhije mostarski gradonačelnik bio je čuveni Komadina Mujo. Historičari ga po mudrosti svrstavaju odmah iza Ali-paše Rizvanbegovića

”

Helem, pozove on austrougarskog kralja Franju Josifa Ferdinanda u vizjet Mostaru. Mujo sklon satiričnom humoru sa bine podignute na trgu poslije zahvale kralju na dolasku ne mogade izdržati bez šale, pa između ostalog reče i ovo: „Izuzetna mi je čast i zadovoljstvo, Vaše Veličanstvo, što ste se odazvali mom pozivu da vizjetite grad Mostar. Ali, jako mi je žao što ste došli sami u ovu posjetu. Mnogo bi mi bilo draže da ste i vi sada u društvu vaše voljene supruge.“

Iznenađeni prevodilac kada će ove riječi poče diskretno laktom gurati Muju kako bi mu šapnuo na uho i stavio do znanja da je kralj udovac i da je njegova supruga davno umrla. Sa osmijehom na licu Mujo se obrati prevodiocu: „Znam ja to bolje od tebe. E, baš zato bih ja i volio da je i on uz svoju suprugu. Ne moraš mu baš svaku prevoditi.“

Veličanstven doček i Mujina srdačnost već prvi dan raskraviše kralja. Upravo zahvaljujući toj posjeti kralj je odmah nakon povratka u Beč izdao naređenje da se izgradi put od Mostara do Bijelog Polja, hotel „Neretva“ i zgrada Gimnazije.

Mujo se toliko zbližio sa Ferdinandom tako da mu se on požali i na loše zdravstveno stanje. Nakon takvog saznanja, Mujo ga prijateljski upita: „Dobro, Vaše Veličanstvo, vi mora da imate dobre hećime?“

„Naravno da imam. Ja imam najbolje liječnike u Europi. Moj konzilijum je tim od šest doktora“, odgovori kralj.

„Vaše Veličanstvo, i pored toliko doktora kao što ste i sami rekli vi se ne osjećate dobro. Ja će vam dati samo jednog i to narodnog ljekara iz moje Hercegovine. On će nadmašiti sve vaše doktore“,

odgovori Mujo i odmah spremi kočiju za Ljubaški po doktora Sadika Sadikovića.

Već sutradan doktor Sadiković je pregledao kralja. Nakon pregleda od trava spremi čaj i dade kralju da popije. Poslije samo nekoliko sati kraljevo zdravlje se osjetno popravi. Tom prilikom dariva kralja vrećicom različitih trava i poduči ga kako će sam sebi pripremati čajeve. Od toga dana kralj više nikada nije popio nijednu tabletu od svojih doktora. Na dvoru kada bi mu ujutro šef doktora donio tablete na tacni naredio bi mu da spusti na sto i izađe vani, govoreći mu kako će ih kasnije popiti. Čim bi doktor napustio njegov kabinet Ferdinand bi sa tacne prosuo tablete u šifonjer. Godinama je doktor Sadiković s vremena na vrijeme slao džak trave za Beč, kralj pio čajeve i bacao ljekove. Jedno jutro kralj pozva sve dvorske ljekare u radni kabinet i reče: „Molim vas, gospodine glavni doktore, otvorite vrata šifonjera.“

Kada je doktor poslušao naredbu i otvorio vrata do pola sobe se prosuše raznorazni ljekovi koje je kralj godinama bacao unutra. Ljekari se zbumjeno pogledaše. Vidjeli su gomilu ljekova na jednom mjestu i shvatili da on ne pije terapiju. Kralj ih sa osmjehom na licu upita:

„Molim vas, gospodo, recite mi šta bi bilo sa mnom da sam popio sve ovo što ste mi vi donosili? Da li bih ja danas bio među živima?“

Ljekari oboriše glave. Tišinu prekide glavni doktor: „Vaše Veličanstvo, zaista da ste vi sve ove tablete popili odavno biste bili pod zemljom.“

Tek tada su bečki ljekari shvatili da su, misleći da liječe, nesvesno godinama trovali kralja. Ferdinand im tom prilikom saopšti tajnu svog dobrog zdravstvenog stanja, kazavši im da godinama ne pije njihove ljekove i da ga sve vrijeme travama liječi doktor Bošnjak iz zemlje Bosne.

Na ove kraljeve riječi doktorska sujeta progovori: „Vaše Veličanstvo, da li je moguće da vi pored nas sebi dozvoljavate da vas sve ovo vrijeme liječi primitivni i glupi Bošanac. Vi dobro znate kakav je naš renome i kakvi smo mi doktori.“

„Znam gospodo, znam. Imate li želju da upoznate tog 'glupog' doktora?“

I ne čekajući odgovor, kralj im odredi i dan sastanka sa doktorom Sadikovićem. Odmah nakon sastanka Ferdinand posla kočije iz Beča za Ljubaški. Kralj je lično na dvoru uz najviše državničke počasti dočekao doktora Sadikovića.

Takov odnos kralja prema Sadikoviću dodatno je rasplamsao zavist i mržnju kraljevih doktora. Od prvog dana su se neprijateljski odnosili prema njemu. Čak su ga počeli i grubo vrijeđati. Na takvo ponašanje doktor Sadiković je šutio i mudro podnosio uvrede. Poslije nekoliko dana kako bi zaustavio takav odnos, doktor Sadiković predloži:

„Gospodo, prekinimo ovaj cirkus. Napravite otrov koji će ja pred vama popiti i tako se riješite mene i vi preuzmite brigu o vašem kralju. Ali, dozvolite mi da i ja napravim

otrov koji će samo jedan od vas popiti. Da vidimo praktično čiji su ljekovi efikasniji.“

Ponos bečkih ljekara nije izdržao ovakav izazov. Međusobno se dogovoriše koji će od njih popiti ono što Sadik pripremi i zakazaše sastanak za sutra.

Uistinu, sutradan su bečki ljekari spremni dočekali doktora Sadikovića. Bili su ubijedeni da će mu doći glave. Nakon što posjedaše okolo stola Sadik upita: „Gospodo, ko će prvi da popije otrov? Ja ili vi?“

„Popij ti prvi, a onda će jedan od naših popiti“, istovremeno odgovoriše kraljevi doktori. Doktor Sadiković priđe stolu na kojem je stajao otrov i ispi čašu u nekoliko gutljaja. Nakon toga odmah iz svoje tašne izvadi flašu sa protuotrovom i popi je naiskap. Bio je to sastojak od trava koji u organizmu odmah izaziva znojenje. Nakon toga prisutni u sali su vidjeli čudo. Sve pore na Sadikovom tijelu se otvorile i iz njega poče izlaziti znoj. Vrlo brzo je izgledao kao da je izvađen iz vode. Sve se cijedilo na njemu. Tako je sav otrov iz organizma izbacio na znoj. Nikakvih promjena nije bilo čak ni na njegovom licu. Ostao je i dalje savršeno miran, bez ijednog suvišnog pokreta. Poslije sahat vremena zamolio je kolege da mu omoguće da se okupa i da mu donese čiste haljinke. Kada se oprao, vratio se među kolege koje su začuđeno gledali u njega. Ništa im nije bilo jasno. Tada je doktor Sadiković izvadio iz svoje tašne po-veću loptu sačinjenu od zavoja, spustio je na sto i rekao:

„Gospodo, izvolite, sada ste vi na redu. Ali, upozoravam vas da samo onaj koji će to popiti smije uzeti loptu u ruke. Ovdje je i zavoj otrovan.“

Teška srca izdvoji se jedan od šestorice i priđe stolu govoreći da će on to popiti. Sjede za sto i uze loptu u ruke i poče drhtavim rukama odmotavati zavoj. Kako je odmotavao zavoj i kako se lopta smanjivala panika je sve više zahvatala njegovo tijelo. Ruke počeše da se tresu, a graške znoja orosiše mu čelo. Ponos mu nije dozvoljavao da odustane. Nekako je uspio doći do kraja zavoja. Na dlanu ruke ugleda bijelu tableticu, skupi hrabrosti i progutnu je. Istog trenutka se sruši sa stolice. Kraljevi doktori ostadoše otvorenih usta i očiju. Nisu znali šta im valja činiti. Zavladala je opšta panika u sali. Kada su se malo pribrali, upitale Sadikovića: „Molimo vas, recite nam kakav je ovo otrov kada je ovako brzo djelovao?“

„Umijte ga malo vodom. Nije njemu ništa. Samo se prepao i izgubio svijest“, reče Sadiković.

Doista, nakon umivanja ljekar poče otvarati oči. Polahko se vraćao svijesti. Tada doktor Sadiković iz tašne izvadi kutiju sa tabletama koju je kupio u apoteci u Beču. Pruži im kutiju u ruke i oni vidješe da se radi o najobičnijoj tabletu za prehladu. Vidjeli su da u kutiji nedostaje jedna tableta. Upravo ona koju je njihov kolega popio. Tišinu prekide doktor Sadiković:

„Gospodo, ja sam doktor. Ja sam se zakleo Hipokratom i ljudskom čašcu da ću pomagati ljudima. Nažalost, vi ste napravili otrov za mene kojim ste me željeli ubiti. Gdje vam je ljudska i ljekarska etika?“

Konzilijum ljekara kralja Ferdinanda postiđeno pognutih glava napusti prostoriju. „E, eto takvi su bili bošnjački prvac“i, završi Ramiz svoje kazivanje.

Zaista, Bošnjaci su jedini narod na tlu Starog kontinenta koji nema tamnih mrlja u svojoj povijesti iako vjekovima trpi nepravdu i vodi bitku za opstanak. Evropa bi morala biti ponosna na Bošnjake, Bosnu i Sandžak. Nažalost, zapadni političari decenijama rade na razgradnji bošnjačkog naroda. Suštinski razlozi ovakvog odnosa prema Bošnjacima sadržani su u predrasudama opisanim u kazivanju o doktorima kralja Ferdinanda i korumpiranosti bošnjačkih „vođa“.

***

Istina, nema više Komadine Muja, Sadika Sadikovića i ostale intelektualne i duhovne elite da čuvaju Bosnu i Sandžak. Današnje intelektualne gromade bošnjačkog korpusa daleko su od očiju javnosti. Pozicije u vlasti zajahali su moralni patuljci. Danas Bošnjake predstavljaju oni koji isključivo vode brigu o sebi i svojim porodicama. Njihove imperije procjenjuju se milionima eura. Višedecenijska vladavina bošnjačkih dinosaurusa, ukoliko i dalje ostanu na vlasti, ozbiljno prijeti da ugrozi državnost Bosne i Hercegovine i osigura trajnu podjelu Sandžaka. Zar svakodnevno nismo svjedoci kako stotine hiljada bošnjačke mladeži besciljno luta ulicama tražeći selamet po dunjaluku dok djeca moralnih nakaza uživaju u ekstremnom luksuzu. Ukoliko ne prisilimo prodavce magle da ispiju čašu bezuvjetnih ostavki i ne stvorimo uslove nekorumpiranoj mlađoj inteligenciji da preuzme sudbinu naroda u svoje ruke, sasvim je izvjesno da nam se smiješi sudbina španskih Maura.

Bošnjaci nemaju rezervnu domovinu. Definitivno bez političkog samoorganiziranja i jedinstva bošnjačkog naroda nema boljšitka na ovim prostorima. Zato pronađimo Komadine Muje i Sadike Sadikoviće kojih sigurno ima u našim redovima i njima povjerimo vođstvo. Zamolimo one koji zbog političke i duhovne prostitucije u koju je ogrezo naše društvo bježe od politike da se prihvate odgovornih pozicija u društvu. Birajmo one koji će pridobiti naša srca, a ne one koji će privilegijama kupovati naša tijela i poslušnost. Njih će nam otkriti ayeti (znakovi) znanja i skromnosti.

Objavljeno 15. februara 2016.

DVADESET DVije GODINE ŠUTNJE I ZABORAVA OD CRNOGORSKE POLICIJSKE AKCIJE „LIM“

“

Kriv sam što sam od-bio saradnju sa zločin-cima što neću da, kao i svi ostali, zaboravim zločince i zločin! Ne-pristajanje na saradnju sa zločiniteljima, na šutnju, na zaborav, ili kako se to danas kaže na „nagodbu“ sa tuži-laštvo, bio je i ostao jdini moj izbor, jer kao vjerujući čovjek prav-du vidim kao koncept moralnog postupanja uz stalni napor da se čini ono što je jedino ispravno.

”

U jeku agresije i genocida na Bosnu i Hercego-vinu 25. januara 1994. godine, masovnim hapše-njem članova i simpatizera Stranke demokratske akcije (SDA) u spektakularnoj policijskoj akciji „Lim“, Savezna Republika Jugoslavija (SRJ), prema istraživanjima eksperata za ratne zločine, započi-je genocid nad Bošnjacima Sandžaka. Odluka je donešena nekoliko mjeseci ranije u Kraljevu na sjednici Vrhovnog savjeta odbrane (VSO), čitaj - udružene zločinačke organizacije Miloševićevog SPS i Đukanovićevog DPS uz saglasnost stalnih članova: Zoran Lilić, predsjednik SRJ, Slobodan Milošević, predsjednik Srbije, Momir Bulatović, predsjednik Crne Gore, Radoje Kontić, premijer SRJ, Nikola Šainović, premijer Srbije, Milo Đuka-nović, premijer Crne Gore, Života Panić, načelnik Generalštaba Vojske SRJ, Pavle Bulatović, mini-star odbrane SRJ. Sastanku su prisustvovali: Filip Vujošević, ministar pravde Crne Gore, Svetozar Marović, predsjednik parlamenta Crne Gore, Radmilo Bogdanović, ministar policije Srbije, Ni-kola Pejaković, ministar policije Crne Gore i Boš-ko Bojović, jedan od glavnih izvođača „radova“ za vrijeme deportacija bosanskih izbjeglica i mu-čitelja čelnika SDA.

Sve je počelo hapšenjem, sada rahmetli Omera Omerovića. Uhapsili su ga ispred vlastite kuće dok je radio na popravci kamiona kako bi prehra-nio mnogočlanu porodicu. Bivši portir „Imaka“ i velikosrbin Zoran Lazović uz pomoć zločinca Ra-dovana Karadžića i crnogorske specijalne policije, naočigled porodice, hapsi Omera i odvodi ga u nepoznatom pravcu. Danima se nije znalo gdje se nalazi. Za to vrijeme gradom su kružile strašne priče o njegovom hapšenju da bi se na kraju čulo

kako je nađen mrtav na šinama pruge Beograd - Bar... Poslije Omera, u vremenu od 25. do 27. januara uhapšeno je kompletno rukovodstvo jedne parlamentarne stranke. Prema zvaničnim podacima Helsinškog komiteta za zaštitu ljudskih prava Sandžaka, samo u prvih šest mjeseci 1994. godine 13.500 Bošnjaka je prošlo kroz, do tada po brutalnosti neviđenu, policijsku torturu što je imalo za posljedicu i trajni odlazak 100.000 ljudi sa ovih prostora u imigraciju!

Ratnohuškački novinari, udarne medijske pesnice i perjanice DPS-a Emilo Labudović i Perica Đaković, hapšenja čelnika SDA koriste za širenje straha među pravoslavnim stanovništvom, dodatnu polarizaciju društva i satanizaciju Bošnjaka. Tih dana su kolone srpsko-crnogorskih „oslobodilaca“, organizirano uz punu podršku vlasti, pohitali u pomoć Radovanu Karadžiću. Doprinos genocidu i etničkom čišćenju dalo je i crnogorsko pravosuđe u vidu političkog sudskog procesa članovima SDA. Tako je svestrani udarnik režima, viši tužilac Milan Radović pred Višim sudom u Bijelom Polju 27. jula 1994. godine podigao optužnicu protiv Rasima Šahmana, Erdžana Fetahovića, Omera Omerovića, Mevludina Kasumovića, Rifata Veskovica, Haruna Hadžića, Hakije Muratovića, Isata Skenderovića, Umera Hadžića, Šefketa Brkovića, Avda Ciguljina, Rizaha Burnazovića, Sabaheta Spahića, Ibrahima Čikića, Esada Omerovića, Huseina Smakića, Dževada Begovića, Seada Bibuljice, Seada Pućurice, Senada Pućurice i Šefčeta Bošnjaka, stavljajući nam na teret da smo: „... od aprila 1991. godine do januara 1994.“ u Rožajama, Bijelom Polju, Pljevljima i drugim mjestima uz upotrebu sile i protivustavnim putem, planirali da od dijela teritorije Savezne Republike Jugoslavije stvorimo samostalnu državu „Sandžak“, koju bi sačinjavala područja opština: Plav, Rožaje, Berane, Andrijevica, Bijelo Polje, Pljevlja, Novi Pazar, Sjenica, Tutin, Prijepolje, Nova Varoš i Priboj, „pripremali izvršenje krivičnog djela ugrožavanje teritorijalne cjeline iz čl. 116. st. 1. KZ Savezne Republike Jugoslavije, na način što smo, izvršavajući odluke ilegalnog tzv. ‘Muslimanskog nacionalnog vijeća Sandžaka’, sa sjedištem u Novom Pazaru i naloge predsjednika vijeća Sulejmana Ugljanina...“

Epilog najsramnijeg dijela novije crnogorske historije okončan je osuđujućom presudom Višeg suda u Bijelom Polju na 98 godina stroge robije. Poslije dvije godine robijanja predsjednik Crne Gore Momir Bulatović „aktom o pomilovanju“ oslobađa nas daljnog izdržavanja kazne. Zavjesa pada. Nastupa period zaborava i šutnje.

Jedino se i danas, dvadeset dvije godine poslije pomenutih događaja, i dalje progoni i sudi Ibrahimu Čikiću. Naime, ja sam zbog dokumentarne knjige Gdje sunce ne grieve u kojoj sam u najblažoj formi opisao djelić torture kroz koju sam prošao tokom policijske akcije „Lim“, osuđen na 5.500 eura odštete plus kamata na ime duševnih bolova, navodno nanijetih upravniku i zatvorskom ljekaru bjelopoljskog logora!

Kriv sam što sam odbio saradnju sa zločincima i što neću da kao i svi ostali zaboravim zločince i zločin! Nepristajanje na saradnju sa zločiniteljima, na šutnju, na

zaborav, ili kako se to danas kaže na „nagodbu“ sa tužilaštvom, bio je i ostao jedini moj izbor, jer kao vjerujući čovjek pravdu vidim kao koncept moralnog postupanja uz stalni napor da se čini ono što je jedino ispravno.

Dvadeset dvije godine poslije pomenutih događaja saborci zločinca Miloševića i daje čuće u istim rogovima i čekaju sljedeću priliku. Niko nije odgovarao za policijsku akciju „Lim“. Davno se raspala i žabljaka Jugoslavija na Srbiju i Crnu Goru.

Oni koji su zajedno sa mnom sjedili na optuženičkoj klupi i „nagodili“ se, na bilo koji način, te tako prigrabili ministarske kabinete, nacionalne penzije i slično iako su godinama najavljivali izdavanje knjiga samo su učvrstili i bez toga, moje jasno ubjedjenje da činim ispravnu stvar. Iako mi je nuđeno daleke 1994. da napravim „nagodbu“ sa tužilaštvom, svjesno sam izabrao torturu u Foči i zatvor jer nisam mogao sebe zamisliti kao hodajućeg mrtvaca i saradnika zločinačkog režima i službe bezbjednosti.

Upravo na instituciji „nagodbe“ možemo uočiti potpunu istovjetnost društvenih prilika i vrijednosti 90-ih i danas. Potpuno planski, kroz sistem policijske kontrole u interesu partijskih vođa, sprovodi se teror prema iskazanim ili proizvoljno odbranim protivnicima tzv. unutrašnjim neprijateljima. Najveći dio njih se baš kroz nagodbu prevede na stranu režima – vlasti, a u stvarnosti vlasti postižu i stanje ugroženosti države - društva koje im odgovara da bi mogle tvrditi kako нико osim njih ne može voditi zemlju.

E, upravo su ovo suštinski razlozi zašto ja neću da zaboravim zločince i zločin. Prozivaču ih čak i poslije smrti knjigom *Gdje sunce ne grijе*, radi generacija koje dolaze. Zato vam, gospodo, koji ste skupa sa mnom bili na optuženičkoj klupi javno postavljam pitanje i očekujem odgovor:

„Koji su razlozi vaše šutnje i neobjavljanja najavljenih knjiga? Da li bi Ibrahim Čikić bio osuđen da ste vi i još poneko od trinaest i po hiljada ljudi javno progovorili o zlu i patnji kroz koju ste ni krivi ni dužni morali proći?“

Gospodo Bošnjaci, stradalnici i svi ostali koji sebe smatrati političkim i vjerskim „vođama“ bošnjačkog naroda zapamtite za sva vremena da je 25. januar 1994. dan početka genocida nad Bošnjacima Sandžaka. Zato vas pozivam da učinite sve što je u vašoj moći da 25. januar sačuvate od zaborava kao Dan sjećanja na sve bošnjačke stradalnike kako se zlo iz prošlosti nikada ne bi ponovilo u budućnosti. Radi budućih naraštaja i trajnog mira, skupa progonimo ratne zločince. Šutnja žrtve i višedenjska vladavina jednog režima su generator budućih zločina.

OVCE SE ISTO ŠIŠAJU KAKO SU SE ŠIŠALE I ZA VRIJEME TURSKE

Ulazak Austro-Ugarske u Bosnu i Sandžak, po odluci Berlinskog kongresa i odlazak otomanske imperije izazvao je kod bosanskog i dijela sandžačkog naroda veliku pomutnju i strah. Narod je bio obezglavljen jer nije znao šta ga čeka o kakvom režimu se radi i kakav će biti odnos novih vladara prema narodu.

Tih dana je jedna od mnogobrojnih austrougarskih vojnih formacija krenula u pravcu Banja Luke. Na vijest o približavanju vojne formacije gradu, zavladala je panika među ljudima i ogroman broj Bošnjaka napustio je grad i prije dolaska austrougarske vojske. Tako je i banjalučkog kadiju uhvatila panika i počeo je grozničavo razmišljati šta mu je činiti. Odlučio se da i on sa narodom napusti Banja Luku i krene u muhadžerluk za Tursku.

Odlaskom kadije u njegovom uredu ostade samo čata (pisar). Zbunjen i preplašen kao i svi ostali čata je odlučio ostati u kadiluku. Kada je dobio haber da se austrijska vojska približava kapijama grada, pogledao je u pravcu vrata i video kadijinu džubu i ahmediju kako vise o čiviluku. Dugo je mjerkao džubu i ahmediju i razmišljao šta mu je činiti. Neizvjesnost i strah natjeraše pisara da obuče džubu i ahmediju, vjerujući da će ga uniforma zaštитiti od belaja, a naoruđu šta Bog dadne i sreća junačka.

I tako čata u uniformi kadije izađe na kapiju grada da dočeka okupatore. Stajao je mirno i kada je naišao komandant vojske pozdravi ga i zaželje mu dobrodošlicu. Komadant je vidjevši uniformirano lice na kratko zaustavio konja i pitao ga koju funkciju obnaša u gradu. Pisar odvažno odgovori da je radio kod banjalučkog kadije kao čata. Komandant izneđeno upita: „A gdje je kadija?“ Čata odgovori kao iz topa: „Kadija je napustio grad i otisao za Tursku.“

“

Gospodo imigranti, dok se vi sami ne organizirate i dalje će se u Bosni i Sandžaku ovce janjiti i šišati isto onako kao što su se janjile i šišale za vrijeme otomanske i Austro-Ugarske imperije.

”

„A ti?“ opet će komandant.

„Kao što vidite, čestiti komandante, ja sam ostao da vas dočekam.“

„E, ti si od danas banjalučki kadija“, reče mu komandant i razminu.

Tako čata igrom sudbine postade kadija.

Poslije nekoliko godina od pomenutog događaja, čata odluči da ode do Istanbula kako bi potražio kadiju. Dugo se raspitivao za adresu. I tako jednoga dana na kadijina vrata zakucu njegov čata. Došao iz Bosne da zijareti prijatelja i starog znanca. Kadija se istinski obradovao posjeti. Poslije toliko godina muhadžerluka učini mu se da u tom trenutku umjesto čate ugleda zemlju Bosnu. Kadija se nadao da će preko njega dobiti pravo lice i sliku stanja u domovini, a posebno u Banjoj Luci. Sve ga je interesiralo i insistirao je da mu priča o odnosu novih vlasti prema Bošnjacima. Uzalud se kadija danima trudio da sazna od musafira kakvo je stanje u zemlji. Na svako kadijino pitanje: „Tako ti Boga, šta ima novog u Bosni, pričaj mi?“

Slijedio je istovjetan odgovor: „Vala, čestiti kadija, nema ništa. Krave se tele isto onako kako su se telile i za turskog vakta.“

„Ma dobro bolan, ostavi krave“, nestrpljivo će kadija, pa nastavlja: „Pitam te šta ima novog u Bosni?“

Opet će čata: „Ovce se janje i šišaju isto onako kako su se janjile i šišale i za vrijeme Turske. Kobile rađaju ždrebadi isto kao što su rađale i za osmanskog zemana.“

Vidi kadija da od muhabeta nema ništa, pažljivo se zagleda u ekstravagantno odijelo čate, pa ga priupita:

„A, boga ti, reci mi ko je sada banjalučki kadija?“

„Tako mi Boga, banjalučki kadija sjedi kod tebe u tvojoj kući usred Istanbula! Ja sam ti sad banjalučki kadija“, odgovori čata.

Kadija je dobro znao kakve su moralne i intelektualne osobine „krasile“ čatu i na kakav je način došao kod njega za pisara, pa tužnim glasom reče:

„Vala čato, hvala ti sve si mi ispričao o Bosni. Sve mi je jasno u kakov se stanju nalazi Bosna danas. Kada si ti kadija u šeher Banjoj Luci, ne moraš mi više ništa pričati!“

Nezamislivo je koliko je jada i čemera preko glave preturio Bošnjak na ovim prostorima. Okupacija Austro-Ugarske monarhije i krvavi pohod Omer-paše Latasa nad bošnjačkim plemićima i inteligencijom je zločin koji je ostavio neizbrisive posljedice.

Jedanaest kontinuiranih genocida srpsko-crnogorskih fašista sa posebnim akcentom na

agresiju i genocid izvršen u periodu 1992-1995. godine je moralni sunovrat tzv. međunarodne zajednice. Sramni embargo na uvoz oružja koji su uveli svjetski centri moći legalnoj vlasti Republike Bosne i Hercegovine i prijetnja bombardiranjem od strane NATO-a jedinicama Armije RBiH u vrijeme kada su mogli za sva vremena poraziti srpsko-crnogorski fašizam, krajnji je stepen moralnog ništavila svjetskih moćnika. Kulminaciju nemoralu najbolje odslikava Dejtonski sporazum i razbijanje međunarodno priznate Republike Bosne i Hercegovine i legalizacija genocidnog entiteta u čije temelje je uzidano 200.000 nevino ubijenih Bošnjaka. O kakvom humanitarnom međunarodnom pravu i zajednici pričamo kada dvadeset godina poslije genocida, desetine hiljada srpsko-crnogorskih fašista i danas slobodno šetaju i obnašaju najviše državne pozicije u Bosni, Srbiji i Crnoj Gori. Nažalost, i servilnost bošnjačkih čata, naimenovanih od raznoraznih „komandanata“, dobriim dijelom je doprinijelo ovakvoj klimi, pa danas gledamo kako umjesto zločinaca hapse bošnjačke prinčeve natčovječanskog otpora fašizmu. Zar nisu čate pomogle da jezičak na vagi za podjelu Sandžaka budu upravo bošnjački glasovi!?

Vrhunac nemoralu današnjih čata razbjica jedinstva bošnjačkog tkiva u Srbiji, Crnoj Gori, Bosni i Sandžaku najbolje odslikavaju njihovi zijareti ekonomsko moćnoj imigraciji. Za njih su zijareti partije pokera u kojima su oni jedini dobitnici jer dijaspora zbog naivnosti u takvoj partiji nema nikakve šanse. Oni blefiranjem igraju na najaču kartu, kartu ljubavi izbjeglih Allahovih robova prema voljenoj grudi. Nemaju oni milosti prema tuđem haku niti ih boli što su imigranti krvavo svakodnevno radeći po dvanaest i više sati sticali kapital. Kakav je moral i inteligencija čate koji bez imalo stida i gržnje savjesti živi na račun donatora podmećući im razne projekte i avanturizam? Zar nije drsko i bezobrazno da donirani jede bolju hranu, vozi luksuznije auto i nosi ekstravagantniju odjeću od donatora?!

Hoće li konačno bošnjačka imigracija shvatiti da se bitka za očuvanje nacije i ostvarivanje političkih ciljeva može dobiti jedino uz logističku pomoć međunarodnih centara moći. Zato su Brisel i Njujork jedine prave adrese, sve ostalo je klasična prevara. Gospodo muhadžiri, što prije shvatite ovu istinu i svoje novce usmjerite u tom pravcu i uskratite gostoprinstvo i logistiku prodavačima magle, prije čemo i mi na ovim fašizmom okupiranim prostorima osjetiti napredak i razvoj demokracije. Ovo je vrijeme kada mali narodi slobodu osvajaju dobrom logistikom i novcem, a ne prolivanjem vlastite krvi.

Gospodo imigranti, dok se vi sami ne organizirate i dalje će se u Bosni i Sandžaku ovce janjiti i šišati isto onako kao što su se janjile i šišale za vrijeme otomanske i Austro-Ugarske imperije. Ne pitajte nikoga šta ima novog u Bosni i Sandžaku. Postavite konačno svim bošnjačkim čatama jedino logično pitanje:

„Tako vam Boga, recite nam ko je sada bošnjački kadija?“

Objavljeno 15. januara 2016.

O AKOVU

Danas se, nažalost, živi od Islama, a ne za Islam. Vjerovanje se svelo na kult i obožavanje pojedinca koji se samoimenuju šejhovima i ulemom. Formiraju se klanovi i fanovi. Ako nisi u određenom saffu ili halki na periferiji si svih zbivanja. Nema razlike između političkih i vjerskih velikodostojnika. I jednima i drugima profit je vrhovni bog obožavanja.

Stariji ljudi su znali reći da prvu nesreću prati i druga. Tako već 1946. godine po direktivi Komiteta aktivista komunista Šabo dobi nalog da obide čaršiju i provjeri lojalnost trgovaca partiji. Bio je mjesec Ramazan. Šabo turi (stavi) u jedan džep setre (sakoa) šećerli bobe, a u drugi kutiju cigaretu i krenu u obilazak dućana. Znao je svakog trgovca u glavu. Onima koji su bili nepušači nudio je bobu, a pušačima duhan. Svi bjelopoljski trgovci, kod kojih je ušao u dućan, pred Šabom prekidoše post kako bi na taj način dokazali lojalnost novoj državi i vlasti. Dođe na red i Huzeir-agu Čikić.

„Smrt fašizmu“, sa vrata dućana pozdravi Šabo.

„Sloboda narodu“, odgovori Huzeir-agu.

„Hajde Huzeir-agu bujrum bobu, partija časti“, zavika Šabo.

„Sikter kenjče jedan. Znaš li da je mjesec Ramazan i da ja postim“, odgovori Huzeir-agu.

„Postili su i Avdurahman, Hemo, Salih... pa više ne poste. De bujrum, uzmi ili ostade bez posla“, reče Šabo.

„Sikter kenjče i magarče jedan“, opet će Huzeir-agu.

Doista, sutradan Huzeir-agu osta bez posla. Dođe kući i saopšti ženi da više ne radi i navede razlog zbog čega. Žena pogleda sitnu djecu, pa čovjeka, pa opet djecu i na njima zadrža pogled, pa reče: „Aman šta uradi, šta ćemo sa ovolikom djecom? Sva će pokrepati od gladi. Aman, svi se iftariše i rade, a jedino se ti joguniš. Bog će oprostiti, vidiš kakav je vakat“.

„Ha, haaa, (šuti) ženo, da ti glasa ne čujem. Onaj Koji nas je hranio do sada i dalje će. Ne brini. Dat će Bog“, prekide Huzeir ženu.

Haman godinu dana je bio bez posla. Samo Bog i on znaju kako je neverao i hranio čeljad. Bilo je i ženinog gundjanja na pretek. Ali nije popuštao i nije se kajao. Tako jednog dana dok je slušao že-

nino zapomaganje na aravlučka vrata začu se zvekir. Hanuma pogleda sa pendžera i vidje opštinskog pandura Hasana. „Huzeir-agine, reci Huzu da ga zovu u Srez da odmah dođe.“

Huzeir-aga ogrnu setru, nazu kundure i krenu u pravcu Sreza. Žena i ukućani ostadoše plačući. Svi su očekivali da se više neće vratiti. Takva su vremena bila. Koga bi u Srez pozvali malo se ko kući vraćao. Imao sam prilike često od rahmetli amidže slušati priču o ovom događaju.

„Toga dana je iz Podgorice u Bijelo Polje došao šef svih državnih prodavnica Crne Gore. Pitao je za mene i rekli su mu da sam dobio otkaz. Tražio je razlog zbog čega. Kada je čuo razlog mog otpuštanja sa posla naredio je da me odmah pozovu da dođem kod njega u kancelariju. I dok je Hasan hitao ka mojoj kući, naredio im je da me odmah vrate na posao i da mi isplate svaki dan koji sam proveo kući. Zahtijevao je da donesu pare za plate prije nego ja dođem do njega. Dobro je znao kakav sam čovjek i trgovac. Naružio je lokalne komuniste i rekao im da se više nikada ne dogodi da mi neko napravi bilo kakve probleme zbog mog prakticiranja vjere. Preko dva sata sam ostao kod njega u kancelariji. Znao sam da kući brinu, ali nisam imao kud.“

Kada sam konačno završio u Srezu, uputio sam se kući. U avliji sam začuo plač djece i žene. Zalupah zvekirom na vrata i pozvah ženu. Strča niz basamake i kada me ugleda u aravluku zatetura se i pade jecajući. Bili su me prežalili. Pomogoh joj da dođe svijesti i kada se smiri, ispričah joj šta se desilo u Srezu. Dadoh joj pun fišek hiljadarki. Nijemo je gledala u mene i fišek. Ništa joj nije bilo jasno. Djeca ko djeca odmah se rastrčaše po avliji. Vidiš li, stara, da Allah nikada ne ostavlja iskrene robove Svoje bez pomoći. Evo, sakupismo pare da kupimo kuću i da se podijelim sa bratom. Neka njemu ova zajednička, a mi ćemo kupiti onu pored džamije na koju smo odavno oboje oko bacili. Da ne bi moje ustrajnosti da ne prekinem post Bog zna kada bismo ovoliko para sakupili.“

Ovih dana navršiće se ravno sedamdeset godina od ovog događaja. Davno su presečili amidža, amidžinica, njihova tri sina i šćer. Ostala su mu dva unuka i dvije unuke. Jedan unuk je u Švedskoj, a drugi u Podgorici. Jedna unuka u Bijelom Polju, a druga u Danskoj. U novoj kući koju su sagradili njegovi sinovi Šefket i Ismet žive njihove supruge, a u amidžinoj je podstanar. Stambenog prostora mnogo, a čeljadi malo. Tako je u većini bošnjačkih kuća. Samo u mom komšiluku u radiusu od pedesetak metara preko dvadeset kuća je zaključano. Godinama nisam u komšiluku video novorođenče. Posljedice agresije i genocida. Zeman gradi, zeman razgrađuje.

Kao i danas, i prije sedamdeset godina bilo je jako malo istinskih vjernika. I onda i sada politička i duhovna prostitucija. Mnogo je trgovaca, a malo Huzeir-aga.

U svim vremenima istinski vjernici su imali cijenu. Poštivali su ih čak i otvoreni ne-

prijatelji. Posjedovali su ahlak i moral. Živjeli su povučeno i nemametljivo i za njih bi se saznalo tek onda kada bi nastupila mučna i teška vremena. Živjeli su za Islam, a ne od Islam-a. Vjerovanje je bilo sastavni dio njihovog života. Malo su pričali, više su govorili djelima.

Danas se, nažalost, živi od Islam-a, a ne za Islam. Vjerovanje se svelo na kult i obožavanje pojedinca koji se samoinmenuju šejhovima i ulemom. Formiraju se klanovi i fanovi. Ako nisi u određenom saffu ili halki na periferiji si svih zbivanja. Nema razlike između političkih i vjerskih velikodostojnjika. I jednima i drugima profit je vrhovni bog obožavanja. Dunjaluk je postao ogromna pijaca na kojoj se kupuju ljudi. Tako je u svim religijama i političkim partijama.

Uvijek je bilo i biće Huzeir-ag-a. Za njih čujemo tek kada dođu vremena teških iskušenja. Kada svi čučnu i predaju se oni ustaju. Zar nam i posljednja agresija na Bosnu i Hercegovinu i genocid nad Bošnjacima od strane Srbije i Crne Gore nije pokazao da su u odbranu Bosne uglavnom ustajali oni koji su do tada bili anonimusi? Oni koji su po Allahovim i svjetovnim zakonima morali prvi ustati u odbranu domovine bježali su iz zemlje ili se zavlačili po podrumima. Takav je Allahov zakon i u njemu ti nećeš naći promjena. Varaš se ako misliš da bi ovoga puta bilo drugačije.

NEZVANOM GOSTU MJESTO ZA VRATIMA

“

Dolazak srpskog premijera Aleksandra Vučića sa kompletom Vladom na krsnu slavu i dan genocidne tvorevine, predstavlja prvorazrednu priliku da, predstavnik bošnjačkog korpusa u tročlanom Predsjedništvu Bosne i Hercegovine, iniciran pričom o Dizdaru, adekvatno odgovori Vučiću.

Imajući u vidu posjetu Beogradu, nisam siguran da će bošnjački član kolektivnog Predsjedništva imati hrabrosti da u punom kapacitetu iskoristiti pravne i diplomatske mehanizme da adekvatno dočeka četničkog podvojvodu.

”

„Ibrahime, ispričat će ti događaj koji se desio u drugoj polovini devetnaestog stoljeća u jednoj taslidžanskoj kahvi, gdje su odsjedali tadašnji privaci toga kraja. Čuveni Dizdar-aga iz sela Šumana (Potpeće), sjedio je i kahvenisa sa komandantom vojnog logora Taslidže. Visoki turski oficir, naviknut da se njegova riječ uvažava i pažljivo sluša, te da mu se niko ne suprotstavlja, ovog puta nije imao sreće. U početku razgovor dva ahbaba proticao je u ugodnoj i prijateljskoj atmosferi, ali najednom preraste u prepirku, a ubrzo i u otvorenu svađu. Sijevale su varnice sa obje strane, ali kako i priliči prvacima, nije se čula niti jedna psovka, uvreda ili pogrnda riječ. Iznenada, Dizdar ustade iza stola i smrknutog lica krenu iz kahve. Kada je bio na izlaznim vratima, turski oficir mu doviknu: „Slušaj me dobro Dizdar-aga! Nadaj mi se! Uskoro će ako Bog da biti tvoj musafir. Ti znaš da ja nigdje ne idem sam a i askeri se dosađuju u kasarni, pa ti gledaj šta ti je činiti!“

Dizdar je zastao na vratima i saslušao poruku. Nije trebalo mnogo pameti da se poruka razumi. Njegova posjeta značila je boravak dva do tri dana turskog komandanta i njegovog štaba sa ne malim brojem askera o trošku domaćina. Tako je komandant dozivao pameti one koji nisu bili poslušni. No, ovoga puta je udario na tvrd orah. „Nisi ni čovjek ako me ne zijaretiš“, odgovori Dizdar i napusti kahvu.

Nedugo nakon tog događaja, Dizdar ustade da obavi sabah namaz. Po obavljenom namazu priđe pendžeru da osmotri kakvo je jutro i ugleda četu askera kako na livadama oko bedema kule podižu šatore. U tom trenutku začu se i zvezkir na vratima. Dizdar-aga siđe niz basamake, pređe preko avlje i izvadi mandal sa vrata. Hitro otvori vrata i ugleda komandanta sa seizom, nekoliko čauša i četom askera i će kako sam sebi šapuće u bradu: „E, beli će naučiti Dizdar-agu

kako se treba ponašati kada je u mom društvu.“

Dizdar vedra čela nazva selam nezvanim, ali dragim gostima i uvede ih u čardak, mahsuz sagrađen za musafire. Srdačno im izrazi dobrodošlicu i zamoli ih da se osjećaju kao u vlastitoj kući. Pitao ih je imaju li kakvih posebnih želja i zahtjeva. Komandant nije mogao sakriti zbumjenost i nelagodu. Mislio je da će iznenaditi, a doživio je iznenadenje.

Kuća Dizdara najednom živnu i postade pravo radilište. Dizdar-aga je angažirao vrne kuharice iz sela i potreban broj ostalih radnika. Kasapi su klali ovnove i telad, pekli su se hljebovi, sukale jufke za pite, a u loncima i bakračima kuhale su se čorbe i druga jela. Čitavu okolinu ispunio je miris pečenog mesa. Sve poslove, lično je nadgledao Dizdar. Ništa nije smjelo faliti. Ručak je ubrzo bio gotov i komandant sa seizom, čaušima i askerima posjedaše okolo obilnih sofri. Poslije ručka svi su posluženi slatkim pitama, a stiže i vruća halva tek izvađena iz ogromnog kazana. No, Dizdar-aga nije prestajao sa iznenadenjima. Naredio je posluzi da pred svaki šator postave temsije demirlije pune meda. Koliko god askeri pojedu meda, toliko se odmah moralo dopuniti. Demirlije su morale stalno biti pune. Komandant i askeri su ostali u gostima tri dana i tri noći. Četvrtog dana, nakon doručka, logor se počeo dizati. Demirlije sa medom i dalje su stajale na svojim mjestima. Dizdar je nadgledao dizanje logora, a u stvari želio je osluhnuti komentare i ču seiza kako šapuće komandantu: „E, beli smo mu se u med uneredili. Ostavili smo ga bez ijedne oke meda.“ Dizdar-aga priđe seizu uze ga ispod ruke i šutke ga odvede do magaze. Pokaža rukom na ogromnu kacu uz koju su stajale fiksirane merdevine i naredi seizu:

„Popni se i pogledaj u kacu.“

Seiz, osjećajući grižnju savjesti i nelagodu, šutke posluša. Na svoje veliko iznenadenje ugleda kacu, skoro do vrha, punu meda. Sve što su askeri tri dana i noći jeli, nije se poznalo na kaci.

„E, jeste li mi se uneredili u med?“ zapita Dizdar ironičnim glasom seiza.

„Molim te, Dizdar-aga, halali na mom nepromišljenom komentaru, a pravo da ti kažem mislio sam da će ugledati dno kace. Ovakav dernek u životu nisam nikada doživio, a ove dane provedene za tvojom sofrom, pamtit će dok sam živ.“ Domačin se nasmija, zagrlji seiza i skupa izađoše iz magaze. Askери su bili spremni za pokret. Komandant srdačno zagrlji domaćina i zatraži halala. Unutarnji instikt izazvao je blagi nemir koji se ocrtavao na njegovom licu. Nakon toliko vremena provedenog u Taslidži, tek sada je doživio veličinu ljudi ovih prostora. Nije mogao ni sanjati da postoje takvi ljudi. Jašući ata nikako nije mogao sabrat misli i uzburkane osjećaje. Dizdar-aga je održao lekciju i pomogao komandantu da za sva vremena nauči šta znači ponos i duševna snaga bosanskog domaćina“, sa uzdahom završi Ramiz priču. Hiljadugodišnja historija Bosne sadrži bezbroj ovakvih i sličnih svjetlih primjera

snage duha i ponosa bosanskog čovjeka. Upravo, zahvaljujući ponosu i čvrstoći bosanskog plemstva i puka, jedna od najstarijih evropskih država u četrnaestom stoljeću prostirala se na sjeveru od rijeke Save, sve do juga i Jadranskog mora, kada je u posjedu imala i nekoliko ostrva, ratnu mornaricu i brodogradnju, pa sve do zapada i gradića Zadra, a na istoku do Lima i rijeke Morače. Esečijalni razlozi, svjetskih centara političke i vojne moći, stoljećima su bili i ostali porobljavanje, protjerivanje, ubijanje i otimanje bosanske zemlje. Bez izuzetka, svi osvajači Bosne, sistematski su radili na uništenju i degradaciji ponosa i duhovnosti bosanskog čovjeka. Tako su Rimljani, Ugari, Mlečani, Otomanska imperija, Austrija, Austro-Ugarska, Srbija, Hrvatska, Crna Gora, fašistička Italija i nacistička Njemačka, vjekovima pokušavali porobiti, podijeliti i negirati Bosnu zemlju i njenog čovjeka.

Berlinsku konferenciju i mačehinski odnos i licemjerstvo tzv. međunarodnih centara moći prema državi Bosni, izvanredno samo u jednoj rečenici, razgoličuje velikan jugoslavenske književnosti, pokojni Miroslav Krleža kada kaže:

„Bacili su Bosnu na sto i komadali je kao zaklanu svinju!“

Možemo samo prepostaviti šta bi Krleža rekao o genocidu nad Bošnjacima i agresiji na RBiH, Dejtonskom „mировном“ sporazumu, genocidnoj tvorevini nazvanoj republikom po imenu samo jednog konstitutivnog naroda, oduzimanju prefiksa Republika državi Bosni i Hercegovini. Nažalost, ovakvom stanju čerečenja Bosne i degradaciji morala i ponosa bosanskog čovjeka, dobrim dijelom su doprinijeli i bošnjački „uglednici“ i „predstavnici“ političke i vjerske oficijalne vlasti.

Dolazak srbijanskog premijera Aleksandra Vučića sa kompletnom Vladom na kršnu slavu i dan genocidne tvorevine, predstavlja prvorazrednu priliku da, predstavnik bošnjačkog korpusa u tročlanom Predsjedništvu Bosne i Hercegovine, iniciran pričom o Dizdaru, adekvatno odgovori Vučiću. Imajući u vidu posjetu Beogradu, nisam siguran da će bošnjački član kolektivnog Predsjedništva imati hrabrosti da u punom kapacitetu iskoristiti pravne i diplomatske mehanizme da adekvatno dočeška četničkog podvojkodu.

Ali sam siguran da i danas u Bosni ima Dizdara koji dobro razumiju poruku Vučića. Nezvanom gostu mjesto za vratima!

Smrt fašizmu, sloboda Bosancima!

Objavljeno 27. decembra 2015.

DUŠA SANDŽAKA

Poslije okupacije Bosne i dijela Sandžaka od Austro-Ugarske monarhije bošnjački narod je masovno pljačkan, ubijan i proganjан. Ljudi su preko noći postajali puke fukare (siromasi). Sinan-aga Đurđević je važio za uglednog domaćina i dobrog trgovca. Pošto je i sam bio pljačkan od Crnogoraca i doživio sudbinu muhadžira dobro je znao šta znači biti siromah. Zato je svako jutro dok bi sa Paja silazio ka čaršiji pažljivo razgledao okolinu tražeći bešare u kakvom halu žive njegove komšije i sugrađani.

„Bošnjački narod je najraseljeniji narod na zemlji. Mislim da se na prstima jedne ruke mogu nabrojati države gdje nas nema. Tako su i korijeni sarajevske porodice Đurđević iz Đurđevića Tare. Na izdisaju Otomanske imperije Sinan-agić dedo je bio čuvar granice prema Crnoj Gori. Nakon pada tih krajeva pod crnogorsku upravu skrhan bolom napustio je vjekovni vatan i kao muhadžir doselio u Sarajevo. Tu je iskopao korito, poženio sinove i živio do kraja života.

Poslije okupacije Bosne i dijela Sandžaka od Austro-Ugarske monarhije bošnjački narod je masovno pljačkan, ubijan i proganjан. Ljudi su preko noći postajali puke fukare (siromasi). Sinan-aga Đurđević je važio za uglednog domaćina i dobrog trgovca. Pošto je i sam bio pljačkan od Crnogoraca i doživio sudbinu muhadžira dobro je znao šta znači biti siromah. Zato je svako jutro dok bi sa Paja silazio ka čaršiji pažljivo razgledao okolinu tražeći bešare u kakvom halu žive njegove komšije i sugrađani. Tako je primijetio da se već drugo jutro ne puši dimnjak na pekari do jučer po imetuču čuvenog Sarajlije. Trećeg jutra, Sinan-aga zakucu na vrata kuće i upita domaćina zašto se ne puši dimnjak na njegovoj pekari? Pekar nemade kud i snebivajući se saopšti Sinan-agi da je zapao u materijalnu krizu i da je ostao bez osnovnih sredstava za rad. Samo par sahata nakon razgovora Sinan-aga ponovo zakucu na vrata pekara. Bez mnogo priče dade pozamašnu svotu novca okrenu se i prije nego izade na avljsku kapiju naredi pekaru: „Sutra ujutro, ako Bog da hoću da vidim dim i hljebove na rafovima. Ja će ti prvi doći da napravim pazar.“

Sljedeće jutro odmah nakon sabaha Sinan-aga pravo iz džamije zaputi se prema pekari. Srce mu zaigra od radosti kada sa Bistrika ugleda dim. Bio je zadovoljan što je pekar na pravi način iskoristio njegov novac. Par mjeseci je iz dana u dan

kupovao hljeb i tako nadgledao rad i tek kada je bio siguran da je pekara počela normalno raditi lahknulo mu je.

Inače, Sinan-agu je imao sina Mustafu koji je živio na Mahmutovcu. Bio sam izuzetno dobar prijatelj sa njim. Imao je karakterne crte svojih roditelja i bio je omiljen u društvu. Nakon što su mu roditelji preselili, malo se opustio i počeo upražnjavati bekrijski život. Znao je on šta znači mehana i sam je osuđivao tu svoju ružnu naviku, ali čovjek je sklon grijehu. Tako jednu večer kada je bio u mehanskom gaftetu usni rahmetli majku kako mu se ljutito obraća: „Mustafa, Mustafa, pa zar mi ni na Ovom svijetu ne daš mira? Što mi pričinjavaš kabursku tjeskobu sine?“

Mustafa se probudio sav oznojen i na smrt preplašen. Te noći više san na njegove oči nije dolazio. Budan je dočekao sabah, uzeo gusul i abdest i donio čvrstu odluku da njegova noga više mehanski prag do kraja života neće preskočiti. Tako je i bilo. Više do kraja života nije ušao u mehanu. I dalje je on volio društvo, veselje i pjesmu, ali ga nije bilo u mehani. Vodio je islamski život. Tako je i preselio, sa sabah namaza, najvjerovalnije pod abdestom u sjedećem položaju. I danas ga komšije i prijatelji često po dobru pominju”, tužnim glasom završi Ramiz hikju.

Višestoljetni kontinuirani genocid opasno nam je ugrozio životni prostor. Današnji potomci slavnih Đurđevića granicu silom nametnutu Dejtonskim sporazumom sada „čuvaju“ na Kozjoj čupriji. Na pragu šeher Sarajeva. Animalni opstanak zbog servilnosti i korumpiranosti bošnjačkih političkih i vjerskih „predstavnika“ upitan. Nema više ni Sinan-agu, zamijenili ih kamataši. Danas se brat raduje bratovoj nesreći. Većina rodbinskih i duhovnih bratstvenika okupljaju se oko profita. Umjesto da robuju i obožavaju Uzvišenog i Veličanstvenog Gospodara bave se duhovnom i političkom prostitutijom. Opijkeni dunjalukom i zauzeti gomilanjem bogatstva ne vide da smo pred totalnim istrebljenjem i nestankom. Svi pokazatelji ukazuju da nam pripremaju sudbinu španskih Maura. Nažalost, oni koji bi to morali vidjeti zbog kojega na zamrlim srcima ne vide takvu opasnost. Aktuelna globalna politička gibanja i crtanje novih/starih karti interesnih sfera super sila nam nikako ne ide na ruku. Zato su zločinitelji u cilju antiislamske propagande finansirali, obučavali i vojno pomogli instaliranje terorističkih formacija sa islamskim predznakom. Vlastite zločine nad muslimanima spinovanjem koriste za satanizaciju muslimana tako da masovna iseljavanja, ubijanja i razaranja Palestine, Iraka, Sirije... ne dopiru do ušiju javnosti.

Ono što mene kao preživjelu žrtvu srpsko-crnogorskog genocida posebno brine jeste činjenica da vi gospodo bošnjački „predstavnici“ u politici i vjeri ne čujete vrisku stotina hiljada šehida koji traže smiraj duše iz masovnih grobnica rasutih Bosnom i Sandžakom. Niko od vas ne traži niti očekuje da osudite imperijalističke sile za masovne zločine nad muslimanima svijeta. Ali zahtijevamo od vas da se u ime naše ne izvinjavate za zločine koje su organizatori i finansijeri terorista počinili nad muslimanima. Tražimo od vas da prozovete punim imenom i prezimenom sve one koji su

organizirali i činili genocid i ratne zločine nad Bošnjacima. Ovo su suštinski razlozi zbog kojih vam u ime nevinih stradalnika postavljam javno pitanje i tražim odgovor:

„Da li je šutnja nad zločinima počinjenim nad Bošnjacima Bosne, Sandžaka, Srbije i Crne Gore znak vaše solidarnosti sa zločincima. Jesu li vaši postupci posljednji predznaci novog genocida do sada neviđenih razmjera na ovim prostorima?“

Vidimo iz navedene priče da je pekar bio spreman umrijeti u siromaštvu, a da mu nije naum padalo da se ponizi. Svoju nesreću je povjerio Gospodaru i On mu se preko Sinan-age odazvao. Zato vas, gospodo „predstavnici“, pozivam da uradite bar neko dobro za bošnjački narod. Probudite se prije nego vas smrt probudi. Bilo šta da odlučite znajte da niko osim Gospodara Svjetova ne može uništiti jedan narod. Slavljen i hvaljen je On i samo On! HU!

Imam Ali, mir s njim kaže: „U 'prošlosti' sam imao brata u Ime Boga. Bio je ugledan u očima mojim jer svijet ovaj bješe nizak u očima njegovim... Ni na kakvu bol se nije žalio sve dok ne bi prošla.“

POVODOM DEVEDESET PRVE GODINE OD GENOCIDA U ŠAHOVIĆIMA I U ČAST STRADALNIKA

“

E, takav je bio Arifaga Pijalović. Volio je učiniti drugom, ali nije volio da taj kome je učinio priča o tome. Volio je da to ostane tajna između njega i onog kome je učinio. Nije volio reklamu jer je dobro činio samo u Ime Gospodara Svjetova.”

”

„Sila li je jada, moj Ibrahime, bošnjački narod vidio na ovim prostorima”, tužnim glasom započe Ramiz hikaju (istinita životna priča). „Za vrijeme Kraljevine Jugoslavije u Bosni i Sandžaku je bilo mnogo sirotinje. Najprije pljačke, a potom agrarna reforma u ime kralja Alexandra, doveala je do toga da su ljudi iznenada ostajali bez zemlje i osnovnih prihoda za život. Bilo je na stotine domaćinstava koja su ostajala bez ijednog zaloga hljeba. Pričat će ti o jednom Taslidžaninu koji je nenadno zapao u krizu, ali mu ponos nije dozvoljavao da bilo kome saopšti u kakvom se stanju nalazi. I baš tada, kada je bio u najvećoj neimaštini nastupi mjesec obrednog posta, Ramazan. Do juče domaćin, preko noći puka fukara, imao je ženu i dijete u kundaku. Helem, noć uoči Ramazana i prvog sehura, on veli ženi:

„Ti vidi ako imaš i malo brašna napravi sebi kolačić da možeš zapostiti, a meni ne treba ništa.“ Žena ga posluša, pomete načve i sebi zamijesi malo kolačića. Kada su ustali na sehur domaćin popi čašu vode i zaposti, a supruga pojede kolačić. Sa sabaha domaćin izade u čaršiju i čitav ramazanski dan posteći provede obilazeći mahale i sokake ne bi li nekome nešto uradio u bašči ili po kući. Međutim, Ramazan je takav, aktivnosti i poslovi se svode na minimum tako da dočekaše iftar bez igdje ičega. Oboje iftarise samo vodom.

I drugi dan Ramazana zapostise na isti način. Žena do daske ostruga načve, zamijesi za sebe kolačić, a domaćin opet zaposti sa čašom vode. Domaćin sa sabaha izade u čaršiju ne bi li našao ikakva posla. Hodao je čaršijom do podne, ali

ne bi berićeta. Klanja podne namaz u Husein-pašinoj džamiji, pa opet nastavi kružiti čaršijom i mahalama, i tako ga zateče ikindija. Klanja ikindiju i izade ispred džamije, sjede pored šadrvana i sam sa sobom poče zboriti: O, Bože, pa kud ču ja sada? Čime da nahranim ženu kako bi mi mogla sina podojiti? Svjedok si mi da tražim bilo kakva posla, ali ga ne mogu naći.“

Skrhan bolom ustade, nasloni se na stub od šadrvana i stavi ruke na leđa. Iznenada osjeti nečiju ruku u šaci kako mu spušta novčnicu i šapuće na uho: „Ovo ti je ramazanska hediјa. Ne okreći se dok te ne razminem“. Domaćin se iznenadenio okrenu i sa leđa pozna Arif-agu Pijalovića. Arif-aga je bio obućar, izuzetno dobar majstor, a važio je za jednog od bogatijih Taslidžana. Kada je domaćin pogledao novčanicu iznenadio se. To je bila najveća papirna novčanica u tom vremenu. S tom novčanicom mogao je rahat ispostiti Ramazan i dočekati Bajram s obrazom. E, takav je bio Arif-aga Pijalović. Volio je učiniti drugom, ali nije volio da taj kome je učinio priča o tome. Volio je da to ostane tajna između njega i onog kome je učinio. Nije volio reklamu jer je dobro činio samo u Ime Gospodara Svjetova.“

Zaista, cjelokupna povijest bošnjačkog naroda sastoji se od patnje i боли. Četiri stotine godina opstajemo i preživljavamo kontinuirani genocid. Proganjaju, pljačkaju i ubijaju nas kako u ratu tako i u miru. Do jučer Srbija, Crna Gora i Kraljevina Jugoslavija, a danas Srbija i Crna Gora. Začuđujuće je da se svi zločini dešavaju uz blagoslov crkve. Uzalud se samozavaravamo da neće više i da im je dosta bošnjačkog prostora i krvi. Nedavna kupovina najsavremenijeg naoružanja svjedoči da naše komšije spremno čekaju sljedeću priliku. Bošnjačke duhovne i političke „vođe“ i dalje razjedinjeni i dezorientirani bez odgovora šta nam je činiti.

***

Ovakvom stanju ogroman doprinos daju i interesne grupacije okupljene ispod kišobrana vjerskih, intelektualnih i političkih institucija sa bošnjačkim predznakom. Nema nikakve razlike u načinu i radu između pozicionih i opozicionih „predstavnika“ naroda. Na štetu nacije i jedni i drugi trguju vitalnim nacionalnim interesima radi vlastitih pozicija i ekstremne profiti. Oko sebe okupljaju poslušnike i obožavatelje komfora, a tjeraju i sataniziraju sposobne i dokazane borce za građanske slobode. Postavljam pitanje patologima: „Kako nazvati mentalni sklop interesnih grupacija koje svjesno rade na nestanku vlastitog naroda? Kojim imenom zvati individue koje sjede u vlasti ratnog zločinca i organizatora genocida nad bošnjačkim narodom?“

Upravo su ovo suštinski razlozi zašto fašistički i diktatorski režimi rade na polarizaciji društva. Najlakše se vlada na podjelama. Zločinci odlično znaju da u svakom narodu ima onih koji su spremni za novac i mrvice vlasti prodati i ono što je najsvetije. Zato takve i traže. Onog momenta kada Bošnjak javno iskaže podršku zločincu, izvršio je duhovno samoubojstvo. Duhovni mejt lahko zabo-

ravlja zločine i on ne haje za domaćine sa početka ove priče.

Zato su svi režimi na ovim prostorima paralelno sa širenjem vjerske i nacionalne mržnje intenzivno radili na ekonomskom slabljenju Arif-aga. Umjesto čestitih Arifa suptilno su nam podvalili tajkune. Oni za ilegalne aktivnosti režima (ku-povinu glasova) osnivaju kriminalne i udružene zločinačke organizacije koje nastupaju pod maskom mega poslovnih korporacija u kojima rade isključivo ljudi bliski režimu.

Zato je danas u Sandžaku, Bosni, Srbiji i Crnoj Gori sve više domaćinstava sa početka ove priče. Sistematsko pljačkanje građana i nestanak Arif-aga, slobod-noumne i ponosite domaćine različitih kulturnoških opredjeljenja doveo je na krajnju granicu animalnog opstanka.

Na sreću ili nesreću, o tome bi se moglo raspravljati. Bošnjačka politička emigracija, rasuta širom dunjaluka, popravlja nestanak Arif-aga tako da ovaj narod i dalje bitiše. Arif-age, porijeklom iz svih krajeva Sandžaka, nastanjeni su u EU i dalekoj Americi. Oni su ponos i duša Sandžaka.

Objavljeno 9. novembra 2015.

BOŠNJAČKE VOĐE - NEKAD I SAD

Zašto ti govorim o Hajdar-agi?
Zato što danas, nažalost, na političkoj i vjerskoj sceninama takvih ljudi u bošnjačkom korpusu i jako sam tužan zbog toga. Siguran sam da i danas ima ljudi poput muftije, Hajdar i Latif-age, ali ih nema u javnosti. Takvim ljudima bi ovi današnji „borci“ za „jedinstvenu“ Bosnu i Sandžak presudili isto onako kako je sultan u Istanbulu „presudio“ muftiji Vehbi-efendiji Šemsekadiću!

„Muftija Vehbi-efendija Šemsekadić je na velika vrata ušao u historiju zahvaljujući hrabrosti, pravednosti i događajima koji su uslijedili poslije Berlinskog kongresa 1878. godine. Do tog vremena živio je povučeno istražujući islamske znanosti.

Hroničari ga opisuju ovako: „Imao je oko pedesetak godina. Bio je srednjeg rasta, ali krupnije građe. Nosio je gustu crnu bradu prošaranu sjedim vlasima. Na njegovom licu su se posebno isticale oči plamtećeg sjaja. Uvijek je jahao oseđlanog konjića. Kada bi razgrnuo džubu (ogrtač) i naslonio se na balčak sablje izgledao je poput nepobjedivog vojskovođe kojem se ne smije na put stati! Na njegov poziv za odbranu Bosne odazvali su se Bošnjaci iz svih krajeva Sandžaka kako islamske tako i hrišćanske vjere koji su smatrali da treba ustati u odbranu jedine domovine. Muftija je u svojim govorima uvijek isticao da je Bosna država Bošnjaka muslimanske, katoličke i hrišćanske vjere.“

Ibrahim, neću ti mnogo govoriti o muftiji jer su sjećanja na njega i danas živa. Pričat ću ti o njegovim saborcima i ljudima koji su pali u zaborav i za koje se malo zna, iako po hrabrosti i ostalim osobinama nisu ništa zaostajali za muf-ti-efendijom.

Hajdar-aga Tahirović je bio jedan od najboljih muftijinih drugova. U tom vaktu bio je adet među Bošnjacima da se ide u lov. Često bi mufti-efendija, Hajdar i Latif-aga Ramović znali otici i po nekoliko dana ostati obilazeći sandžačke i bosanske planine i šume. Hajdar-aga je bio natprosječno jak, plemenit i čestit čovjek. Bio je blage naravi i veselog duha. U dubokoj starosti bio je kadar i izgledao svjež kao mladić. Pričao mi je rahmetli babo da kada su na jednom sijelu u Potpećima evocirali uspomene na ratne dane

kako je u žaru sjećanja jednom rukom podigao najjačeg momka u našem kraju i nekoliko trenutaka ga zadržao u zraku. Hajdar-aga je nosio muftijin bajrak na čelu kolone ustanika za vrijeme organiziranog otpora aneksiji Bosne od Austro-Ugarske monarhije. Tek u tim danima ljudi su spoznali hrabrost, organizacione sposobnosti i pravičnost taslidžanskog gazije Hajdar-age Tahirovića.

Mufti-efendija je imao običaj da nikada sam, po svom nahođenju, nije kretao u ozbiljniji posao, a da se prije toga nije sastao sa Hajdar i Latif-agom i skupa sa njima donio odluku kako i šta treba raditi. Zašto ti govorim o Hajdar-agi?

Zato što danas, nažlost, na političkoj i vjerskoj sceni nema takvih ljudi u bošnjačkom korpusu i jako sam tužan zbog toga. Siguran sam da i danas ima ljudi poput muftije, Hajdar i Latif-age, ali ih nema u javnosti. Takvim ljudima bi ovi današnji „borci“ za „jedinstvenu“ Bosnu i Sandžak presudili isto onako kako je sultan u Istanbulu „presudio“ muftiji Vehbi-efendiji Šemsekadiću! Završi Ramiz-paša svoj emotivni muhabet.

***

Potpisujem Ramiz-paša. Muftija i njegovi prijatelji su živjeli za Božije zadovoljstvo i dobro naroda, a ne na račun politike, vjere i naroda. Nepoznati na Zemljici, ali poznati na Nebesima. Kada je zatrebalo, bez razmišljanja ustali su u odbrunu vatanatrošeći vlastite imetke, izlažući sebe i svoje porodice smrtnoj opasnosti. Zato je organizirani otpor muftije tada najjačoj vojnoj sili mudžiza (nadnaravno djelo) bošnjačkog otpora sve tri religije.

Da nije tragično bilo bi komično, da stotinjak godina kasnije od pomenutih događaja potomci Bošnjaka koji su skupa sa muftijom Šemsekadićem branili Bosnu, pokleknu pred udarima velikosrpskog nacionalizma i skupa sa fašistima Srbije i Crne Gore zaraženi virusom („Srbija do Tokija“) mitomanije izvrše agresiju i genocid nad vlastitom zemljom i narodom!

Zbog višedeničijskog mačehinskog odnosa političkih i vjerskih „vođa“ prema borgcima Bošnjaci nikada u svojoj povijesti nisu bili u težoj političkoj situaciji od današnje. Vrhunac nemoralna, korumpiranosti i nesposobnosti bošnjačkih „vođa“ najbolje odslikava njihova šutnja na drsko i bezobrazno hapšenje boraca Armije RBiH, kontinuirani napadi na Bošnjake u genocidnom entitetu, negiranje državnosti RBiH, bošnjačke nacije i bosanskog jezika koji organizirano dolaze od duhovnih sljedbenika zločinca Radovana Karadžića i SANU-a. Upravo zahvaljujući predstavnicima bošnjačkog naroda i njihovom (ne)radu domovina i nacija su dovedeni na rub propasti. Zato su po direktivi iz Beograda i Zagreba vitezovi i gazije odbrane Republike Bosne i Hercegovine na marginama društvenih zbivanja. Zvanični Beograd i Podgorica prema potrebi „svađaju i mire“ bošnjačke političke i vjerske „vođe.“ Sve je isto kao i devedesetih, samo Miloševića nema. Historija se ponavlja. Neka je proklet komformizam i ljubav prema luksuzu bošnjačkih „vođa.“

Aktuelna politička gibanja iznova opominju i tjeraju nas da povedemo računa o sebi i načinu na koji ćemo se Njemu vratiti. Ma koliko se trudili ne možemo ništa promijeniti. Zato mijenjajmo sebe. Svijest o Bogu, odvraćanje od zla i preporučivanje dobra su imperativ razumom obdarenih bića. Moralne, istinoljubive i pravedne ljude religije i nacije ne razdvajaju, nego spajaju. Siguran sam da i danas kao u doba muftije Vehbi-efendije Šemsekadića daleko od očiju javnosti u svim nacijama i vjerama ima čestitih ljudi koji su spremni životima braniti univerzalne ljudske i civilizacijske vrijednosti. Žive povučeno, ali sami smo krivi što za njih ne znamo.

MORAL - DANAS I NEKAD

Ramiz-paša je duša Sandžaka. Nevjerovatno je koliko pamti istinitih priča i događaja iz prošlosti. Svaki susret sa njim je Bajram (praznik). Baš jutros sa sabah namaza u njegovom stanu na Bištriku uz kahvu zaturi muhabet:

„Ibrahim, u selu Potpeći kod Taslidže živio je Latif-agha Ramović, sin spahije Ramovića. Bio je ugledan čovjek i domaćin. Imao je velika imanja i kuću punu čeljadi. Kako bi pomogao komšiju Crnogoraca, vodeći računa da ga ne povrijedi, uzeo mu je dvoje djece za „poslugu“ po kući. Djeca su u kući živjela i stasavala skupa sa njegovom čeljadi. Ni u čemu ih nije odvajao od svoje, kako u hrani, tako i u odjeći i prostorijama za spavanje. Dječak je rastao sa Latif-aginim sinovima, a njegova sestra u odajama sa šćerima. Kada su stigli za ženidbu i udaju došao njihov otac da ih uzme. Međutim, djeca nisu htjela ni da čuju, brzinula su u plač i snažno prigrnila agu. Kada je to video Latif-agha reče komšiji Crnogorcu: „Iz moje kuće ih silom ne možeš voditi. Od danas oni više nisu moji radnici. Oni su od danas moja djeca. Ja ću tvog sina oženiti i dati mu hise (dio u nasljedstvu) kao i svojoj djeci, a šćerku ti isto tako udati i dati joj miraz.“

Komšija, iznenaden postupkom djece i age pomiješanih osjećaja zadovoljstva i nezadovoljstva vratи se svojoj kući bez djece. Latif-agha je ostao pri izrečenoj riječi. Momka oženi, dade mu dobar komad zemlje i pomože ga novcem i hajvanom i on osnova svoju porodicu i poče da živi samostalno na svom imanju. Za njega ti ne mogu tačno reći gdje je živio i ne bih da pričam napamet. Ali znam da je djevojku udao, po njenom izboru, za uglednog domaćina Adema Kuhinju koji je živio u susjednom selu Katunu. Taj brak je bio jako uspješan i ona svojim ahlakom zasluzi zvanje izuzetno mudre i pobožne domaćice, tako da su i stariji ljudi odlazili kod nje po savjet. Izrodila je

Radi vlastitog profita bošnjačke „vođe“ prodadoše Bosnu i Sandžak. Možete li zamisliti bošnjačke „intelektualce i političare“ koji radi profita prodadoše bosanski jezik u Crnoj Gori i nasilno mu promijeniše ime u bošnjački?

četiri sina i tri šćeri. Sa porodicom Ramović su ostali u velkoj slozi i ljubavi sve do Latif-agine smrti 1956. godine.“

Upoređujem Latif-agu i njegov vakat sa današnjim tajkunima, biznismenima i vjerskim i političkim „vođama.“ Za razliku od Latif-age, ovi današnji sve pokradoše samo za sebe i svoju djecu. Prvi je dijelio i pomagao vlastitim sredstvima, a ovi pljačkaju naše, ono što smo decenijama stvarali u socijalizmu. Valjda se ugledali na kreatore novog svjetskog poretka. Za razliku od intelektualno i kulturno zakržljalih balkanskih pljačkaša bjelosvjetski plutokrati daju mrvice sa mega sofri i radničkoj klasi.

Radi vlastitog profita bošnjačke „vođe“ prodadoše Bosnu i Sandžak. Možete li zamisliti bošnjačke „intelektualce i političare“ koji radi profita prodadoše bosanski jezik u Crnoj Gori i nasilno mu promjeniše ime u bošnjački? Vidoj Mile iz Laktaša zvani „ronhil“ da se za sitne pare mogu kupiti glasovi bošnjačkih „predstavnika“ u vlasti, pa i on po crnogorskom receptu pokušava uraditi isto i u Republici Bosni i Hercegovini. Isključivo zbog nekažnjivosti zločinaca i licemjernog odnosa međunarodne zajednice srpsko-crnogorski fašisti kao nagradu dobiše genocidnu tvorevinu koju nazvaše koje li drskosti „Republikom Srpskom.“ Milovi inspicijenti iz SANU-a dobro znaju da nema naroda bez jezika. Čovjeka (narodu), kojem Meleci Smrti (političari), uzmu dušu (jezik), nazivaju mejitom (lešom). Definitivno, o bosanskom jeziku nema rasprave!

Izbjeglička tragedija koju gledamo ovih dana dovoljno govori o stanju morala „svremenog“ čovjeka. Svet je imao prilike gledati iste slike unazad dvadesetak godina i sa bošnjačkim izbjeglicama. Za razliku od arapskih, bošnjačke izbjeglice su prije odlaska morale proći kroz koncentracione logore smrti. Srpsko-crnogorskim fašistima za genocid nad Bošnjacima „obarač“ za pokretanje genocida bio je i ostao mit o stvaranju „Velike Srbije“ dok imperijalistima i kreatorima novog/starog svjetskog poretka oduvijek je bila nafta i profit.

Da su Arapi reagirali onda kada su mogli i morali reagirati u Palestini sada ne bi imali Palestinu u vlastitim državama. Samo je pitanje dana kada će i ostale „islamske“ zemlje doći na red. Dok Turska „TIKA“ i arapski politički četvoronošci po Srbiji i Crnoj Gori grade „Beograde na vodi“ srpsko-crnogorska politika negira Bosanski jezik u Bosni?

Ma koliko se zločinitelji trudili siguran sam da nam nikada neće moći ubiti dušu. U to sam se uvjerio i u dalekom Njujorku. Čak i onda, kada u Sandžaku ne bi bilo ni jednog Bošnjaka politička emigracija Sandžaklija iz Amerike kadra je i spremna da iz pepela obnovi Sandžak. Šehidska džamija na obali Plavskog jezera, dokumentarni film o genocidu nad Bošnjacima i ostali projekti jasan su dokaz da među bošnjačkom emigracijom i danas ima Latif-agu.

KALI - YUGA

Poslije raspada SSSR-a i demontiranja Varšavskog pakta imperijalističke sile u cilju ostvarivanja ekstremne profiti „organizirano“ na političkoj sceni plasiraju nasilje sa „islamskim“ predznakom. Neću se baviti suštinom planiranih agresija na Afganistan, Libiju, Irak, Siriju, Jemen... već ću pokušati radi lakšeg razumijevanja aktuelnih političkih gibanja baciti zračak svjetlosti na praskozorje islamske religije.

Sramno, drsko i bezobrazno je povezivati pomenute terorističke formacije sa islamskim svjetonazorom! Historijska je činjenica da se poslanik svim silama trudio da izbjegne ratovanje i da je u ratne sukobe ulazio jedino onda kada nije imao izbora.

Dakle, podjele među muslimanima počele su odmah nakon preseljenja plemenitog poslanika Muhammeda, Bog blagoslovio njega i njegov čisti i plemeniti rod. Za vrijeme halife Osmana i izbora imama Alija za halifu između ostalih pojavio se i pokret haridžija. Dušovno zakržljala, intelektualno ograničena i istinski primitivna grupacija nije priznavala nikakav autoritet osim Božje knjige, Kur'ana. Apsurdnost njihovog poimanja vjere između ostalog ogledao se i u činjenici da tumačenje kur'anskih ajeta nisu uzimali od dušovnih autoriteta, već su sami proizvoljno po vanjskom značenju shvatili poruku. Gledajući formu haridžije su sačinjavali pobožni ljudi, ali oni su bili neznanice, prostog i primitivnog duha i od unutarnje dimenzije Islama nisu posjedovali ništa. Uskogrudi i potpuno neobrazovani, moralno otupjeli i kulturno zapušteni nisu prihvatali nikakav argument ili dijalog osim sablje. Zato imam Ali nije imao izbora i morao se vojno sukobiti sa njima. U tom sukobu haridžije su doživjele takav poraz da se nikada poslije toga nisu oporavili.

Imajući ove historijske činjenice u vidu aktuelne terorističke organizacije sa raznim „islamskim“ predznacima doista predstavljaju najveće zlo savremene civilizacije. Primitivni i potpuno moralno i kulturno zapušteni predstavljaju prvorazrednu antiislamsku reklamu. Inicirani od kreatora svjetskog poretku, postali su oruđe u rukama plutokracije rušeći drevne države i uništavajući živote miliona nevinih ljudi, razarajući neprocjenjiva kulturna dobra. Trenutno na zemaljskoj kugli ne postoji brutalnijih i bezobraznijih karikaturista koji vrijeđaju Islam i plemenitog poslanika, Bog blagoslo-

vio njega i njegov čisti i plemeniti rod od pomenutih grupacija. Zaista, današnji pobornici „Islamske države“ osim forme nemaju ama baš ništa islamsko u sebi i kao takvi predstavljaju direktnе duhovne potomke haridžija koje imperijalisti koriste za ostvarivanje svojih ciljeva na Bliskom i Srednjem istoku.

Svako ko je imao prilike pročitati bilo šta iz životopisa plemenitog poslanika Muhammeda a.s. mora priznati da aktuelne terorističke formacije nanose najveću štetu upravo muslimanima. Plemenitost poslednjeg Božijeg poslanika svjedoči između ostalih i ova predaja koja govori o njegovom odnosu prema životinjama. Dakle, u konkretnom slučaju radi se o njegovom odnosu prema mački, koja je zaspala na rukavu njegove haljinke. I dok je mačka spavala začuo se ezan (poziv za molitvu). Plemeniti poslanik je odsjekao rukav na kojem je mačka spavala, ustao i otisao u džamiju. Možete li zamisliti plemenitost i uzvišenost čovjeka koji odsijeca rukav jedine haljinke kako ne bi probudio usnulu mačku? Pomenuti događaj dovoljno govori o njegovom odnosu i poštivanju prava Allahovih robova bez razlike da li su u pitanju ljudi ili životinje.

Sramno, drsko i bezobrazno je povezivati pomenute terorističke formacije sa islamskim svjetonazorom! Historijska je činjenica da se poslanik svim silama trudio da izbjegne ratovanje i da je u ratne sukobe ulazio jedino onda kada nije imao izbora. I tada, kada nije imao drugog izbora, kada je bio prinuđen ratovati, strogo je zabranjivao nasilje. Njegova izričita naredba kojom zabranjuje sjeću drveća, korištenje vode kao vid iznurivanja protivnika, odnos prema zarobljenicima, tuđim materijalnim dobrima analogički je primjer odnosa pobjednika prema poraženim. Njegova naredba izdata vojsci kojom je komandovao kada su naišli na manastir i monahe u njemu: „Ostavite ih na miru sa njihovom vjerom.“ Dovoljno govori o plemenitosti čovjeka poslatog kao Milost svim svjetovima. Zato je imam Ali, Bog ga blagoslovio, poslje sukoba sa haridžijama upozorio vjernike:

„Doći će ljudima vrijeme kada od Kur'ana neće ostati ništa osim slova Njegova, a od Islama ništa osim Imena njegova. Džamije njihove u danima tim bit će velike u pogledu građenja, ali pustе u pogledu upućivanja. Oni koji će boraviti u njima i koji će ih posjećivati bit će najgori među stanovnicima Zemlje. Od njih će se širiti smutnja i njima će se sve krivo sklanjati. Ako se neko izdvoji iz toga oni će ga baciti natrag u to. A, ako neko odstupi natrag iz toga, oni će ga gurnuti tome. Allah uzvišeni kaže: 'Kunem se Sobom, izaslat ću na njih iskušenje u kojem će i razboriti biti pometen!' I On će učiniti tako. Tražimo od Boga da nas sačuva padanju u nemar.“

Dakle, bez imalo sumnje odavno smo prema drevnim istočnjačkim učenjima duboko zagazili u Tamno vrijeme (Kali-Yuga) ili prema islamskom učenju Posljednje vrijeme (Ahiri-Zeman). Zato, o ljudi, budite svjesni Boga, jer čovjek nije stvoren bez svrhe, niti je zaboravljen od Boga. Ovaj svijet jeste lijep ljubiteljima komfora, ali je budući mnogo lješi. Ma koliko nam se činilo da pojedini ljudi uživaju u ovom svijetu, čovjek koji uspije čak i u maloj mjeri na Onom svijetu je jedino istinski srećan čovjek. Tragedija izbjeglica iznova dokazuje da postoje samo ljudi i neljudi.

BOG SVE VIDI

Ramiz je moj najbolji arkadaš u Sarajevu. Pori-jeklom iz Odžaka, intelektualac i gospodin par excellence. Sahati provedeni u njegovom društvu prolete kao treptaj oka. Prilikom nedavnog susreta u Šeheru uz pečenu kahvu započe priču:

„Mula Džano Zulić iz sela Zekavice kod Odžaka u svom vaktu važio je za veliku ulemu. Bio je čovjek sa najviše znanja i najsukromnijim po-našanjem u našem kraju. Bio je šaldžija i često bi kada bi komšije prolazili pored njegove kuće izveo neku šalu ili skeč. Jedne prilike naiđoše komšije Tabaši i vidješe Mulla Džanu kako je stavio uho na zemlju i nešta osluškuje. Kada su ga upitali: 'Šta to radiš Mulla Džano?' odgovorio je: 'Slušam vijesti.' Začuđeni Tabaši upitaše: 'Kakve vijesti?' Mulla Džano mirno odgovori: 'Slušam vijesti, šta se dešava po dunjaluku.' 'Pa šta ima novo?' opet će Tabaši.

‘Evo oko Skadra se vode žestoke borbe. Crno-gorci su napali Skadar. Šta će biti, ne znam. Ali vode se žestoke borbe.’

Komšije Tabaši se nasmijaše i razminuše Mulla Džaninu kuću. Treći dan nakon ovog razgova-ra stiže vijest u Odžak da je Skadar opsjednut. Inače, Mulla Džano je bio poznat po skromnom oblačenju. Iako je bio dobar domaćin i bogat čovjek nosio je skromnu odjeću. Trudio se da za nekoliko stepeni izgleda niže nego što je inače vrijedio. Bio je uvažavan u čitavom kraju i kao čovjek i kao ulema. Njegova najstarija šćerka Merjema najviše od sve djece ličila je na babu. Znala je mnogo Kur'ana napamet i dešavalо se dok bi spavala da naglas prouči suru Yasin. Važila je za ženu koja ne zna za strah. Išla je šumom u gluho doba noći k'o tasličkom čaršijom u po-dana. Bila je udata za Adil-bega Bajrovića, mog amidžu i važila je za ženu koja se nikada u svom životu od bilo čega nije prepala. Živjela je u Kra-ljevini Jugoslavije, a dočekala je i novu Titinu

Nikako da se pomirim sa činjenicom da neki zločinci nekažnjeni obnašaju najviše državničke funkcije dok mnogi slobodno šetaju rugajući se žrtvama u lice. Ne mogu da zamisljam mentalni sklop bilo kojeg čovjeka, a posebno Bošnjaka koji svjesno zauzme poziciju u udruženoj zločinačkoj organizaciji zarad vlastitog komfora. Tu perverziju nije kraj.

socijalističku. Jednoga dana za vrijeme Kraljevine Jugoslavije radila je sa svojom jetrvom u kuhinji u svojoj kući. U staroj kući bilo je ognjište i taj dio kuće nije imao patos, a odatle se ulazilo u sobe. Moja majka rahmetli Hasna, Mejremina jetrva je pravila pitu, a Mejrema je pekla pečenjke na ognjištu. Padala je kiša, zagrmilo je i grom udari posred ognjišta. Moja majka se uplašila. Ništa se nije vidjelo od pepele i dima. Hanum Merjema je samo ustala i stresla pepeo sa sebe i upitala moju majku: 'Tako ti Boga, vidjeli ti šta bi sa mojim pečenjcima?' Ja nisam zapamtio plemenitije žene od hanum Merjeme. Ona je svoj život proživila, a da nije nikada nikog uvrijedila ni na kakav način. Na insansku pamet ona će na Sudnjem Danu imati samo šta naplatiti a od nje, slabo ko, ali Bog najbolje zna", sa sjetom završi Ramiz-paša svoje sjećanje.

Za razliku od Ramizovih, moja sjećanja su suštinski razlog svih nedaća. Nikako da se pomirim sa činjenicom da neki zločinci nekažnjeni obnašaju najviše državničke funkcije dok mnogi slobodno šetaju rugajući se žrtvama u lice. Ne mogu da zamislim mentalni sklop bilo kojeg čovjeka, a posebno Bošnjaka koji svjesno zauzme poziciju u udruženoj zločinačkoj organizaciji zarad vlastitog komfora. Tu perverziju nije kraj. Tek onda pošto se udobno smjesti na poziciju jadnik upregne sebe u najprljaviji posao na dunjaluku i suzama majki Srebrenice počne sapirati krv sa ruku katila.

Odrastao uz ovakve i slične Ramizove priče hoću da vjerujem da među nama i danas ima Mulla Džana i Merjem hanuma, ali su na marginama društvenih i vjerskih zbivanja. Takvi pojedinci posjeduju visoke moralne norme ponašanja i nisu spremni da servisiraju ratne zločince. Ne mogu da se pomirim sa činjenicom da bošnjačke vjerske i političke vođe prodaju din, narod, mezaristane, gasulhane, vakufe... isključivo zarad vlastitog komfora. Nažalost, slično je i u ostalim „islamskim“ državama. Sasvim je izvjesno da živimo u Posljednjem Vremenu (Ahir i Zeman) koje nam imam Ali, Bog ga blagoslovio, opisa u jednoj predaji:

Doći će ljudima vrijeme kada od Kur'ana neće ostati ništa osim slova Njegova, a od Islama ništa osim Imena njegova. Džamije njihove u danima tim bit će velike u pogledu građenja, ali puste u pogledu upućivanja. Oni koji će boraviti u njima i koji će ih posjećivati bit će najgori među stanovnicima Zemlje...

Mula Džano i njemu slični su znali za ovu predaju i radi toga su živjeli od vlastitog rada, a njihove šćeri nisu imala straha. Oni i danas slušaju Vijesti iz Zemlje i njima se ne može manipulirati. Na kraju da se i ja malo našalim. Bog sve vidi, zato duhovne i političke „vođe“ voze luksuzna auta sa zatamnjениm staklima.

KAMENGRAD

Nikako da zaboravim prošlost. Naprotiv, najlepši period moga života bile su godine djetinjstva i rane mladosti provedene u Sandžaku. Bezazlena dječija igra i sijela starih i mudrih insana, njihove priče o minulim događajima, ostat će zauvijek urezane u mom sjećanju. Nije mi bilo dražih momenata od onih provedenih u kuhinjici, koja je ujedno bila i babina krojačka radnja i slušati muhabet starijih. Iako je bilo vrijeme komunizma, za razliku od mnoge djece, ja sam odrastao u porodici koja je prakticirala vjeru.

Građani šutnjom i glasanjem dadoše legitimitet zločiniteljima i sebi za Sudnji dan nato variše ogromno breme odgovornosti i tako bjelopoljsku čaršiju preimenovaše u Dolinu srama Kamengrad.

Crkva Sv. Petra se nalazi samo tridesetak metara vazdušne linije od moje kuće, tako da smo se mi djeca iz mahale (Ul. III sandžačke brigade) igrala u crkvenom dvorištu. Crkva je tada imala i mihrab prekriven teškom crvenom zavjesom. Mihrab je ostao neoštećen još iz vremena Ottomanske imperije kada je jedan period služila kao džamija.

Zahvaljujući takvoj topografiji i želji za spoznajom od malih nogu sam naučio dvadesetak Kur'anskih sura i skoro sve crkvene molitve napamet. Bio je to period kada su u Crkvi Sv. Petra više svjeća palili komšije muslimani nego svi bjelopoljski pravoslavci zajedno. Kao da sada slušam bariton popa Sime kako prije molitve podsjeća vjernike da službu Božiju obavlja u Sandžaku u pravoslavnoj crkvi samo nedjeljom i vjerskim praznicima, obavezno naglašavajući da krštenje vrši i danju i noću. Odlično se sjećam imena šaćice tadašnjih vjernika koji su javno prakticirali vjeru i pamtim poimenice svakog u crkvi krštenog Bjelopoljca.

Tadašnje Bijelo Polje bilo je prepoznatljivo po velikoj ljubavi oba naroda prema Sandžaku, antifašizmu i dobrim komšijskim i međuljudskim odnosima. O tome najbolje govori i piše profesorica i poslanica crnogorskog parlamenta Jelisava Kalezić. Upravo ta ljubav je bila kopča spajanja ra-

zličitosti i njegovanja kulture međusobnog uvažavanja. Doduše, čaršija je tada imala dušu. Bilo je to vrijeme kada su vjeru prakticirali istinski vjernici. Nije bilo vjerskog marketinga. Duhovnjaci su odlazili samo u domove onih koji su voljeli Boga više od privilegija. Iz vlastitog iskustva znam da nije istina da im je „neko“ branio i onda kao i sada, ljudi su imali slobodan izbor. Uvijek je bilo i bit će onih koji robuju samo Bogu i onih koji obožavaju društveni status i privilegije.

Zato su ondašnji vjernici i većina vjerskih vođa bili siromašni, ali dostojanstveni. Efendija Međedović i pop Sima bili su oličenje poštenja i čestitosti. Svjesno su se solidarisali sa vjernicima, držali daleko od partije i privilegija.

Eh, pusto sjećanje. Akovo već dvadeset i kusur godina nema dušu. Ubijanje duše i Sandžaka započelo je ranih devedesetih godina prošlog vijeka kada su džemperaši na „balvan revoluciji“ usurpirali vlast i hotelu „Sandžak“ nasilno promijenili ime u „Bijela Rada“ i metkom ispaljenim u „potiljak“ usmrтиše onog momenta kada su zločincu Radovanu Karadžiću dali prvu nagradu Ratkovićevih večeri poezije. Od tога dana živimo u moralnoj i intelektualnoj masovnoj grobnici. Građani šutnjom i glasanjem dadoše legitimitet zločiniteljima i sebi za Sudnji dan natovariše ogromno breme odgovornosti i tako bjelopoljsku čaršiju preimenovaše u Dolinu srama. Kamengrad.

Bez ikakve sumnje živimo u vremenu moralne i duhovne dekadencije. Drevne knjige govore o ovim anomalijama i pojавama u društvu. Zar nismo svakodnevno svjedoci kako partijske i vjerske vođe za šaku eura prodaju dušu i umjesto Boga servisiraju zločince. Postadoše sluge zla i zarad vlastitog komfora, zavađaju nas i dijele po svim šavovima. Prebrojavaju nas na podobne i nepodobne. Privilegijama i dezinformacijama zavađaju braću i razbijaju bratstva. Tretiraju nas kao stoku i određuju nam cijenu. Nema razlike između Srba, Crnogoraca, Bošnjaka, Albanaca, Hrvata i onih ostalih. Pokušavaju u temelju zatrijeti svako dobro i sve nas „usisati“ u njihove prljave rabote. Od taksiste, berberina, obućara, doktora pa do ministra, samo je razlika u načinu i vrsti privilegije. Princip je isti, samo su u pitanju nijanse. Predugo ovo ZLO traje. Zato je ekstremno mali broj istinoljubivih i slobodnoumnih građana.

O, ti potlačeni, tebi se obraćam. Baš tebi, opljačkanom i poniženom Božijem robu. Bog te je stvorio slobodnim. Probudi se, pokidaj lance ropstva. Oživi dušu koju ti godinama lažima i obmanama ubijaju i prezri milostinju. Ne budi pripadnik rulje, već ljudsko biće. Ne budi oruđe u rukama zločinaca. Govori istinu, ne boj se. Bog je milostiv, daje ti vremena, pokaj se. Ne dozvoli da ti porodične tragedije (dženaze), koriste za promociju udružene zločinačke organizacije. Uradi nešto za vlastito dobro prije nego preseliš, Bog te blagoslovio. Pomisli na svoju djecu, kome ih na milost i nemilost ostavljaš добри čovječe. Poderi strahove u sebi i promijenio si vladara. Okusi miris slobode. Živi ko čovjek, ne budi rob.

ČETNIČKO SPINOVANJE

Ljudi da li je to moguće, rekao bi dobri Mladen Delić da je kojim slučajem živ i da je imao prilike komentirati komemoraciju povodom dvadesetogodišnjice genocida nad Bošnjacima u Srebrenici. Bilo bi: „Četnički vojvoda Aleksandar Vučić u Srebrenici. Ratni ministar Filip Vujanović na čelu državne delegacije Crne Gore u pratnji ‘dobra’ i zaboravnih Bošnjaka po drugi put u Srebrenici. Dolazak fašista na mjesto zločina. Šta oni traže u Srebrenici? Hapsite zločince, gospodo! Kakvo ludilooo, kolektivna šizofrenijaaa!“

Nažalost, Srbija i Crna Gora nisu mrdnule iz devedesetih. Sasvim je očigledno da je indiferentan odnos međunarodne zajednice i nekažnjivost ratnih zločinaca na prostorima ex-Jugoslavije doveo Srbiju i Crnu Goru do stanja u kojem veterani genocida i dalje nesmetano obavljaju najviše državničke poslove.

Definitivno poslije „fenomenalnog spina“ četničkog vojvode u Potočarima i reakcije govornih i pisanih srpskih medija o izbjegnutom „atentatu“ sasvim je izvesno da nema pomirenja na ovim prostorima bez vladavine prava i pravde! Žalosno je što su Majke Srebrenice i organizator komemoracije dozvolili dolazak četnika u Srebrenicu. Za takav nesmotren potez sirotih majki dobrim dijelom su svojim (ne) činjenjem odgovorni i bošnjački političari. Neosporna je činjenica da ogromnu odgovornost za ovakvo brutalno vrijedeđanje žrtve imaju i ratni huškači, novinari Srbije i Crne Gore. Upravo zahvaljujući njihovoj nekažnjivosti i danas neofašizam i ekstremni ultranacionalizam haraju ovim prostorima. Očigledno je da je brižljivo planirani dolazak vojvode u Potočare isključivo imao za cilj skretanje pažnje sa planetarne sramote nekažnjivosti najodgovornijih srpsko-crngorskih velikodostojnika za ratne zločine i genocid. Poslije svega što smo imali prilike vidjeti na kolektivnoj dženazi šehidima - žrtvama genocida u Memorijalnom centru Potočari glasi: „Srbija neće nikada u cilju pomirenja sa Bošnjacima uputiti javno izvinjenje i osuditi genocid! Naprotiv, spremni su iskoristiti svaku priliku kako bi iznova krenuli u nove zločine i pljačku.“

Nažalost, Srbija i Crna Gora nisu mrdnule iz devedesetih. Sasvim je očigledno da je indiferentan odnos međunarodne zajednice i nekažnjivost ratnih

zločinaca na prostorima ex-Jugoslavije doveo Srbiju i Crnu Goru do stanja u kojem veterani genocida i dalje nesmetano obavljaju najviše državničke poslove. Upravo zahvaljujući takvom stavu međunarodne zajednice organizatori zločina su dobili „garancije“ da nikada neće odgovarati za planirane zločine. Njihova ekstremna novčana sredstva i patologija zločinačke svijesti otvaraju vrata njihovoj prividnoj „hrabrosti“ da slobodno posjećuju mjesta zločina kako bi iskoristili bol žrtve da dodatno radikaliziraju amorfnu rulju (četnika) za nove zločine. Ovo su samo neke od suštinskih objektivnih činjenica koje su dovele sirote Majke Srebrenice u stanje u kojem se danas nalaze.

Zato sada imamo situaciju da na drugom kraju Republike Bosne i Hercegovine, na dijelu okupiranog teritorija, na protivprirodnim bludom (genocidom) začetog entiteta u mjestu Vrbanjci kod Kotor Varoši samo par dana nakon 11. jula četnički fašisti pretuku povratnika Nerku Hanifića. Ovo je samo jedan u nizu napada na povratnike. Nakon što su mučki onesvijestili bespomoćnog povratnika satima su se izvljavali nad jadnim čovjekom. O mentalnom sklopu i patologiji zločinaca dovoljno govore činjenice da su Nurki po tijelu noževima urezivali „četiri S“ prije nego su ga onesviješćenog ostavili da satima leži pored vlastitog auta. Nažalost, kao i bezbroj puta do sada počinjeni će ostati anonimni i nijedna institucija manjeg entiteta neće javno osuditi ovaj teroristički čin.

Doista, da nije tragično bilo bi komično. Najblaže rečeno, sramno da sramnije i bezobraznije ne može biti. Pridavati ovoliku medijsku pažnju organiziranom „napadu“ na vojvodu koji je u više navrata pohodio postrojbe fašističkih hordi iznad opkoljenog Sarajeva i pritom davao najmonstruoznije izjave, a o brutalnom napadu na bespomoćnog povratnika nijedne jedine riječi dovoljno govoriti u kakvoj konstelaciji snaga svjetskog poretku moramo bitisati. Zato su moguće i Putinove slike po eresu.

Zato koristim ovu priliku da u blagoslovljenom mjesecu Ramazanu u ime svih nevinih stradalnika i preživjelih žrtava genocida pozovem svjetsku političku birokraciju da prestanu sa praksom nekažnjavanja ratnih zločinaca. Poštovana gospodo, ne može se na takav način graditi pomirenje na ovim prostorima. Gospodo, apeliram na Vašu građansku savjest i moral: „Dajte i nama iste pravne standarde koji su sastavni dio Vašeg zakonodavstva.“ I među nama ima dovoljan broj civiliziranih i slobodnoumnih antifašista različitih kulturno-leskih i vjerskih opredjeljenja koji su spremni boriti se za vladavinu prava i na ovim krvavim balkanskim prostorima.

Za početak uspostavljanja klime za vladavinu prava je dovoljno da prekinete davati bezrezervnu podršku veteranima genocida. Zavrnite im ruku jednom zbog opštег dobra svih građana. Pomozite nam da pripremimo uvjete za poštene i fer izbore kako bismo formirali klimu da i mi uspostavimo vladavinu prava i začarani krug pakla će se sam zatvoriti. U protivnom, imat će te i Vi fašizam u svojim sredinama.

Objavljeno 16. jula 2015.

ODLAZAK

“

Gospodo „milicioneri“ kada ćete konačno shvatiti da je svaki punoljetni Bošnjak iz devedesetih godina nenapisana knjiga „Gdje sunce ne grijе?“ Nemojte se zavaravati prividnim mirom i shvatite da vam se narod nalazi u stanju nesrećnika sa početka ovoga teksta.

”

Naum pade mi događaj vezan za tešku saobraćajnu nesreću koja se prije četrdesetak godina dogodila u Bijelom Polju. Naime, nakon teške saobraćajne nesreće na raskrsnici ispod bolnice patrola milicije pozvala ljekara da pomogne u zbrinjavanju teško povrijeđenih lica. Brzinom munje došao doktor i vidio užas. Nekoliko razbacanih tijela oko smrskanih automobila, krv i jauci na sve strane i na desetak metara udaljenosti u jarku beživotno tijelo jednog od putnika. Vidjevši nepomično tijelo doktor konstatova smrt. Nakon imobilizacije i transporta lica koja su davala znake života doktor sa posljednjim ranjenikom napusti mjesto nesreće. Milicioneri ostadoše da obezbeđuju mjesto udesa dok ne dođe pogrebovi i sudski vještak. Nakon određenog vremena čovjek za koga je doktor konstatovao smrt, dođe svijesti i poče dozivati upomoć. Iznenadeni milicioneri priđoše nesrećniku i počeše vikati na njega da ne vrišti, objašnjavajući mu da je on mrtav čovjek.

„Kako mrtav ljudi, vidite li da sam živ, samo sam izgubio svijest i jako krvarim“, sa mukom govori nesrećnik.

„Šuti, šta ti znaš. Nije valjda da ti bolje znaš od doktora?“ odgovaraju milicioneri sa druge strane. Nažalost, nesrećnik je poslije kraćeg vremena doista preminuo. Pomenuti događaj je decenijama ostao sastavni dio bjelopoljskog crnog humora.

Mjesecima Bošnjaci Sandžaka emigriraju u pravcu zemalja EU. Za razliku od devedesetih, ovoga puta odlaze djeca bez znanja roditelja. Brat se ne javlja bratu i često se dogodi da se iznenadeni sretaju na bjelopoljskoj, rožajskoj, plavskoj, gušinjskoj, beranskoj i novopazarskoj autobuskoj stanici. Kao i u ranijim egzodusima i ovoga puta organizirano u tišini curi sandžačka sirotinja. Šapatom se govori o ljudima koji su napustili zavičaj. Ne smijem ni zamisliti kako će biti nakon

završetka školske godine. Bojim se da se ne bude izlazilo iz Sandžaka kao što se izlazi iz bioskopskih dvorana. Plašim se pustih i praznih sela, mahala...

Generalno gledajući, odlaze upravo oni koji su bili vjerni režimu, poslušni i sigurni glasači. Oni koji su skupa sa Srbima i Crnogorcima držali zločinački režim dece-nijama na vlasti i koji su zahvaljujući zaboravu gradili „evropsku“ Crnu Goru. Idu većinom baš oni koji su bili najgrlatiji, koji su se do jučer hvalili kako su „mrđnuli“ dvadesetak eura na izborima. Odlaze oni koji su vjerovali da imaju premijera od „kraljevske“ krvi, oni koji su „mudro“ šutili i trpili nepravdu.

Nažalost, i ovoga puta plaćamo zaborav. Samo Bog zna po koji put ispaštamo što nismo njegovali kulturu pamćenja i zapisivanja prošlosti. Nikako da se opametimo i prekinemo nametnutu nam šutnju i javno progovorimo o zločinima koji se u kontinuitetu više od jednog vijeka provode nad bošnjačkim narodom. Dok smo se mi zamajavali odgovorima u čemu je razlika između „većeg i manjeg“ zla, zločinci su nam sve vrijeme radili o glavi.

Hoće li konačno samozvane bošnjačke političke i vjerske vođe shvatiti da se ponašaju poput milicionera sa početka ove priče? Skupite hrabrosati gospodo „milicioneri“ i javno kažite „doktoru“ istinu (vječitom premijeru i njegovim ministrima) da je bošnjački narod živ? Možete li makar jednom u životu u ovom sudbonosnom vremenu u kojem se nalazi bošnjački narod zaboraviti na vlastiti komfor i uraditi mrvicu dobra za narod? Sprječite animalni nestanak bošnjačkog naroda.

Gospodo „milicioneri“, kada ćete konačno shvatiti da je svaki punoljetni Bošnjak iz devedesetih godina nenapisana knjiga „Gdje sunce ne grije?“ Nemojte se zavaravati prividnim mirom i shvatite da vam se narod nalazi u stanju nesrećnika sa početka ovoga teksta. Znate li da ste propustili izvanrednu priliku da nešto uradite za narod i da ste mogli, samo da ste imali više pameti i hrabrosti, sa knjigom sjećanja „Gdje sunce ne grije“ poučeni jevrejskim iskustvom dobro zavrnuti ruku zločinačkom režimu? Umjesto što ste gomilali bogatstvo, da ste umjeli, mogli smo imati prvorazredno bošnjačko književno djelo u rangu „Dnevnika“ gospodice Ane Frank. Hoćete li poslije svega i dalje mirno čekati da i vas u tišini isprate ili odvedu?

DEVER DUNJA

Aljo je bio godinu stariji od mene. Rasli smo u Tršovoj mahali. Jedinac između tri sestre, ostao je siroče sa nepunih godinu dana. Babo mu je poginuo u saobraćajnoj nesreći. Rastao je uz majku Hadžiru i nanu Hanku, babovu mater. Od malih nogu bio je oči i očinji vid brižne majke i nane. Čuvale su ga čak i od dječje igre i tamne noći. Bili smo bliski i kao djeca, a kasnije i kao odrasli momci. Njegova mati, nana i sestre imali su povjerenja u mene i nisu mu branili sa mnom. Porođična tragedija natjerala ih je na dodatni oprez.

Kao i devedesetih ovih dana masovna iseljavanja iz Sandžaka. Odlaze ljudi iz očaja. U europskoj Crnoj Gori i Sandžaku zahvaljujući viedecenijskoj vladavini jednog čovjeka ne vide nikakve perspektive ni sebi ni djeci. Boje se novih pogroma i genocida. Sve ostavljuju i bježe u nepoznato. Samo u mojih šezdesetak godina ovo je treći muhadžirluk koji sam ja zapamtio.

Velika kuća preko puta moje ostala mu je iza očevog oca Alja. Slušao sam od rahmetli baba da mu je dedo sušio zlato s ranog proljeća u avlji iza duvarova. I pored tolikog bogatstva životne sudbine su mu nakon babove pogibije natjerale majku da radi u osnovnoj školi kao higijeničarka kako bi prehranila četvero djece. Pošto je kuća zaista bila velika uvijek su imali stanare. Bože mili, kakve su se djevojke tu iskupljale i kakva su djevojačka sijela tu bila, đerđefi, heklanje, četenje, hasude, halve...

Nakon izlaska iz vojske dugo je bio bez posla. U vojsci je bio radio-amater. Poslije više godina provenih na birou rada pomogao mu je Ahmo sahatdžija da se zaposli u Vojnom odsjeku, tačnije Centru za obavještavanje i uzbunjivanje. Dobar radio-telegrafista odlično je odrađivao posao. Često sam išao kod njega u centar pošto sam i sam bio radio-amater. Lijepi i bezbrižni dani kojih se i danas rado sjećam.

Vrijeme ne stoji. Sestre se poudale i izrodile djecu. Nana umrije, poslije par godina i majka. Ostade sam u ogromnoj kući. Ženio se jednom iz Novog Pazara, ali kratko. Poslije nekoliko godina oženio se iz Prijepolja i ta mu je žena ostala uz njega sve do njegove smrti. Srednja sestra rano umrije. Druga je godina otkako preseli i Aljo. Za

kratko vrijeme pođoše za njim i sestre. Odredba Gospodara se sproveđe u dijelu. Kuća prepuna života i mladosti ostade pusta. Aman ja Rabbi kako se sve brzo završi. Ovo bi, u najkraćim crtama, bila životna priča o Ali-baki K.

Nasljednici kuću prodadoše. Kupi je komšija biznismen za svoga sina. Neki dan došli momci da odnesu ono što valja odnijeti iz stare kuće prije nego je sruše. Kupac kuće dao svom vozaču pokućstvo. Od ranog jutra pa sve do iza ikindije nekoliko momaka je iznosilo stvari. Nije lahko iznijeti ono što se skupljalo preko dva vijeka. Haman sve upotrebljivo. Gledam suznih očiju kraj jednog ne tako davno moćnog plemena. Bože mili, pa zašta se jedni insan muči. Koliko prepirke, svađe, ljutnje i drugih gluposti čovjek počini da bi sve ostavio.

Ovo je jedna od dvadesetak kuća iz moje mahale koja je ostala pusta samo u radiju-su od pedesetak metara u posljednjih dvadesetak godina. Neki pomrli, neki prsli po dunjaluku, nema dječje graje i igre. Više se ne sjećam kada sam zadnji put video trudnicu u mahali. Iako je hladno ovih dana iz pola kuća se ne vidi dim, ostali ljudi bez drva, a nemaju zašta kupiti nova. Zamotavaju se u čebad, nejma sijela i posjedičara. Aman ja Rabbi čudna vakta i zemana.

Ovo bi otprilike bila lična karta moje mahale u telegrafskom izvještaju. Kakva je to mahala ne tako davno bila. Koja ljepota kuća, duvarova, avlja, bunareva, kaldrme, bašći i cvjetnjaka. Pusta sjećanja.

Kao i devedesetih i ovih dana masovna iseljavanja iz Sandžaka. Odlaze ljudi iz očaja. U europskoj Crnoj Gori i Sandžaku zahvaljujući višedecenijskoj vladavini jednog čovjeka ne vide nikakve perspektive ni sebi ni djeci. Boje se novih pogroma i genocida. Sve ostavljaju i bježe u nepoznato. Samo u mojih šezdesetak godina ovo je treći muhadžirluk koji sam ja zapamlio. Četiri ili pet država iza sebe sam na historijsko smetlište ostavio. Kako se stvari brzo odvijaju, kada se pogleda sa vremenske distance u prošlost. Čiji očevi bijahu bogati njihovi sinovi životare i obrnuto. Jedna kumbulja u blato, a druga iz blata. Točak historije se nezaustavlјivo okreće. Varaju se oni koji misle da su nadmudrili dunjaluk i da su u stanju nešto isplanirati. Koliko je samo Aljkovih planova i snova ostalo nedosanjano. Kako je samo s ljubavlju obrađivao bašču i cvjetnjak, čuvao bunar, kuću i avlju, da bi sada sve pusto ostalo i do temelja porušeno. Za neku novu kuću i ljudske sudsbine.

BACANJE RUKAVICE

“

Da biste izveli prvi udarac za početak je dovoljno da budete svjesni istine da se dostojanstvo ne može dati niti oduzeti nikome. Po ovom pitanju stvari su jednostavne i jasne. Dostojanstvo imamo ili nemamo i tačka. Zato vas pozivam, budite ljudi i vratite sami sebi izgubljeno ljudsko dostojanstvo koje je Veličanstveni Gospodar podario svakom čovjeku.

”

Doista ne znam šta je još trebalo da uradim, poslije svega šta sam uradio za katarzu i demokraciju crnogorskog društva. Skinuo sam prašinu sa zločinačke policijske akcije „Lim“ i vratio u sjećanje građana najmračniju i najsramniju stranicu novije crnogorske historije u žigu interesiranja javnosti. Punim imenom i prezimenom prozvao organizatore i izvršitelje zločina. Podigao na noge demokratsku i intelektualnu antifašističku javnost u zemlji i regionu. Pokazao i domaćoj i međunarodnoj javnosti da na ovim prostorima ima kapaciteta i nade da slobodnoumni građani svih vjera i nacija žive u miru i toleranciji. Empirijski dokazao da postoje samo dvije grupe ljudi. Slobodnoumni građani i podanici. Iznova dokazao da aktuelni režim mrzi i prezire građane, bez obzira na vjeru i naciju i da im odgovaraju samo podanici. Izložio sebe osudi radikalnih i podaničkih grupa bošnjačkog korpusa podržavajući demokratsku alijansu. Godinama se borio za vladavinu prava. Javno svjedočio i prozivao zločince, napisao desetine kolumni, nastupao na promocijama, davao intervjuje... Od prvog dana pozivao Vrhovnog državnog tužioca da ispita navode iz knjige i otvori istragu.

Za to vrijeme režim je podigao jedanaest nesrećnika obećavajući im siguran novac i preko njih pokrenuo parnicu za „duševne боли.“ Na ovaj način željeli su otupiti oštricu optužbi iznešenih u dokumentarnoj knjizi „Gdje sunce ne grijе“ kako bi spinovali javnost i mene žrtvu preimenovali u klevetnika. Vjerovali su da neću moći ekonomski izdržati višegodišnje tjeranje po sudovima kako bi me, pravnim žargonom rečeno, na „semaforu“ u par ročišta osudili i proglašili klevetnikom. Istovremeno, na perfidan način željeli su me uvući u živo blato kako bih se po njemu valjao sa epi-zodnim likovima iz knjige i tako sebe abolirali od odgovornosti.

Pokušali su zloupotrebom pravosuđa i perverzijom prava ušutkati i mene i svaku bošnjačku

žrtvu da javno govoriti o zločinima. Nažalost, sve ovo rade isključivo zahvaljujući slijepim glasačima i podanicima koji decenijama podržavaju zločinački režim u Crnoj Gori. Upravo vi, gospodo podanici, glavni ste krivci što decenijama živimo u besudnoj zemlji, zemlji u kojoj dvadeset šest punih godina sunce ne grijе.

Ipak i pored priručnog crnogorskog sudstva postigao sam izvanrednu reklamu knjige i antireklamu zarobljenog pravosuđa. Dokazao sam da je zločinački režim u Crnoj Gori uništilo kompletne sudske spise iz 1994. godine koji se odnose na policijsku akciju „Lim“ i medicinsku dokumentaciju koja se morala čuvati kako u sudskim spisima, tako i u Domu zdravlja i bolnici u Bijelom Polju. Djelimično osuđujućom presudom donijetom na moju štetu pokazao sam domaćoj i međunarodnoj javnosti da je Crna Gora zemlja u kojoj sude podobni, a ne sposobni. Kulminacija nemoralu su materijalni dokazi (sudski spisi) parničnog postupka iz kojih i pravni analfabeti mogu utvrditi neosporne činjenice da su dvojica tužitelja kojima je Osnovni i Viši sud u Bijelom Polju dao punu mjeru u više navrata govorili neistinu i potvrdili istinitost navoda iz knjige! Ipak, ovdje čudima nije kraj. Vrhunac nemoralu crnogorskog društva najbolje odslikava vraćanje na ponovno suđenje po pitanju jednog tužitelja inače ginekologa penzionera koji je u knjizi pomenut samo u jednoj rečenici u kojoj sam iznio njegov odnos prema članu moje porodice sa kojom je bio radni kolega devedesetih! On se navodno uvrijedio što sam njegov odnos nazvao pravim imenom ultranacionalista i četnik, a što je sušta istina i vrijednosni sud većine Bjelopoljaca!

Ovo su samo neki od razloga zbog kojih sam odlučio prekinuti farsu i izaći iz cirkusa „Rijaliti“. Ne želim se pred licem javnosti valjati po blatu sa nesrećnicima i tako abolirati zločinca №1 od krivičnopravne odgovornosti! Siguran sam da pod nebeskom kapom ne postoji građanin, koji je upoznat sa slučajem Čikić, da ne vjeruje u moje riječi! Isto tako sam siguran da čovjek mora biti dibidus budala kako bi vjerovao crnogorskom pravosuđu. E, zato sam u petak napravio „pomirenje“ sa epizodnim likom iz optužnice i na taj način bacio rukavicu u lice upravo vama, gospodo podanici. Uključite se u utakmicu za demokraciju, vi ste na potezu.

Da biste izveli prvi udarac za početak je dovoljno da budete svjesni istine da se dostojanstvo ne može dati niti oduzeti nikome. Po ovom pitanju stvari su jednostavne i jasne. Dostojanstvo imamo ili nemamo i tačka. Zato vas pozivam, budite ljudi i vratite sami sebi izgubljeno ljudsko dostojanstvo koje je Veličanstveni Gospodar podario svakom čovjeku. Dokažite da ste bili obmanuti i uključite se u pozitivne promjene društva i napravimo zajedno uslove za procesuiranje ratnih zločinaca. Uspostavljanjem nezavisnog pravosudnog sistema u Crnoj Gori vrlo brzo bismo svi mogli vidjeti ko je za doživotne robije, a ko zasluzuje izvinjenje i rehabilitaciju. Ja sam princ vjere i neću se baviti blatom, moj prioritet je bio i ostao, ne zaboravu i procesuiranje ratnih zločinaca. Probudite se prije nego vas smrt probudi. Periferni likovi me ne zanimaju i tačka!

Objavljeno 6. aprila 2015.

DŽORE

Zvali smo ga od milja DžoRe. Bio je zaštitni znak bjelopoljske čaršije osamdesetih godina prošlog vijeka. Majstor Redžo, dobar moler i još bolji harmonikaš sklon humoru, ostavio je kod malobrojne čaršijske populacije lijepo sjećanje tako da se i danas prepričavaju njegovi biseri.

Helem, ode njegov sin Erko na privremeni rad u Njemačku. Već poslije par mjeseci poče slati babu 50 DM u vidu mjesečne pomoći. Kako je vrijeme odmicalo i kako se Erko sve bolje snalazio povećavao je iznos i vrlo brzo svakog mjeseca Redžo poče dobijati po 500 dojč maraka. Za divno čudo, iako je Erko povećavao sumu, baba je imao sve manje novca u džepu. Siguran izvor sredstava dovede do opuštanja i nekontroliranog trošenja novca skromne čeljadi. Vrlo brzo je Redžo skontao da će ga novčana pomoć od sina dovesti na prosjački štap. Uvidjevši da je šeitan odnio šalu Redžo jednog dana ljut k'o ris presavi tabak, uze kalem i murećep i napisa pismo sinu.

Dragi sine Erko, da te baba zamoli, nemoj nam više slati marke iz Njemačke. Kako si ti počeo slati i povećavati idaru mi smo ti iz mjeseca u mjesec sve siromašniji. Molim te pod hitno obustavi svaku uplatu inače ćemo pokrepati od gladi. Propast ćemo i mi ovamo i ti tamo. Pusti baba da se sam snalazi onako kako se snalazio i borio dok si i ti bio kod mene na sofri. Amanet ti Božiji prekidaj i Allahimanet sine. Redžo.“

Kasnije je kroz smijeh DžoRe znao često prepričavati pomenuti događaj govoreći da godinu dana nije razvukao harmoniku niti zapjevao sve zbog Erkove pomoći. Lijepa četka, a još ljepla moja harmonika, govorio bi.

Ova me priča asocira na bošnjačku emigraciju i dijasporu rasutu širom zemaljske kugle. Sjećam se organiziranih autobuskih linija iz raznih građova Sandžaka za zapadnu Europu. Ekspresnih

Jedan od mnogobrojnih perfidnih načina zatiranja svega bošnjačkog jesu i česte posjete raznoraznih ministara vlade. Istina, rado bi Vas i sada kao i devedesetih progonili, ali imate sreću, živite u demokratskim državama. Svjesni su da bi u pravnim državama za počinjene i planirane zločine morali krivično odgovarati. Zato u Crnoj Gori nema lustracije i vladavine prava. Ovo je besudna zemlja u kojoj sunce ne grijе. Vuk dlaku mijenja, ali čud nikako.

izdavanja pasoša i rodnih listova. Preskupih autobuskih karata samo u jednom pravcu. Bolnih rastanaka i desetina dženaza, roditelja ukopanih bez prisustva sinova i kćeri. Ilegalnih prebacivanja i bježanja glavom bez obzira od srpsko-crnogorskih progonitelja. Ostavljalo se sve. Sav imetak koji se nosio bila je bošča u ruci i brašnenik tavapita. Bože sačuvaj, ne ponovilo se.

Zahvaljujući upornom radu i ogromnim odricanjem većina Vas danas ste uspješni privrednici, biznismeni, menadžeri, političari... lako ste daleko od rodnih kuća, veterani genocida Vam ni tamo ne daju mira. Ne morate se Vi kao Erko mučiti da sami šaljete novce, doći će oni Vama na noge. Njihova težnja za zatiranjem svega bošnjačkog, nekažnjivost zločina i višedecenijska vladavina dodatno ih je ohrabriла da Vas i dalje progone. Pljačkaški nagon ne da mira zločiniteljima. Samozvana europska Crna Gora, zahvaljujući velikom ratnom iskustvu doživotnog diktatora, ovoga puta ubija nas suptilnije. Jedan od mnogobrojnih perfidnih načina zatiranja svega bošnjačkog jesu i česte posjete raznoraznih ministara vlade. Istina, rado bi Vas i sada kao i devedesetih progonili, ali imate sreću, živite u demokratskim državama. Svjesni su da bi u pravnim državama za počinjene i planirane zločine morali krivično odgovarati. Zato u Crnoj Gori nema lustracije i vladavine prava. Ovo je besudna zemlja u kojoj sunce ne grijе. Vuk dlaku mijenja, ali čud nikako.

Ogrezli u zločinima i kriminalu, po prirodi patološki lažovi, zahvaljujući selektivnom pamćenju, paralelnoj istini i dvostrukom moralu, plasiranjem šarenih laža, institucionalno usisavaju Vaš svježi novac u opljačkanu Crnu Goru. Pošto su rasprodali i opljačkali sve što se moglo rasprodati i opljačkati i zadužili zemlju kod međunarodnih centara moći na taj način pokušavaju spasiti državu od ekonomске i svake druge propasti, prije nego krenu u nove pljačke i zločine. Za to vrijeme u stranim bankama daleko od očiju javnosti na tajnim računima čuvaju vlastita ekstremna bogatstva. Vama lažu da zahvaljujući Vašoj lojalnosti i kapitalu brane državu od Srba koji je navodno ugrožavaju. Sve ovo im polazi za rukom zahvaljujući Vašem i našem kratkom pamćenju i zaboravu. Morali smo do sada naučiti lekciju da svaka višedecenijska vladavina diktatora na ovim prostorima završava krvavim raspletom gdje su većinom žrtve Bošnjaci.

Zato Vas molim da više puta pažljivo pročitate priču o našem rahmetli DžoReu. Pozivam Vas da prekinite komunikaciju sa zločinačkim režimom i prestanite im biti podanici. Budite ponosni Bošnjaci. Nemojte nam otežavati i onako teško stanje u kom se nalazimo i pustite nas da se sami izborimo vlastitim radom i trudom za bolji život. Već sljedeći izbori su izvanredna prilika za promjenu. Nastavite li i dalje podržavati i služiti našim i Vašim dušmanima pomrijet ćemo od gladi. Oni su neprijatelji svakog čestitog i poštenog čovjeka. Obožavatelji vlastitog ega. Razlikujte se od njih po činjenju dobra, prvo sebi, a onda i svakom čestitom i potlačenom čovjeku.

Objavljeno 30. marta 2015.

IZBOR

Definitivno, nacionalno i vjerski svjesna i oda-brana skupina muhadžira u dalekoj Americi su posljednja i prva linija odbrane dostojanstva i časti bošnjačkog nacionalnog etnosa u Sandžaku i Crnoj Gori. Zato ih i žele razbiti i podijeliti u ta-bore i bratstva. Zločinački režim je svjestan da od njihovog međusobnog jedinstva zavisi i sudbina Bošnjaka u Crnoj Gori i Sandžaku.

“

Upravo zahvaljujući ovoj emotivnoj pove-zanosti sa vatanom aktuelni režim poku-šava usisati novac iz dijaspore u Crnu Goru kako bi ojačao represivni dio državnog aparata i na taj način potlačio bošnjački korpus. Pokušavaju nas u „miru“ dotući našim parama!

”

Dok boravim u Sarajevu, obično jutarnju kahvu sa prijateljima pijem u kafeu kod Jaska. Jasko je momčina od tridesetak godina uvijek nasmijan i spremjan za šalu. Na naše pitanje kako je i kako mu je društvo i familija, šeretski odgovara: „Hvala Bogu nikako“, i odmah dodaje: „Ibrahime bolan, danas te prvo bace na digitron, pa ako rezultat bude u plusu, imaš rodbine i prijatelja koliko ho-ćeš. Vide li te da si u fazi potrebitosti, nema braće i prijatelja. Izmisle razlog da se naljute na tebe, kako bi umirili savjest. Čista matematika, jarane.“

Opet, na drugom kraju Sarajeva moj prijatelj Ismail, muhadžir sa Kosova sa petoricom braće uspješan biznismen. Okupljeni oko stare majke žive u zajednici, iako svi imaju vlastite kuće. Za-duženja u biznisu strogo podijeljena prema škol-skoj i intelektualnoj klasifikaciji. Bez kompleksa i zavisti, antologiski primjer uspješne porodice i poslovne profesionalnosti.

„Ibrahime, mi smo svi rođeni na Kosovu. Rahme-tli babo je rodom iz jednog sela Gornjeg Biho-ra. Kao mlad je otiašao na Kosovo i uspješno se uhvatio u koštar sa životnim nedaćama i postao vlasnik kafane u okolini Peći. Početkom raspada ex-Jugoslavije svi smo došli u Sarajevo, a kasni-je za Njemačku odosmo ja i još dvojica starije braće. Radili složno, Bog dao nafaku i evo, vidiš i sam, nema potrebe da dalje pričam. Ovo što vidiš dovoljno govori o nama, složnoj braći bošnjačkih muhadžira“, stidljivo mi ispriča Ismail.

Ismail je emotivan čovjek i izuzetno vezan za babin rodni kraj, iako nikada tamo nije živio. Iz ljubavi prema rahmetli ocu, napravio je komunikaciju sa najbližom rođinom u Bijelom Polju i ponudio im da kupi staru oronulu čatmarušu, kuću u kojoj je živio njegov dedo i babo. Želio je otkupiti jurtinu od devet ari i ruševinu kuću kako bi na istom mjestu podigao novu/staru i na taj način stimulisao ostale stanovnike sela na povratak i obnovu vjekovnih vatana. Bio je spremjan da pokrene i manji privredni proizvodni pogon gdje bi uhljebio nekoliko stanovnika iz sela. Nažalost, rođaci u njemu umjesto brata vidješe „naivnog“ dobričinu punog eura, te se ponadaše lakoj zaradi. Za devet ari jurtine tražiše mu toliko novca kao da mu prodaju milć u Budvi uz samu Kraljičinu plažu. Umjesto da iskoriste ponuđenu priliku u cilju obnavljanja bratskih odnosa bacije ga na digitron i tako izgubiše i razvoj sela i brata.

Većina muhadžira i političke bošnjačke emigracije rasute širom zemaljske kugle, iako svjesni veličine i uzvišenosti rodbinske ljubavi i važnosti vjekovnog vatana teško će razumjeti poruku ova dva kazivanja. Suštinski uzrok nerazumijevanja ovih priča (sudbonosnog trenutka u kom se nalazi bošnjački narod) su česte posjete raznoraznih ministara i satelita crnogorske vlade i perfidni vidovi pritisaka i obmana. Podmeću im projekte izgradnje crnogorskih kuća i zatvaranje autohtonih bošnjačkih. Bezobrazni i drski pokušaji podizanja crnogorskih kuća u sredinama u kojima nema ama baš ni jednog Crnogorca pokazuju vrhunac nemoralia i prisutnost vjekovnog sna istrage poturica čak i u dalekom Njujorku! Nažalost, daleko od zavičaja Bošnjaci skloni zaboravu još zamišljaju zavičaj onakvim kakvim su ga nekada davno pod pritiskom morali napustiti. Iako svake noći sanjaju rahmetli roditelje ipak postaju lahak plijen dezinformatora. I pored svih nedaća kroz koje su kao muhadžiri morali proći i dalje vjeruju da je u njihovom voljenom Sandžaku i Bosni aktuelna bratska i rodbinska ljubav, koja je ne tako davno krasila naše kuće i bratstva.

Nasuprot naivnim, svjesni i postojani Bošnjaci iz velike ljubavi prema vatanu uz ogroman napor i materijalna sredstva grade bošnjačke i islamske kuće kako bi sačuvali djecu od zaborava. Ne podliježu pritiscima i obmanama! Naprotiv, solidarni sa svojim narodom uvijek su spremni priskočiti u pomoć svima onima koji na bilo koji način pokazuju namjeru da politički i vjerski pomognu Bošnjake Sandžaka.

Upravo zahvaljujući ovoj emotivnoj povezanosti sa vatanom aktuelni režim pokušava usisati novac iz dijaspore u Crnu Goru kako bi ojačao represivni dio državnog aparata i na taj način potlačio bošnjački korpus. Pokušavaju nas u „miru“ dotuci našim parama! Istovremeno namjera im je oslabiti i ekonomski zadužiti dijasporu i napraviti vještačke podjele između bratstva. Zavadi pa vladaj, kao i svih ovih dvadeset pet godina, do posljednjeg dolara i kapi bošnjačke krvi!

Definitivno, nacionalno i vjerski svjesna i odabrana skupina muhadžira u dalekoj Americi su posljednja i prva linija odbrane dostojanstva i časti bošnjačkog nacio-

nalnog etnosa u Sandžaku i Crnoj Gori. Zato ih i žele razbiti i podijeliti u tabore i bratstva. Zločinački režim je svjestan da od njihovog međusobnog jedinstva zavisi i sudsbitna Bošnjaka u Crnoj Gori i Sandžaku.

Iskreno se nadam da će bošnjački prvaci u dalekom Njujorku otkloniti zamke i prednenosti dušmanske i na taj način pokazati da su dovoljno svjesni opasnosti koja im permanentno visi nad glavom. Iz navedenih razloga apeliram na Vas da ostanete jedinstveni i složni poput Ismailove braće. Prekljinjem Vas Uzvišenim Gospodarom da ostanete čvrsti i postojani u bratskoj ljubavi i uvijek budete svjesni da je navodna ljubav koju Vam nudi režim iz Crne Gore isključivo radi bacanja na digitron. Na Vama je izbor, gospodo!

Objavljeno 10. marta 2015.

RETROSPEKTIVA

“

Na veliku žalost zločinaca, genocidnu policijsku akciju „Lim“ koju je zahvaljujući bošnjačkom kratkom pamćenju prekrio „ruzmarin i šaš“, iznova smo zajedničkim snagama vratili u žigu domaće i međunarodne javnosti. Zahvaljujući ustrajnosti i nepokolebljivosti i skandaloznim presudama crnogorskog pravosuđa sada imamo antireklamu pravosuđa i punu afirmaciju istine. Istina se ne može ubiti. Nema paralelnih istina i selektivnog pamćenja.

”

Ovih dana navršilo se punih dvadeset godina od policijske akcije „Lim.“ Vremena u kom je bošnjački narod Sandžaka, Srbije i Crne Gore bačen na koljena. Posljedice zastrašujuće, politički dezorientirani, vjerski „neopredijeljeni“, rasuti širom zemaljske kugle. Prokleti zaborav uzima danak. Konformisti, čitaj: jahači apokalipse, jašu li jašu na leševima i masovnim grobnicama vlastitog naroda. Kao da je jučer bilo. Sjećanja naviru izmiješana sa tugom i prkosom. Prije dvadeset godina pred Višim sudom u Bijelom Polju u političkom procesu članovima i simpatizerima SDA pred sudijom Radosavom Konatarom nezadovoljan i iznenaden završnom riječju mog advokata otkazao sam punomoći i pravo da me zastupa u procesu. I dan-danas, iako je prošlo punih dvadeset godina sjećam se svake riječi vlastite odbrane. Moja završna riječ definitivno je demaskirala proces i ohrabrla ostale uhapšene čelnike stranke i nastalo je lančano oduzimanje punomoći. Prvi me slijedio sada rahmetli Omer Omerović. Kasnije još njih nekolicina. Iako utamničeni i osuđeni na devedeset godina robije izašli smo kao moralni pobjednici. Doista sjajna završnica naj-sramnijeg dijela novije crnogorske historije.

Ironijom sudsbine dvadeset godina kasnije u parničnom postupku koji se već osmu godinu vodi pred Osnovnim sudom u Bijelom Polju po tužbi najprije jedanaestorice, a sada osmorice tužitelja u građanskoj parnici za klevetu 30. januara tekuće godine pred sudijom Sanjom Konatar opet u završnoj riječi nastupam sâm. Formalno sâm, ali suštinski uz podršku i pomoći jedinog mog Gospodara koji me nikada nije ostavio na cjedilu. Konatar 1994, Konatar 2014. godine. Zarobljene pravosudne institucije više od četvrt vijeka umjesto da dijele pravdu silom uz represivni dio državnog aparata nameću nepravdu. Ipak, siguran sam da je ovo posljednje političko suđenje u Crnoj Gori. Gospodar Svjetova ne voli nepravdu,

ali da bi srušio i ponizio tiranine i tagute mora vidjeti da u narodu postoji makar jedan čovjek koji se uporno uz Njegovu pomoć zalaže za pravdu. Hvala Bogu u Crnoj Gori istina mnogo manje nego devedesetih još ima onih ponositih i ustrajnih koji se godinama bore za pravdu. Očigledno je da je sramna osuđujuća presuda Osnovnog i Višeg suda u Bijelom Polju ma koliko bili razjedinjeni pokazala u praksi bošnjačku solidarnost i sudbinsku povezanost u nedaćama. Osvojili su se makar na kratko i oni nesvesni. Konačno su silom prilika postali svjesni da crnogorski režim već četvrt vijeka vlada na obmanama, populizmu i aferama.

Devedesetih sam tražio od suda da bude fašistički, a ne DPS-ovski. Kao paradigmu naveo sam slučaj paljenja Rajhstaga i suđenje Dimitrovu. Dimitrov je tada pred sudovima Trećeg rajha u Hitlerovoj Njemačkoj zbog nedostatka dokaza oslobođen. U suverenoj Crnoj Gori zemlji vladavine jednog čovjeka i devedesetih i 2014. i pored nedostatka bilo kakvih dokaza, ja sam osuđen. Tako je to u zemlji gdje sude podobni, a ne sposobni. Zemlji podanika i beskičmenjaka. Državi gdje ljudi vegetiraju kao biljke i godinama ne znaju za život dostojan čovjeka. Privatnoj državi u kojoj su abnormalne stvari normalne i obrnuto.

Iako bačeni na koljena višedecenjskom ustrajnom borbom za istinu i pravdu i borbom protiv zaborava poput feniksa iz pepela i ništavila uz pomoć Gospodara Svjetova i antifašista različitih kulturoloških i vjerskih opredjeljenja samo Bog zna po koji put bošnjački narod Sandžaka ustaje iz pepela. Na veliku žalost zločinaca, genocidnu policijsku akciju „Lim“ koju je zahvaljujući bošnjačkom kratkom pamćenju prekrio „ruzmarin i šaš“ iznova smo zajedničkim snagama vratili u žiju domaće i međunarodne javnosti. Zahvaljujući ustrajnosti i nepokolebljivosti i skandaloznim presudama crnogorskog pravosuđa sada imamo antireklamu pravosuđa i punu afirmaciju istine. Istina se ne može ubiti. Nema paralelnih istina i selektivnog pamćenja. Samo sučeljavanjem sa istinom, pa makar ona i bila gorka i potpunim sjećanjem, udruženim snagama možemo praviti klimu za sigurniju budućnost.

Kolektivna katarza jeste bolna, ali plodotvorna. Jedino procesuiranjem svih organizatora i učesnika zločina možemo graditi trajni mir i kolektivnu sreću i napredak. Zato je obaveza i sveta dužnost svake žrtve bila i ostala da ustane i javno progovori o zlu kroz koje je prošao. Punim imenom i prezimenom prozivati zločince i ne dozvoliti im nijedan tren mirnog sna i predaha. Stvoriti klimu straha za zločince i ohrabriti žrtvu da slobodno govori univerzalne su vrijednosti svakog čestitog čovjeka.

Objavljeno 12. januara 2015.

ČAST I UGLED SE IMAJU ILI NEMAJU

Opet se sudi Ibrahimu Čikiću. Zahvaljujući kupertovini glasova i „moralu“ vrijednom dvadesetak eura umjesto zločincima sudi se meni. Sud je batina u rukama zločinaca kojom udaraju nesalomljive, sve one koji imaju pamćenje i javno pružaju otpor. Pravosudne institucije pretvorili su u stroj za pranje krvave prošlosti. Istina, ovoga puta me nisu kao devedesetih batinali i tamničili, sada su mnogo perfidniji, iskusniji i zato mi „samo“ sude. Zahvaljujući „europskim integracijama“ sada su me novčano osudili iako su me prije 20 godina kada je fašizam kulminirao ovim prostorima amnestirali?! Onda je to bilo u ime SRJ, a sada u ime nezavisne države Crne Gore. Sve različitosti su sasvim slučajne, jer su kao i onda isti nalogodavci, organizatori i izvršioci. Ešaloni koji sprovode državnu politiku od visokih državnih funkcionera, preko sudija i ANB-ovaca, pa sve do policajaca i zatvorskih čuvara. I devedesetih i danas, genocid protiv Ibrahima čine u ime države i voljenog vođe.

Ibrahim ČIKIĆ:

Ešaloni koji sprovođe državnu politiku od viskih državnih funkcionera, preko sudija i ANB-ovaca, pa sve do policajaca i zatvorskih čuvara. I devedesetih i danas, genocid protiv Ibrahima čine u ime države i voljenog vođe.

Istina, iako svjestan opasnosti u knjizi sjećanja „Gdje sunce ne grijе“ pominjem imena onih koji su na različite načine učestvovali u zločinu nadamnom, uz jasnu naznaku pojedinačnih činjenja što daje mogućnost sagledavanja hijerarhije u cijeloj zločinačkoj organizaciji - grupi. Upravo

zbog toga čudi da su tužbu protiv mene podnijeli trećerazredni „junaci“ drame i to oni koji su imali epizodne uloge pomagača ili mrzitelja. Zašto su samo oni iz redova „boranije“ olijene u ključarima kazamata i poluintelektualcima zakletim Hipokratu, osjetili duševnu bol, a ne oni iz vrha zločinačke ljestvice, može se objasniti samo kao stvar njihovog dogovora. Oni koje sam imenom prozvao i opisao u knjizi kao inspiratore zla, a nalaze se i danas na visokim ili najvišim državnim funkcijama, prepustaњem uloge tužitelja epizodistima u zlu, pokušavaju da minimiziraju zločin, te da ga kroz parnični-građanski postupak u kojem nema njihovih imena prikažu u svjetlu običnosti i otrcanosti. Trećerazredni likovi (tužitelji) i onda i sada poštuju hijerarhiju i izvršavaju naloge iz „vrha“ vlasti. Uz čvrste garancije da će dobiti građansku parnicu skupili su hrabrosti da kukavički podnesu građansku parnicu uz stupidnu samoobmanu svojstvenu samo mediokritetima da se ugled i čast mogu pribaviti uz pomoć suda. Ipak, ovoga puta NEĆE MOĆI kao devedesetih! Sada sam slobodan građanin, a slučaj Čikić je internacionaliziran. Džaba vam korumpirano i poslušno pravosuđe. Uzalud vam logistika državnog aparata koja vam stoji na raspolaganju. Zalud vam što živimo u privatnoj državi koja vam daje logistiku. Nema te institucije niti presude koja vam može vratiti ono što nikada niste imali!

Džaba osuđujuće presude, špijuni, dezinformatori, poltroni i nikogovići. Ibrahimu Čikiću ni devedesetih ni sada 2014. нико не može oduzeti ono što vi nikada u životu niste imali. Zapamtite jednom za sva vremena: ČAST I UGLED se imaju ili nemaju. Tako je oduvijek bilo i tako će zauvijek ostati!

Objavljeno 19. novembra 2014.

DA SE NE ZABORAVI

Umjesto da VDT ispita navode iz moje knjige i otvor i stragu povodom zločinačke policijske akcije „Lim“ već punih sedam godina sudi se *Vijestima* i Ibrahimu Čikiću! Izostanak vladavine prava i nepostojanje pravne države formira ambijent za produženi zločin genocida nad preživjelom žrtvom u vidu parničnih postupaka. Jedini moj grijeh je to što nisam spremjan zaboraviti zločin i što se zalažem za vladavinu prava.

Kada sam prije dvadeset godina u političkom procesu čelnicima i simpatizerima SDA za Crnu Goru pred sudskim vijećem Višeg suda u Bijelom Polju u završnoj riječi od predsjedavajućeg zatražio smrtnu kaznu jedino je Viši tužilac Milan Radović reagirao na moje riječi. On je tada, igrajući se metaforama, upozorio državni vrh i sudsko vijeće:

„Ibrahim Čikić je jako opasna i inteligentna osoba i bolje i dalje vidi od svih nas prisutnih u sudnici! Zato tražim od suda da mu izrekne najveću moguću zatvorsku kaznu u trajanju od dvadeset godina stroge robije!“

Iako je u dokaznom postupku na moje insistiranje da iznese samo jedan dokaz u korist optužnice Radović javno priznao da: „Nema dоказа“ (!) zahvaljujući priručnom sudstvu mi smo dobili devedeset i sedam godina stroge robije! Režim je zahvaljujući našem hapšenju u javnosti želio razbuktati nacionalističke strasti i kod građana koji su se protivili agresiji na Republiku Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu potaknuti nacionalnu i vjersku mržnju i na taj način dati vlastiti doprinos etničkom čišćenju Crne Gore.

Milan Radović je moj sugrađanin i dobro je znao da nisam počinio nikakvo krivično djelo. Ipak se svojski trudio da se kroz pomenući proces još više približi režimu i napravi što bolju karijeru. Ni njega ni sudiju Radosava Konatara nisu interesirale naše subbine. Znali su da nema vladavine prava i da mogu dijeliti desetine godina robije bez ikakve odgovornosti. Znali su da sam se svim silama trudio da i u praksi vlastitim primjerom pokažem da na ovim prostorima ima dovoljno mesta za sve narode i vjere. Iako su mi nudili nagodbu znali su da nisam pristao da lažno svjedočim protiv uhapšenih čelnika SDA i da sam imao hrabrosti odbiti saradnju sa Državnom bezbjednošću

(DB). Isto tako su znali da imam mnogo prijatelja svih vjera i nacionalnosti i da se moja riječ uvažava. Ovo su ključni razlozi moga hapšenja i zato me je, najvjerojatnije po naređenju DB, trebalo uhititi i ocrniti u društvu. Na meni je tada primjenjen njihov nepisani zakon koji, nažalost, važi i sada: - Ko ne kliče Slobodanu Miloševiću, Milu Đukanoviću, Radovanu Karadžiću i žabljačkoj SRJ, taj je oličenje zla. Terorista koji i slijep vidi.

Na našu sreću tada je reakcija međunarodnih centara moći i građana SRJ bila kud i kamo veća i jača od današnje. Bilo je onih koji su se javno i hrabro protivili fašizmu Bilo je ljudina u Liberalnom savezu Slavka Perovića i SDP-u Žarka Rakčevića, a imali smo i elitu profesionalnih novinara okupljenih oko nezavisnog glasila Monitor! Nažalost, danas zahvaljujući strahovitom pritisku režima na slobodnoumne i nezavisne političare i intelektualce u „europskoj“ Crnoj Gori od stare garde boraca za ljudsko dostojanstvo održao se jedino Monitor i ekstremno mali broj pojedincaca. Neki su pomrli, a dobar dio ustrajnih sataniziran i izopšten iz političkog i javnog života. Većina građana transformirana u amorfnu masu poslušnih dezorientiranih osiromašenih glasača podložnih manipulacijama.

Definitivno, poslije višedecenijske vladavine Demokratske partije socijalista (DPS) postalo je kristalno jasno da živimo u vremenu duhovne dekadencije, vremenu u kojem izostanak lustracije na prostorima ex-Jugoslavije i globalizacija shvaćena kao unfikacija i potčinjavanje jednoj volji uzimaju danak i predstavljaju ozbiljnu prijetnju svjetskom miru i civilizaciji. Balkan se opasno približava posljednjem vremenu kulminacije obmana, pokvarenosti i ratova. Svakodnevno smo svjedoci da se većina političara i vjerskih učitelja ponaša kao da imaju kontakt sa nevidljivim svijetom i kako su upravo oni bogomdani da budu absolutni „gospodari“ naših sudbina. Posljednji događaji u Beogradu i Podgorici opasno upozoravaju koliko smo blizu devedesetih. Nažalost, politička gibanja i na globalnom planu podstiču i diktatore malih država da nesmetano fabrikuju neprijatelje i otvaraju nove/stare sukobe.

Iako bi sukladno Nebeskom učenju i visokim normama civilizacijskog ponašanja vođe trebale biti isključivo u službi naroda i najskromniji pripadnici zajednice, oni su postali ekstremni bogataši i najveći tlačitelji vlastitog naroda. I ovoga puta smo se osvjedočili kako uz pomoć prorežimskih medija manipuliraju massama i kreiraju svijest slijepo poslušnosti. Izmišljanjem neprijatelja i plasiranjem laži formiraju ambijent za pokretanje vještačkih podjela i netrpeljivosti. Vođe opijene komforom i neograničenom vlašću nesvesno zapadaju u stanje egocentrizma i uobraženosti. Radi odbrane vlastitih privilegija lahko postaju oruđe u rukama tajnih centara moći i iznova na krilima nacionalizma pokušavaju odbraniti neodbranljivo.

Umjesto da VDT ispita navode iz moje knjige i otvor i stragu povodom zločinačke policijske akcije „Lim“ već punih sedam godina sudi se Vjestima i Ibrahimu Čiki-

ću!? Izostanak vladavine prava i nepostojanje pravne države formira ambijent za produženi zločin genocida nad preživjelom žrtvom u vidu parničnih postupaka. Jedini moj grijeh je to što nisam spremam zaboraviti zločin i što se zalažem za vladavinu prava. Posljednji izveštaj EK ulijeva nadu svim žrtvama ratnog /aktuelnog režima. Procesuiranje odgovornih po komandnoj odgovornosti je garant dugoročnog mira na ovim prostorima. Upravo iz tog razloga sam i napisao dokumentarnu knjigu „Gdje sunce ne grieve“ kako bih dao doprinos trajnom miru na ovim prostorima.

Iskreno se nadam da će i ove prostore i sve nas konačno ugrijati sunce i zavladati tolerancija. Do tada će diktatori vladati privatnim državama i uz blagoslov stranih centara moći nesmetano upravljati feudima fabrikujući brojne grupe „terorista“ i raznih neprijatelja i rugati se svojim žrtvama, huškajući ih jedne na druge.

RIJEKE ŽIVE VODE

Savršenstvo ili ništavilo je konačna soubina svakog bića. Savršenstvo ili ništavilo nemaju početka ni kraja, oni su onakvi kakvi su oduvijek bili i kakvi će zauvijek ostati.

Nažalost, nezamislivo Isusovom učenju (Novi zavjet je derogirao Stari) mitropolit SPC u Crnoj Gori na Sinjajevini kao predvodnik „duhovnog“ ništavila opravdava, podržava i poziva na genocid. Umjesto da se pokaje i povuče u najmračniju čeliju najzabitijeg hrišćanskog samostana i traži oprosta kod Uzvišenog Boga za teške grijehе koje je počinio zadnjih decenija svog monahovanja blagosiljavajući ratne zločince i krvoloke svetosti i nepovredivosti Božijih stvorenja i dalje ustrJAVA na putu ništavila i vlastite propasti.

U posljednji dan, veliki dan blagdana, dok je Isus tamo stajao povika: „Ako je ko žedan, neka dođe k meni i neka pije. Onaj ko vjeruje u mene - kao što Pismo reče - iz njegove će utrobe poteći rijeke žive vode“. A ovo reče o Duhu kojega će primiti oni koji povjeruju u njega. Duh, naime tu još ne bijaše, jer Isus još ne bi proslavljen. (Ivan, 7-37)

Ovako se Isus obraća ljudima posljednjeg dana blagdana. Blagovanje isključivo podrazumijeva mir sa sobom i drugim ljudima. Složit ćemo se da Isus navlastito predstavlja simbol duhovnog putovanja i Vođu puta blagovanja. Isus kao Božiji namjesnik na zemlji poziva sve ljude koji u sebi imaju i zrnce razuma da dođu k njemu i piju.

Dakle, svaki onaj koji vjeruje u Isusa, (jer Isus u citiranom stavku nije rekao ko vjeruje u Boga koji me poslao, jer se vjerovanje u Boga kod bića koje ima pri sebi i gram duhovnosti podrazumijeva) – iz njegove će utrobe poteći rijeke žive vode. Isključivo samo ona bića koja su u apsolutnom blagovanju imaju otvoren put za savršenstvo kako na ovom tako i na onom svijetu. Zato je imperativ duhovnjaka svih monoteističkih religija vjerovanje u Isusa kao izaslanika i duhovnog (pr)oca.

Nažalost, nezamislivo Isusovom učenju (Novi zavjet je derogirao Stari) mitropolit SPC u Crnoj Gori na Sinjajevini kao predvodnik „duhovnog“ ništavila opravdava, podržava i poziva na genocid. Umjesto da se pokaje i povuče u najmračniju čeliju najzabitijeg hrišćanskog samostana i traži oprosta kod Uzvišenog Boga za teške grijehе koje je počinio zadnjih decenija svog monahovanja blagosiljavajući ratne zločince i krvoloke svetosti i

nepovredivosti Božijih stvorenja i dalje ustrajava na putu ništavila i vlastite propasti. Mitropolit bi morao znati da djela koja se godinama ponavljaju na duši ostavljaju neizbrisiv trag te čovjek prirodnom smrću neizbjegno umire u stanju svijesti onako kako je živio. U suštini svake mržnje je strah od nepoznavanja različitosti, a fanatizam i jeste strah od drugačijeg jer se ono „svoje“ mjeri kao superiorno nad drugim.

Prema učenju svih Nebeskih religija ne pripada putu savršenstva onaj koji u sebi ima i miligram fanatizma i mržnju prema različitosti. Svetе knjige se odriču svakog onoga koji poziva fanatizmu, ratuje u ime fanatizma i umre kao fanatik. Ovo zato jer misao (riječ) prethodi pozivanju, a riječi vode ka djelu. Onaj ko nečemu ustrajno poziva prije ili kasnije će početi djelovati na osnovu svojih uvjerenja, na to ga podstiče i tjerera unutarnje stanje svijesti. Jer, misli su posljedica stanja duše, a djela posljedica misli.

Zabrinjavajuće je da mnogi „duhovnjaci“ iz intelektualno zapuštenih i moralno po-srnulih grupa u sekularnim državama nekažnjeno decenijama pozivaju svoje podnike da ratuju u „ime Boga“ i na takav način podstiču i šire mržnju i fanatizam.

Isključivost je sama po sebi fanatična jer svom svjetonazoru nastoji saobraziti sve različitosti.

Fanatična mržnja je posljedica nemoći nekih „duhovnjaka“ da žive u svom vremenu i sebe podrede civilizacijskim normama ponašanja. Neznanje je majka svih gluposti, kako nas Isus poduči.

Da znaju da su hinduizam, judaizam, budizam, kršćanstvo i islam u svom izvornom učenju zreli plodovi sa grana Drveta života, nikada ne bi pravili zlo drugima. Nisu kriva bića koja su se zahvaljujući kozmičkoj odredbi zatekla na datom području uhvatila za određenu granu. Sušta je istina da bilo koju granu mi dohvatali ona je iznikla iz stabla Apsolutnog Jedinstva.

HOĆU DA VJERUJEM U PRAVDU

“

Vjerujem da sutkinja trpi ogromni pritisak da ovoga puta presudi po krivdi, da nije tako tužba bi u startu bila odbačena kao neosnovana. Nadam se da neće biti instrument u rukama moćnika i podleći pritisku. Hoću da vjerujem da je donošenjem ovog rješenja dala dodatnu šansu tužiteljima da pokušaju poslije šest godina naći nešto čega apsolutno nema u knjizi. Na ovaj način je zadovoljila i stvarne režisere ovog slučaja, skrivene iza političke moći. Iskreno se nadam da neće podleći pritiscima i da će zadovoljiti pravo i pravdu.

”

Punih šest godina devet konkretnih tužilaca, svjesno ili nesvesno, svejedno, samo su instrument u rukama vrha crnogorske vlasti, u njegovom produženom progonu mene kao žrtve i svjedoka Magnum Crimen-a te vlasti iz 1990-ih. Džaba montirani svjedoci, logistika, državne garancije, ekstremno visoki zahtjevi za duševne boli... Definitivno je i sudiji postalo jasno da je tužba koju su protiv mene i Vijesti pokrenuli u prvi mah jedanaestorica, da bi tokom procesa broj tužitelja spao na devetoricu, besmislena. Sve bi se brzo završilo da nije ogromnih sudskeh i advokatskih troškova i da slučaj „Čikić i Vijesti“ nije internacionaliziran i dobro poznat javnosti.

Problem je što su iz vrha crnogorske vlasti tužiteljima obećali da će brzo doći do velikih para. Svjesno ili nesvesno, svejedno, povjerovali su u plasirane laži da je dovoljno da se pridruže Luki Bulatoviću, Tomu Karišiku i Vučiću Popoviću i bit će para. Važno je bilo da broj tužitelja bude što je moguće veći.

Zato mi je žao tužitelja i njihovih porodica. Razumijem, para je para. Prevari i staro čeljade. Zato među tužiteljima ima i onih o kojima sam u knjizi svjedočio da su i pored svih pritisaka ostali „čestiti profesionalci.“ Osim novca, neke tužitelje je pokrenula i vjekovna mržnja prema „Turcima.“ Pretrpjeli su ogromne „duševne boli“ jer ih u svojoj knjizi javno pohvali Ibrahim Čikić. Vijesti su „krive“ što su svjesno prenijele istinu. Zamjera im se što su profesionalno otvorile svoje stranice i tužiteljima i tuženom. Godinama smo svjedoci prebijanja novinara Monitora, Vijesti i Dana. Paljenja auta i bacanje bombi na redakcije su postale „normalna“ pojava. Živimo u zemlji gdje ni poslanici državnog parlamenta nisu bezbjedni. Bitišemo u džungli gdje važe zakoni jače-ga. Što više opljačkanih državnih para posjeduje

tajkun osjeća se viši i silniji.

Iako moji branioci godinama insistiraju da punomoćnik tužitelja Radivoje Šuković precizira tužbu tek putem pismenog „podneska 13. 02. 2014. godine je konačno opredijelio tužbeni zahtjev.“

Iz podneska sam saznao da su tužitelji umanjili iznos za „duševne boli“ i traže da im sud umjesto dosadašnjih potraživanja u visini od 120.000 eura dosudi „samo“ 29.000. Tako Luka Bulatović umjesto 15.000 sada potražuje 10.000., Tomo Karišik umjesto 15.000 potražuje 5.000, a Vučić Popović, Milko Kljajević, Duško Obradović, Blažo Marjanović, Radoman Vuković, Vukić Šuković, Radojko Veličković sa 10.000 siđoše na 2.000 eura!

Strah od gubitka ovog sramnog i bespredmetnog „privatnog“ parničnog postupka doveo je tužitelje do inflacije moralu i „duševnih boli.“ Izgleda da su naprasno ozdravili, ili nikada nisu ni bili bolesni? Crna Gora je džungla država.

Nadam se da sutkinja Osnovnog suda u Bijelom Polju kada je 21. 2. 2014. godine poslije nekoliko godina bespredmetnih rasprava donijela rješenje u kojem, između ostalog, nalaže tužiteljima Čikića i Vijesti: ...*Da uredi tužbu na način što će tačno naznačiti navode koji vrijedaju čast i ugled tužilaca i stranu na koji se isti navodi na laze, odnosno članak u kojim su isti navodi prenijeti. Poziva se punomoćnik tužilaca da ispravljeni i uređenu tužbu dostavi ovom суду u roku od tri dana od današnjeg ročišta. Ako navedena tužba bude ispravljena u ostavljenom roku, smatraće se da je podnesena onog dana, kada je prvi put bila podnesena, a ako ne postupi na naloženi način smatraće se da je povučena, s tim što ukoliko bude vraćena суду bez ispravke biće odbačena, želi dati još jednu šansu da dokažu ono što se ni u kom slučaju ne može dokazati.*

Vjerujem da sutkinja trpi ogromni pritisak da ovoga puta presudi po krivdi, da nije tako tužba bi u startu bila odbačena kao neosnovana. Nadam se da neće biti instrument u rukama moćnika i podleći pritisku. Hoću da vjerujem da je donošenjem ovog rješenja dala dodatnu šansu tužiteljima da pokušaju poslije šest godina naći nešto čega apsolutno nema u knjizi. Na ovaj način je zadovoljila i stvarne režisere ovog slučaja, skrivene iza političke moći. Iskreno se nadam da neće podleći pritiscima i da će zadovoljiti pravo i pravdu.

To bi bio znak da Crna Gora umjesto džungle „gdje sunce ne grijе“ postaje zemlja „izlazećeg sunca.“

Objavljeno 26. februara 2014.

POVRATAK U DEVEDESETE

„Budućnost se ne može bez poznavanja prošlosti graditi.“ (Eugen Kvaternik)

Da ovaj stav ima realno utemeljenje vidjelo se tokom nedavne marketinške posjete ratnog crnogorskog premijera Beogradu. Susret Miloševićevih beba zvanično je upakiran u plašt europskih integracija, i navodno obnavljanje „pokidanih“ bratskih veza. No, dogovaranje zajedničkih parlamentarnih sjednica Srbije, Crne Gore i genocidnog entiteta ukazuje da ovdje nije odumrla ideja stvaranja velikih etničkih država.

Svjestan citirane istine režim u Crnoj Gori koristi sva raspoloživa sredstva kako bi prekrečio genocidnu prošlost. Iz pomenutog razloga „gospodar“ Crne Gore godinama temeljito kreći vlastitu prošlost i uvećava imperiju, dok podanici zapadaju u siromaštvo i hroničnu apatiju. Fama o nesmjenjivosti ratnog/aktuelnog premijera tokom višedecenijske vladavine, dovela je građane do stanja obožavanja kulta ličnosti, političke dezorientiranosti i historijskog debilizma. Nažalost, praksi političkog idolopoklonstva na balkanskim prostorima dobrim dijelom je pomogao i licemjeran odnos svjetskih centara moći. Zato su neprocesuiranje ratnih zločinaca, višedecenijska nekontrolirana vladavina i kreiranje ambijenta za nastanak populističkih pokreta ozbiljna prijetnja miru na ovim prostorima. Slobodoumni intelektualci poučeni iskustvom devedesetih, imajući u vidu o kakvim „gospodarima“ je riječ, upozoravaju na opasnost od rađanja populističkih pokreta koji koristeći bijedu i beznađe masa, na krilima nacionalizma, mogu izazvati katastrofu širih razmjera.

Historija kao učiteljica života može biti „ponovljena“ upravo zahvaljujući nenaučenim lekcijama, uključujući i mudrost sa početka ovoga teksta. Opasnost od ponavljanja genocida po scenariju od prije četvrt vijeka nikada nije otklonjena. Oni koji su došli sa ulice na talasu nacionalizma, maskirani u odijela socijalne pravde, i sada bi oružje i uniforme koje su devedesetih podijelili pravoslavnom narodu u fingiranoj pobuni protiv samih sebe iskoristili za uništenje svojih komšija. Zato što nismo naučili ništa iz vlastite povijesti možemo biti smrvljeni u nekom novom talasu orkestriranog „patriotskog“ gnijeva. Po završetku ovakvog razvoja događaja vijekovima bi „dva oka

u glavi“ gudila „junačke“ pjesme o bošnjačkom narodu koji je nekada davno živio na Balkanu, oštreci kame za juriš na Vatikan.

U proizvodnji haosa i usmjeravanju bijesa na podesnu žrtvu (Bošnjake, Albance i Hrvate) aktuelni vladari, kad dođe odlučujući čas, mogu vidjeti jedini spas za sebe. Svakim danom njihovog daljnog opstanka na vlasti, izgledi za haotičan raspad društva su veći. Zato što osjećaju izgradnju i razvoj relane alternative zločudnoj vlasti, opasne su priče o stvranju tzv. Državotvornog bloka, za koji se posebno zalaže jedna frakcija u bivšoj antiratnoj SDP. Upravo „državotvorni blok“ je posljednja maska odbrane vladajuće genocidne DPS i u tome leži opasnost od ponavljanja haosa iz devedesetih.

Da ovaj stav ima realno utemeljenje vidjelo se tokom nedavne marketinške posjeti ratnog crnogorskog premijera Beogradu. Susret Miloševićevih beba zvanično je upakiran u plašt europskih integracija, i navodno obnavljanje „pokidanih“ bratskih veza. No, dogovaranje zajedničkih parlamentarnih sjednica Srbije, Crne Gore i genocidnog entiteta ukazuje da ovdje nije odumrla ideja stvaranja velikih etničkih država. Očito ni neki međunarodni faktori nisu imuni na tu bolest. A upravo to i jeste kopča koja spaja Crnu Goru sa Bosnom i Hercegovinom i Sandžakom! Egzekucija može imati različite povode i forme, no to iz historijske perspektive spada u nijanse.

Jedan lojalan prijatelj vrijedi kao deset tisuća rođaka. (Euripides)

Umjesto da bogate islamske dražve ulože novac i angažiraju vrhunske advokate, stručnjake za međunarodno pravo, ratne zločine i genocid i putem međunarodnih pravnih instanci sudskim procesima i presudama uzmu u zaštitu rođake i preživjele žrtve genocida, oni u tradicionalnim odijelima, poput klovnova, obilaze agresorske države, u ratnim zločincima nalaze prijatelje i u njih ulažu ogroman novac. Takvim ponašanjem samoproklamirani kraljevi i šeici pokazuju da organizirani kriminal i plaćanje vlastitih država ne poznaje granice, vjere i nacije. Zahvaljujući prijateljima iz nekih muslimanskih zemalja ratni zločinci bježe od odgovornosti. Blagodareći njihovim parama kupuju socijalni mir i naoružavaju vlastite paravojne i vojne jedinice.

Dok se bošnjačka duhovna, politička i intelektualna „elita“ iz luksuznih kabinetata javno međusobno blati i vodi besmislene rasprave, korumpirani i kriminalni lideri regiona čekaju povoljanu priliku da krenu u pohod istrebljenja i uništenja muslimanskog življa na ovim prostorima.

U neravnopravnoj borbi između ratnih zločinaca i organiziranog kriminala sa jedne i mlobrojne skupine antifašista i slobodnih medija sa druge strane svakodnevno gine istina. Izložba „Riječ, slika, neprijatelj“, bombaški napadi na redakcije nezavisnih glasila, prebijanje novinara i agresivna kontralustracija uzimaju danak u krvi. Ipak, u svim vremenima postoje hrabri i odvažni ljudi spremni da posljednjim atomima snage odbrane istinu o onome šta

nam se zbivalo minule dvije i po decenije, i šta nam se danas događa i sprema.

Demokratska smjena vlasti posljednja je šansa za mirnu budućnost svih građana u Crnoj Gori, ali i u regionu. Demokratski orijentirani građani i slobodoumni novinari i intelektualci očekuju od EU da se konačno otvoreno distancira od zvanične politike Podgorice i učini konkretne korake u pravcu uspostavljanja vladavine prava i pravde. Europa i na Balkanu mora početi da primjenjuje standarde koji su na snazi u njihovim državama. Otvaranje poglavlja 23 i 24 je prilika, i za Europu i za nas, da pokažemo kako smo se kadri suprotstaviti sili nekontrolirane vlasti koja nas vodi u ponor sa nesagledivim posljedicama.

Nikad se mržnja ne uklanja mržnjom - samo blagost briše svaku mržnju. To je zakon vječan i nepromjenjiv. (Buda)

Objavljeno 11. januara 2014.

PLIVAČI UZ RIJEKU

Strah je moćan gospodar. Sloboden je jedino onaj ko ne posjeduje ništa niti išta posjeduje njega.

“

Dok su premijerovi „humanitarci“ razarali živote i civilizaciju bratskih naroda i narodnosti, teška građevinska mehanizacija je neumorno kopala jame i utovarnim kašikama kasapila leševe nevinih stradalnika, zatravljajući ih desetinama metara visokim nasipima širom Bosne i Hercegovine. Pred očima međunarodne zajednice u srcu „civilizirane“ Europe, prvi put poslije Drugog svjetskog rata događao se genocid na svakom milimetru „oslobođene“ zemlje.

”

Dok je ratni/aktuelni premijer Crne Gore, jedan od članova Vrhovnog savjeta odbrane SRJ, sabrac ratnog zločinca Slobodana Miloševića, slao „humanitarnu“ pomoć bratskim republikama i novoformiranim državama, nastalim raspadom SFRJ preko fašističkih falangi i topovskih granata najvećih kalibara, ja sam kao opasan „mudžahedin“ truhnuo u bjelopoljskom istražnom logoru. Za to vrijeme, viši tužilac iz Bijelog Polja Milan Radović neumorno je sastavljao optužnicu protiv legitimnih predstavnika bošnjačkog naroda, okupljenih oko parlamentarne SDA, za navodno ugrožavanje ustavnog poretka SRJ i nasilno stvaranje države Sandžak. Ljeta, 1994. godine, umoran od planiranja „humanitarnih“ konvoja, ratni premijer je provodio po Svetom Stefanu, dok sam ja kao „opasni antidržavni element“ iz bjelopoljske DOLINE SRAMA, vatio za elementarnom medicinskom zaštitom.

Dok su premijerovi „humanitarci“ razarali živote i civilizaciju bratskih naroda i narodnosti, teška građevinska mehanizacija je neumorno kopala jame i utovarnim kašikama kasapila leševe nevinih stradalnika, zatravljajući ih desetinama metara visokim nasipima širom Bosne i Hercegovine. Pred očima međunarodne zajednice u srcu „civilizirane“ Europe, prvi put poslije Drugog svjetskog rata događao se genocid na svakom milimetru „oslobođene“ zemlje.

Nakon prisilnog okončanja „humanitarnih“ aktivnosti, aktuelni premijer, sada „samostalne“ Crne Gore, svjestan suštinske vrijednosti svojih „dobrih“ djela (nama inače poznat po svom „isposničkom“ životu), pokušava od javnosti sakriti vlastitu prošlost.

Iz pomenutih razloga, u Crnoj Gori je zabranjeno javno svjedočiti o vremenu „humanitarnih“ spašavanja raspada bivse nam domovine i stvaranja velikog Dušanovog carstva. Iz „metafizičkih“ razloga, i onda i sada, približavanjem Njegošu i SPC, na krilima nacionalizma pokušavaju iznova aktivirati „humanitarne“ konvoje i obmanuti glasače. Glasu razuma, antifašistima i borcima za ljudsko dostojanstvo nameću prisilni zaborav i šutnju. Zato se iskrivljuju činjenice i fabrikuje prošlost.

Definitivno, „humanitarci“, gospodari ljudskih sudske i života u Crnoj Gori, po svaku cijenu žele sačuvati vlast. Dakle, „Telekom“, „Snimak“ i „Riječ, slika, neprijatelj“ su proizvod neviđene želje za ekstremnim bogaćenjem uskog kruga oligarhije. U slučaju demokratske prekompozicije političke moći i dolaskom opozicije na vlast, „humanitarci“ bi sasvim je izvjesno izgubili vječnost. Dobili bi još na ovom svijetu zasluženu „nagradu“ po slovu civilizacijskih zakona koji se tiču pomenutih radnji i (ne)djela.

Navodni neprijatelji države (slobodnomisleći ljudi i nezavisna glasila), upornim pišanjem i podsjećanjem na „viteške“ aktivnosti crnogorskih vlastodržaca, ruše konцепciju zaborava. Zato su izloženi neviđenom pritisku u vidu montiranih sudske parničnih i krivičnih postupaka. Kroz sramne tužbe pokušavaju zabraniti slobodu javnog saopštavanja istine. Na sceni je posljednja ofanziva „oslobađanja“ medijske scene Crne Gore i novo uvlačenje nacije u jednoumlje i totalitarizam.

Na sreću, nagomilane afere godinama gurane ispod tepiha svakodnevno izlaze u javnost. Duge mračne noći gorkih plakanja, zamijenit će ljepota osvita zore okupljenih različitosti. Mnogo je znakova (Snimak, crne trojke, kamp Zlatica...) koji najavljuju političke promjene. Ljepota Božijeg stvaranja ogleda se u jedinstvu različitosti, okupljenog oko suštinskog dobra i ljubavi. „Riječ, slika, neprijatelj“ samo je odraz nemoći i panike „humanitaraca“. Mračne sile zla plaše se svjetlosti. Padaju posljednje linije odbrane. Ni aktivirani „spavači“ ne mogu odbraniti neodbranivo. Morat će i Crnu Goru ogrijati sunce, vladavinom prava i pravde. Pravda je spora, ali dostižna.

Ipak, uvijek postoje oni drugačiji, hrabriji ljudi koji su u stanju plivati uz rijeku i nositi se sa snagom zla. Moji prijatelji.

Objavljeno 19. novembra 2013.

PARTIJSKA STVAR

Samo su dvije stvari na svijetu beskonačne, svemir i ljudska glupost, samo što za svemir još nisam siguran. (Albert Anštajn)

Historija nas uči da u povijesti ljudskog roda nisu postojali sukobi civilizacija. Za takve sukobe uvijek su korištene vještački nametnute razlike i podjele. Da nije tako, zar bi musliman ubijao muslimana zbog različitosti mišljenja i prakticiranja vjere? Slični problemi prisutni su i u drugim mono-teističkim religijama, istina, u manjoj mjeri i drugačijoj formi. Sušta je istina da su lični interesi vlastodržaca bili generatori svih sukoba među ljudima. Ideologije i slične gluposti samo su puko sredstvo za ostajanje na vlasti.

Svakodnevna masovna stradanja nevinih ljudi, u svjetskim centrima političke i ekonomski moći planiranim i projektovanim ratovima, samo su puke brojke statistike evidentirane kao kolateralna šteta, na putu razvoja globalne demokratije. Neograničena vlast i egocentrizam moćnih političara i vjerskih lidera prijete da poput posljednje metastaze zločudnog tumora ubiju desetine miliona ljudi i uniše moral i savjest čovječanstva. Fabrikuju se slijepi poslušnici okupljeni oko matrice ekstremnih profitera. Svjetski centri moći zahvaljujući globalnoj pljački građana ozbiljna su prijetnja ljudskoj civilizaciji i samo je pitanje dana kada će od razumom obdarenog bića napraviti bezosjećajnog i poslušnog robota. Zato je danas ekstremno mali broj ljudi koji razmišljaju vlastitim glavama. U vremenu obožavanja materije jedan od imperativa poštovanja Boga predstavlja i borba za odbranu slobode misli i govora. Naravno, pritom treba strogo voditi računa da prilikom izricanja i iznošenja svojih stavova ne povrijediš svetost i čast drugog čovjeka. Samo karakterni i odvažni ljudi imaju hrabrosti i dovoljno mudrosti prepoznati ove pojave i anomalije društva i ne pitajući za cijenu ustati u odbranu univerzalnih ljudskih vrijednosti.

Zato je glupost izvor svih nesreća. Naime, poznato je da je Isa a.s. (Isus) imao mogućnost i dar od Boga da liječi razne bolesti i oživjava mrtve. Iako je posjedovao zaista začuđujuće iscjeliteljske osobine, glupom čovjeku nije mogao pomoći. Kad glupost obuzme i savlada čovjeka, ubijedi ga da je upravo on ekskluzivni posjednik nadnaravne sposobnosti nedokučivog i samo njemu svojstvenog „znanja.“

Pošto su svi ljudi braća, od ove bolesti boluju, kako na Istoku tako i na Zapadu. Dok su se na Istoku opijali minulim slavnim vremenima, zahvaljujući intenziv-

nom proučavanju, nauke Istoka polako su prelazile na Zapad. Umjesto da Zapad stčećeno znanje koristi u razvoj ljudske misli i svijesti o Uzvišenom Bogu, ono se koristi za porobljavanje i pljačkanje slabijih država i zajednica. Za pljačku vlastitog naroda koriste „blagodati“ demokratije. Zahvaljujući tehnološkom napretku i izuzetno jakoj vojnoj mašineriji Zapada, danas istočnačke države gore plamenom projektovane mržnje, svakodnevno uništavajući desetine hiljada ljudskih života. Djeca, žene, stari i mladi bespomoćno lutaju tražeći spas daleko od svojih domova i vjekovnih ognjišta. Imperijalisti i neprijatelji čovjeka vješto koriste razlike u mišljenjima i upravo na takvima podjelama jačaju vlastite imperije i plutokratiju. Španski recept uništavanja Maura primjenjuju na globalnom planu. Zahvaljujući gluposti i ograničenosti mentalnih sklopova „predvodnika islamske tradicije“ ubijaju nas „našim“ rukama. Lijepo je to objasnio Seneka: „Između ostalih nevolja, glupost ima i ovu osobinu uvijek se ponavlja.“

Historija nas uči da u povijesti ljudskog roda nisu postojali sukobi civilizacija. Za takve sukobe uvijek su korištene vještački nametnute razlike i podjele. Da nije tako, zar bi musliman ubijao muslimana zbog različitosti mišljenja i prakticiranja vjere? Slični problemi prisutni su i u drugim monoteističkim religijama, istina, u manjoj mjeri i drugačijoj formi. Sušta je istina da su lični interesi vlastodržaca bili generatori svih sukoba među ljudima. Ideologije i slične gluposti samo su puko sredstvo za ostajanje na vlasti. Interes privilegovanih i snaga „zavedene“ rulje potlačenih, suštinski su pokretaci svih ratova i netrpeljivosti. Tolerantan odnos, poštovanje različitosti i kultura dijaloga ključevi su uspjeha ljudske zajednice. Zar nisu svi ljudi istinska braća? Ima li ikog da može negirati Nebesku istinu da smo svi djeca Adema (Adama) i Have (Eve)?!

Zato, „ne koristimo ni laž, ni duhovne doktrine, ni prolaznu moć da dominiramo nad i eksploratišemo druge ljude.“ (dr Rodrigo Trembli).

Nažalost, demon vlasti ogrezao u zločinu i laži ne može da slijedi ovu poruku. U najnovijem i do sada najoštrijem sukobu dva najdugovječnija koaliciona partnera u Crnoj Gori, lider SDP izreče najteže optuzbe na račun lidera DPS lično. On smatra da je odluka Vlade Crne Gore da njeni predstavnici prisustvuju osveštenju Sabornog hrama Hristovog vaskrsenja u Podgorici bila motivisana partijskim, a ne državnim interesima. Uostalom, zar DPS svih ovih četvrt vjeka neograničene vladavine u beskonačnoj ekvilibrustici i prevrtljivosti nije i do sada tretirao sve i svakoga, isključivo kao partijsku stvar? Zar nisu i Miliku Pavlovića, Milana Popovića, Esada Kočana, Nebojošu Medojevića i druge antiratne aktere u Crnoj Gori ratnih devedesetih blatili i nazivali „ustašama“, a u posljednje vrijeme i „četnicima.“ Kao što sam i ja devedesetih stigmatizovan kao „mudžahedin“, a sada „četnik.“ Kao što su Vijesti i drugi slobodni i nezavisni mediji u Crnoj Gori samo zbog toga što godinama sagorijevaju na odbrani univerzalnih vrijednosti slobode informisanja, od istih DPS štetočina, nakon svakog miga i naloga vrhovnoga oligarha, bivali izloženi najbestijalnijem i najagresivnijim napadima, sudskim procesima i uništavanju osnovnih sredstava za rad.

P.S. Cilj je isti, samo su različite nijanse.

Objavljeno 16. oktobra 2013.

SPECIFIČNA KLIMA

Oče, oprosti im; ne znaju što čine. (Luka 23,34)

Onog momenta kada sam odlučio iznijeti na papir samo djelić bolne i gorke istine vlastitog stradanja ni slatio nisam koliko ћu jada i čemera zbog takve nakane morati popiti. I pored svih zala kroz koje sam ni kriv ni dužan prošao vjerovalo sam da će ISTINA iznijeta na svjetlost dana potaknuti katarzu moralno posrnulog crnogorskog društva i mnoge natjerati na razmišljanje. Želja je bila dati priliku državnim institucijama da primjenom prava i pravde u meni probude želju za oprostom, a odgovorne za moje stradanje izvedu pred lice pravde. Tada sam bio spremjan oprostiti, ali ne i zaboraviti. Znao sam da oprost predstavlja čežnju za savršenstvom i prepoznavanje sebe u drugom jer Bog je Jedan, Onaj Koji sve obuhvata, onakav kakav je oduvijek bio i kakav će zauvjek ostati.

Oni koji se bave duhovnošću znaju da je oprost nadilaženje samoga sebe u nebeskoj drami što spaja i razdvaja, sjena koja nas prati i onda kada želimo pobjeći neuznemireni, umaknuti od onog boljeg, razasutog u svim srcima. Oprost je pjenušavo vino jednoće iz zlatnog krčaga sveukupnosti, pehara koji skriva onoliko koliko i razdaje, rasipa svima kako bi se pozlaćeni odsjaj prelio i na naše ruke, zaustavio i umirio u punoj čaši nedorečenosti. Vaspitan sam da oprost može predstavljati sve samo ne i slabost čovjeka.

Akademik prof. dr Muhamed Filipović kaže: „Njihova mržnja je stvar odgoja. Onaj koji se odmala odgaja da je Turčin-musliman, glavni neprijatelj, da ga je opravdano ubiti i da ga treba mrziti, ne može a da ne mrzi nas muslimane, jer nas identificira sa Turcima. Ta je mržnja dio vjerskog i nacionalnog odgoja kod (dijela: I.Č.) Srba i Hrvata. Mene raduje što mi ne bolujemo od te bolesti i nadam se da će nas zaraza mržnje mimoći, jer

“

Čin milosrđa predstavlja i uspostavljanje vladavine prava i pravde. Samo pravna država može stvoriti uvjete za procesuiranje i kažnjavanje zločinaca i obeshrabriti eventualne nove pokušaje činjenja zla drugima.

”

ona na kraju ubije onog koji je u sebi nosi.“

Kao da je slušao komandira Blaža Marjanovića koji pred Osnovnim sudom u Bijelom Polju na glavnem pretresu u parničnom postupku koji se vodi protiv moje malenkosti i Vijesti 27. 02. t.g. izjavi: „Neću da te vodim pod ruku, sad kad bi tune pao mrtav, ja nijesam oca i majku vodio tako pa neću ni tebe. (...) Pojašnjavam da sam njegovo (Čikićevo: I.Č.) traženje da ga vodim pod ruku doživio kao provokaciju“, pa nastavi „zbog čega sam ja htio par puta da ga išibam!“

Veličković Radojko: „Što se tiče navoda iz knjige i članaka iz novina smatram da mi isti (Čikić) nije pričinio neku štetu, ali mi je krivo radi kolega...“

Luka Bulatović: „Zbog specifične klime koja je u tom periodu vladala i radi što boljeg TRETMANA istih, odredio sam vođe smjena Vukića Šukovića, Duška Obradovića, Marjanović Blaža i Petrović Neđeljka za ključare u sobama u kojima su smještена lica po pitanju SDA.“

Doktor Tomislav Karišik: „Ja nijesam tražio da mu lisice maknu, jer one prilikom pregleda ne smetaju.“

Marjanović Blažo žali što me nije išibao i što sam tražio da mi pomogne prilikom kretanja kroz bjelopoljski kazamat. Bulatović Luka žali za specifičnom klimom (kurtoazni naziv za genocid) i upravničkim mjestom. Tomo Karišik tvrdi da nije bilo potrebe da mi skida lisice prilikom pregleda i potvrđuje ono što sam ja napisao u knjizi, ali mu smeta bošnjačko pamćenje i javno iznošenje istine. Ostali tužitelji nisu vrijedni pomena. Ovakvi mentalni sklopovi od mene i Vijesti traže 120.000 eura odštete za „duševne боли.“ Nikako sebi ne mogu da oproste što sam živ izašao iz njihovih ruku, pa im sada sjećajući se krvavih događaja devedesetih i javnim iznošenjem istine nanosim боли. Plaše se ako ja prođem nekažnjeno, da će i ostali Bošnjaci javno progovoriti.

I pored svega, i dalje vjerujem da zlo nije temeljna priroda čovjekova i ono u izvanjskom smislu katkad može prevladati, ali nikada ne nadvladava dobrotu koja je stvana narav svakog bića. Istina je jednostavna i do nje valja tek doprijeti. Put jeste težak ali je istovremeno svakoj duši olakšan. *Ne sudi niti osuđuj nikoga, već ih opominji kao istinsku braću* (Pismo 21).

Oni koji su odškrinuli vrata spoznaje znaju da hinduizam, budizam, judaizam, kršćanstvo i islam jesu latice jednog te istog cvijeta LJUBAVI koja praiskonski obitava u svačijem srcu. Nažalost, iz političkih i ekonomskih razloga „učenjaci“ koji su u službi vlasti zloupotrebom religije otvaraju vrata mržnji i svjesno zatvaraju vrata ljubavi. Radi vlastitog komfora zaboravljaju:

Blago milosrdnima: oni će zadobiti milosrđe. (Matej 5,7), Isus

Čin milosrđa predstavlja i uspostavljanje vladavine prava i pravde. Samo pravna

država može stvoriti uvjete za procesuiranje i kažnjavanje zločinaca i obeshrabriti eventualne nove pokušaje činjenja zla drugima.

U odmazdi (vladavini prava: I.Č.) vam je – opstanak, o razumom obdareni, da biste se ubijanja okanili! (El-Beqare: 179)

Isa a.s. (Isus) je rekao: „Šta vrijedi čovjeku da dobije cijeli svijet ako pritom izgubi dušu.“

Izgubiti se može samo ono što se posjeduje, a dušu ima svaki čovjek. Razmislimo malo i o budućem životu, gospodo!

MRAČNA TRADICIJA

“

Umjesto što su se zadovoljavali mrvicama, i tražili ono što nam po Ustavu i zakonu pripada, sada bi predsjednik Crne Gore otvarao memorijalne centre bošnjačke! Sada bi genocid i nasilno masovno pokrštavanje Bošnjaka i Albanaca iz Plava i Gusinje, bila komemoracija na državnom nivou! Svaka ozbiljna vlast morala bi iskoristiti takvu priliku da se javno izvini bošnjačkom narodu.

”

Iako su se na sve moguće načine trudili da od manjeg zla naprave minimalno dobro, ne ide. Po hiljaditi put naivni „predstavnici“ bošnjačkog korpusa od tobože manjeg zla dobiše po nosu. Pitam se, šta bi im još DPS morao uraditi, pa da konačno shvate da je zlo, zlo i da nema nikakve razlike između većeg i manjeg zla!!! Dali su svu vakufsku imovinu koja se mogla dati, mezarja, dućane, maslinjake, hareme srušenih džamija... ali zlu nikad dosta. Prodali i dušu šejtanu, ali uzalud. Grade crnogorske kuće po bijelome svijetu (iako su njihove u zavičaju prazne), finansirali kampanje, ali malo im. Nosili crnogorski krstaš i zbog toga dobijali po glavi ali, ne dozvaše se pameti!? Za „doživotnog“ po treći put obraz dali, a on im zahvali dodjelom nagrade Udruženju ratnih dobrovoljaca 1912-18. godine. Molili su ga da to ne radi, ali briga njega za njih. U pitanju je „slavna tradicija“ kojom se „oni“ ponose.

Sada i oni vide da su umjesto što su birali između dva zla, birali za vlastito dobro, stvari bi bile mnogo drugačije. Da su energiju koju su uložili u opstanak režima koristili u borbi za vladavinu prava i pravde sada bi predstavljeni značajan politički činilac. Umjesto što su se zadovoljavali mrvicama, i tražili ono što nam po Ustavu i zakonu pripada, sada bi predsjednik Crne Gore otvarao memorijalne centre bošnjačke! Sada bi genocid i nasilno masovno pokrštavanje Bošnjaka i Albanaca iz Plava i Gusinje, bila komemoracija na državnom nivou! Svaka ozbiljna vlast morala bi iskoristiti takvu priliku da se javno izvini bošnjačkom narodu. Izvinjenje bi bilo propraćeno finansijskom podrškom završetku izgradnje Šehidske džamije i izgradnjom Memorijalnog centra žrtvama genocida u Plavu i Gusinju. Jedino na takav način država bi poslala jasnu poruku svim ultranacionalistima da se ne isplati u ime države, a zarad etničkog čišćenja činiti zločin! Nažalost, zbog nečinjenja onih koji su morali

nešto uraditi, a nisu, sada iznova prizivaju duhove mračne prošlosti. Da li je dodje-ljivanje nagrade nasljednicima „slavne tradicije“ blagoslov države za novi zločin?

O kakvoj kulturi i „slavnoj tradiciji“ je riječ i kome je dodijeljena ovogodišnja nagrada najbolje će nam objasniti Engleskinja Edith Durham, ratni izvještač i medicinska sestra koja je liječila crnogorske ranjenike. Slušajući „ranjene junake“ balkanskih ratova, šokirana načinom kako se međusobno nadmeću i hvale u divljaštvu i počinjenim zločinima nad ubijenim Bošnjacima i Albancima zapisa:

„Svi oni su, bez izuzetka, odsijecali noseve svojim žrtvama. Jedan ruski hirurg koji je bio jedini ljekar sa dozvolom da uđe na područje Kosova također je potvrdio ovu tvrdnju. Govoreći da na tijelima ubijenih od Berana u Crnoj Gori do Ipeka na Kosovu, nije ostao nijedan nos. Drugi Crnogorci su govorili da ne vide ništa strašno u odsijecanju udova ubijenih. Također su govorili da ranjenike, prije ubijanja, muče i odsijecaju im udove.“

Morao je ratni ministar pravde i neustavni predsjednik Crne Gore prije nego je odlučio dodijeliti nagradu u Beranama znati za Konvenciju UN od 9. decembra 1948, o sprečavanju i kažnjavanju zločina genocida u kojoj između ostalog stoji:

„(Ugovorne strane) potvrđuju da je genocid bilo da je izvršen u vrijeme mira ili rata, međunarodni zločin i obavezuju se da će ga spriječiti i kazniti. Pod genocidom se podrazumijeva bilo koje od sljedećih djela, počinjenih s namjerom da se potpuno ili djelimično uništi jedna nacionalna, etnička, rasna ili vjerska grupa kao takva:

- ubijanje članova grupe (naroda)
- nanošenje teških tjelesnih ili mentalnih povreda pripadnicima grupe;
- namjerno nametanje grupe teških životnih uvjeta sračunatih da dovedu do njenog potpunog ili djelimičnog fizičkog uništenja;
- nametanje mјera kojima je namjera spriječiti rađanje unutar grupe, i
- prisilno premještanje djece iz jedne grupe u drugu.

Sljedeća djela bit će kažnjiva:

- (a) Genocid;
- (b) Planiranje izvršenja genocida;
- (c) Direktno i javno podsticanje na izvršenje genocida;
- (d) Pokušaj genocida;
- (e) Saučesništvo u genocidu.

Osobe koje su počinile genocid ili bilo koje drugo dijelo pobrojano u Članu III bit će kažnjene, bilo da su državni rukovodioci, javni službenici ili pojedinci.“

Nije li dodjela nagrade u Beranama Udruženju ratnih dobrovoljaca 1912-18. godine (c) Direktno i javno podsticanje na izvršenje genocida, i (e) Saučesništvo u genocidu?

Jedino zajedničkim snagama svih antifašista Crne Gore možemo stvoriti uvjete da i na ovim prostorima konačno počne vladavina prava i pravde. Vladavina prava je jedini i najsigurniji mehanizam da se zločini iz prošlosti nikada ne ponove u budućnosti. Samo pravna država, građansko društvo i visoki demokratski standardi mitomaniju i „slavnu tradiciju“ mogu odvesti gdje im je mjesto.

Objavljeno 28. jula 2013.

JEZIK JE OGLEDALO BIĆA I UMA

„ Neočekivane oslobađajuće presude Haškog tribunalala i očekivane oslobađajuće presude crnogorskog Apelacionog suda govore jezikom nečasnih i nemoralnih ljudi. Sramni udar na pravo i pravdu. Raganje žrtvama svih genocida. Zato je sveta obaveza čestitih i plemenitih ljudi koji su preživjeli genocid od srpsko-crnogorskog agresora kontinuirano i na svakom prikladnom mjestu javno svjedočiti o zlim ljudima i sudbini imena koje nosimo.“

Dakle, u istoj onoj mjeri jezik kao korisno sredstvo za širenje ljubavi, znanja, istine, pravde, mira i tolerancije među ljudima može poslužiti za širenje laži, obmana, smutnje, raskola, neprijateljstva, poticanja ratova i sredstvo odvođenja čovjeka u sunovrat i propast. Zato, zavisno od načina korištenja jezika, jezik predstavlja suštinsko obilježje čestitih i pravednih ljudi ili sačuvaj Bože nevaljalih i nečasnih ljudi. Zahvaljujući načinu korištenja jezika čovjek sam sebe svrstava u društvo čestitih i istinoljubivih ljudi koji će imati nagradu i sreću kako u ovozemaljskom tako i u onosvjetskom životu, dok nevaljali i nemoralni ljudi sami sebi nanose štetu kako na ovom tako i na budućem svijetu.

O, vjernici bojte se Allaha i samo istinu govorite. (Kur'an, El-Ahzab, 70)

Blag i pristojan govor su odlike bogobojaznih i plemenitih ljudi. Jedna od suštinskih karakteristika stanovnika Dženneta jeste čistota i ljepota njihovog govora. Veličanstveni Gospodar o tome u Kur'antu u suri El-Hadždž, 24. kaže: *Oni su bili upućeni da samo lijepo riječi govore.*

Iz citiranog ajeta jasno se može zaključiti da Veličanstveni Gospodar daje prednost lijepom govoru i da je upravo lijep govor i prijatno ophođenje

sa ljudima bilo presudno za njihov boravak u Džennetu. Koliko Gospodar vrednuje lijep govor jasno se može zaključiti i iz sljedećeg ajeta gdje Veličanstveni Gospodar daje prednost lijepom govoru i uzdiže ga na viši nivo vrednovanja čak i iznad sadake i ostalih vidova materijalne pomoći. *Ljepa riječ i oprost su vredniji od milostinje koju prati vrijeđanje.* (El-Beqare, 263)

Dakle, prijatan i civilizacijski govor sasvim je izvjesno povećava ljubav između prijatelja i otklanja zlobu i zebnju iz njihovih srca. Prijatan i lijep govor odraz je islamske kulture i ljepote ophođenja prema svim ljudima. Pogotovo sada u vremenu neviđene smutnje i zla koje potresa ljudsku civilizaciju. Zato mudri Kur'an savjetuje: *Ne grđite one kojima se oni, pored Allaha, klanjaju, da ne bi i oni nepravedno i ne znajući šta govore Allaha grđili.* (El-En'am, 108)

Zato je posebno sada imperativ svakog svjesnog i istinskog sljedbenika plemenitog Poslanika Islama Muhammeda a.s. lijep govor i civilizacijsko islamsko ponašanje u svim segmentima života. Jedino tako možemo razbiti stereotipe i zlonamjerne pokušaje imperialističkih i plutokratskih centara moći koji imaju za cilj izazvati sukob civilizacija. Ne smijemo sebi dozvoliti da postanemo oruđe u rukama vlastitih neprijatelja.

Nažalost, nevaljali i nečasni ljudi posjeduju suprotne karakteristike od onih koje imaju čestiti i plemeniti ljudi. Nečasni i nemoralni ljudi ružnim riječima i aluzijama izmišljaju neprijatelje i lažu. Gospodar u Kur'anu u suri (Muhammed, 30) upozorava na takve ljudе kad kaže: *Ali, ti ćeš ih poznati po načinu govora njihova.*

Zato moramo biti svakog momenta svjesni svih svojih postupaka. Ne smijemo sebi dozvoliti da podlegnemo permanentnim dezinformacijama koje se godinama plasiraju iz određenih svjetskih centara moći. Moramo naučiti da razlikujemo govor čestitih od nevaljalih ljudi.

Tako smo svakom vjerovjesniku neprijatelje određivali, šejtane u vidu ljudi i džinna koji su jedni drugima kićene besjede govorili da bi ih prevarili... (El-En'am, 112)

Neočekivane oslobođajuće presude Haškog tribunala i očekivane oslobođajuće presude crnogorskog Apelacionog suda govore jezikom nečasnih i nemoralnih ljudi. Sramni udar na pravo i pravdu. Raganje žrtvama svih genocida. Zato je sveta obaveza čestitih i plemenitih ljudi koji su preživjeli genocid od srpsko-crnogorskog agresora kontinuirano i na svakom prikladnom mjestu javno svjedočiti o zlim ljudima i sudbini imena koje nosimo.

O, vjernici bojte se Allaha i budite sa onima koji su iskreni. (Et-Tewbe, 119)

Objavljeno 7. juna 2013.

BRAHMINA NOĆ

Crna Gora je jedina zemlja na svijetu gdje se godinama najsurovijim i najperfidnijim metodama nameće zaborav. Zato je najopasnije zanimanje u „nezavisnoj“ Crnoj Gori podsjećanje na udruženi zločinački poduhvat ratnog režima.

Zato oligarh ništa ne prepušta slučaju. Odrijeo je kesu krvavih dolara i kupuje „molere.“ Zahvaljujući ogromnoj ljubavi za lagodnim životom, moleri pokušavaju okrečiti sve što im gospodara može u zatvor odvesti. Danonoćno su na radnom zadatku. Rade javno i tajno. Intenzivnim širenjem laži i vulgarnim blaćenjem odvažnih svjedoka prepadaju i tjeraju na šutnju malodušne i one koji nisu spremni sebe izložiti raznim pritiscima.

Razbijanje bošnjačkog korpusa u Crnoj Gori je višegodišnji imperativ vladajućeg režima. Iz ponutnih razloga bošnjačka borba za očuvanje pamćenja u Crnoj Gori neminovno postaje i borba protiv aktuelnog režima. Narod koji nije u stanju odoljeti iskušenju zaborava, sasvim je izvjesno priprema svojim potomcima uvjete za nastupanje duge i neutješne mračne noći gorkih plakanja.

Zato oligarh ništa ne prepušta slučaju. Odriješio je kesu krvavih dolara i kupuje „molere.“ Zahvaljujući ogromnoj ljubavi za lagodnim životom, moleri pokušavaju okrečiti sve što im gospodara može u zatvor odvesti. Danonoćno su na radnom zadatku. Rade javno i tajno. Intenzivnim širenjem laži i vulgarnim blaćenjem odvažnih svjedoka prepadaju i tjeraju na šutnju malodušne i one koji nisu spremni sebe izložiti raznim pritiscima.

Samo hrabri i odvažni pojedinci ne žale sebe za ložiti u borbi protiv zaborava i na tom putu ne pitaju za cijenu i ne plaše se posljedica. Nažalost, većina uplašenih ljudi pristaje pokoriti se bez ikakve borbe tlačitelju i tako sebe pretvara u besmislenu masu poslušnika. Nisu svjesni činjenice da upravo njihova šutnja i odobravanje imaju nesagleđive štetne posljedice. Upravo njihova šutnja koristi zločincima da ubiju svaki osjećaj za otpor bošnjački. Gdje nema borbe, ne može ni biti pobjede.

Crna Gora je jedina zemlja na svijetu gdje se godinama najsurovijim i najperfidnijim metodama

nameće zaborav. Zato je najopasnije zanimanje u „nezavisnoj“ Crnoj Gori podsjećanje na udruženi zločinački poduhvat ratnog režima.

Samo je u „demokratskoj i europskoj“ Crnoj Gori, zahvaljujući političkom zločinu nad demokracijom, moguće građanima po treći put nametnuti ratnog ministra pravde Filipa Vujanovića za predsjednika! Ministra za vrijeme čijeg mandata su ispisivane najsramnije stranice novije historije. Desetine hiljada trajno prognanih (ministrov skroman doprinos etničkom čišćenju), deportacije, Morinj, Bukovica, Štrpc, policijska akcija Lim...

***

Definitivno, poslije predsjedničkih izbora i u Crnoj Gori na pomolu su dugo očekivane političke promjene. Najnovija dešavanja u Skupštini ukazuju da će zahvaljujući političkom ujedinjenju opozicije doći do demokratske prekompozicije vlasti. Konačno poslije više godina šutnje poslanici Azra Jasavić, Dritan Abazović... javno prozivaju vladajući režim za počinjene zločine i traže odgovornost.

Uvažena Azra je pokazala pravo lice i dostojanstvo potlačenog i od režima godina ponižavanog naroda. Demaskirala domaće izdajnike i ulila nadu u bolju budućnost. Raduje i činjenica da se broj takvih poslanika uvećava. Konačno i crnogorska Skupština je postala mjesto okupljanja i zajedničkog djelovanja opozicije. Među njima ima i panteista, a i teista. Zajednički imenitelj odvažnih i hrabrih ljudi koji ne žele podleći zaboravu počiva u širenju istine i borbi za vladavinu prava i pravde.

Na žalost režima, a na radost potlačenih, demokratizacija društva i stvaranje građanske države prioritet je udružene opozicije. I Crna Gora će, zahvaljujući demokratskom i civilizacijskom djelovanju određenih poslanika, intelektualaca i boraca za ljudska prava i dostojanstvo čovjeka, konačno postati slobodna zemlja. Univerzalna kozmička religija koja okuplja sve ljude, bez obzira na boju, rasu, vjeru, naciju i ostale vještački nametnute podjele, jeste javno iznošenje istine i zalaganje za ljubav i pravdu.

Sve svete Nebeske knjige govore da prije nego nastupi Smak svijeta i Sudnji dan na zemlji će zavladati LJUBAV, ISTINA I PRAVDA. Tajna beskonačnosti se smiješi i svako pamti svoj list na vjetru. Jer sve je to Brahmina noć o kojoj ne znamo ništa. (Vijesti.me)

Objavljeno 18. maja 2013.

ČAS DEMOKRATIJE

Kandidatura aktuelnog predsjednika samo je još jedan pokazatelj bahatosti političke i pravosudne „elite“ u Crnoj Gori. Zahvaljujući pravnom nasilju moguće je da i mi kao Koreja dobijemo doživotnog predsjednika. Za razliku od diktatorskih režima koji ustavom preciziraju kategoriju doživotnog vladara kod nas je to stvar rutine. Jednostavno raspišu izbore i počne obmana.

„ Za razliku od bahatosti i primitivizma najniže vrste koji ovih dana gledamo po Crnoj Gori nezavisni predsjednički kandidat poziva na mir i uliva povjerenje. Odiše inteligencijom i civilizacijom. Ne širi laži, podjele i razlike. Profesor nas uči da demokratija podrazumijeva široki front okupljenih različitosti. Relaksiran kao bivši diplomata i aktuelni profesor od odgovornosti nudi vladavinu prava i obraćun sa organiziranim kriminalom. Kampanja nezavisnog kandidata podsjeća na univerzitetsko predavanje o času iz demokratije. „

Strah od gubitka vlasti suštinski je razlog za maksimalnu mobilizaciju. Dozvoljena su sva sredstva. Imperativ je po svaku cijenu sačuvati privilegije. I ovoga puta koriste propagandu koja treba da izazove osjećaj ugroženosti crnogorskog naroda i državnosti. Zato retorika i predizborni folklor aktuelnog predsjednika zrači neviđenom dozom licemerja i moralnog dna posrnuća duša uplašenih. Panika dovodi do gubljenja kompasa i civilizacijskih normi ponašanja. Intenzivno koriste psihološki momenat odbrane poznat u psihologiji kao odbranbeni mehanizam ličnosti. Širenjem straha, podjela i laži pokušavaju opstati na vlasti. Nemaju granica. Iako su sa zločincem Miloševićem organizirali udruženi zločinački poduhvat koji je kulminirao genocidom u Srebrenici zahvaljujući političkoj amneziji ovoga puta manipulacijom izvlače korist od najstrašnijeg planetarnog zločina u srcu Evrope poslije Drugog svjetskog rata.

Umjesto da odgovaraju za genocid, oni deklarativnim usvajanjem rezolucije o Srebrenici, priznanjem Kosova i novčanom nagodbom sa Hrvatima prave manevarski prostor za političku manipulaciju nacionalnim manjinama. Izbjegavanjem usvajanja zakona o lustraciji i dugogodišnjom vladavinom krivično-pravnu odgovornost za počinjene zločine zamijenili su bezvrijednim proklamacijama. Upravo mašući sramnim i fiktivnim proklamacijama na najgrublji način se rujaju žrtvama. Upravo takav odnos režima prema

vlastitim zločinima postaje nukleus za pokretanje generatora laži, podjela i straha. Zaista čovjek mora biti historijski i politički debil kako bi ostao imun na pomenuta dešavanja. Sasvim je izvjesno da pobjeda aktuelnog predsjednika, inače instrumenta u rukama starog/novog premijera, vodi u političku neizvjesnost. Historija nas uči da je vladar, koji dođe na vlast bilo kakvim „demokratskim“ procesom i uspije da postigne autoritativni način vladanja, pripremio uvjete da povede svoje podanike u nove zločine. Definitivno, jedino promjena vlasti Crnoj Gori donosi mir.

Za razliku od bahatosti i primitivizma najniže vrste koji ovih dana gledamo po Crnoj Gori nezavisni predsjednički kandidat poziva na mir i uliva povjerenje. Odiše intelektualcijom i civilizacijom. Ne širi laži, podjele i razlike. Profesor nas uči da demokratija podrazumijeva široki front okupljenih različitosti. Relaksiran kao bivši diplomata i aktuelni profesor od odgovornosti nudi vladavinu prava i obračun sa organiziranim kriminalom. Kampanja nezavisnog kandidata podsjeća na univerzitetsko predavanje o času iz demokratije. Ne zavarava nacionalne manjine proklamacijama. Insistira na krivično-pravnoj odgovornosti za deportacije, Morinj, Bukovicu, Štrpcce, policijsku akciju Lim, Srebrenicu, Kaluđerski laz, Orlov let... Podsjeća i uči pripadnike manjina da ne trguju vitalnim nacionalnim interesima. Objavljuje da u sklopu evropskih integracija pozitivna diskriminacija manjina predstavlja zakonsku obavezu vladajućoj većini. Bez primjene takvih zakona nema odlaska u EU.

Vjerujem da će Bošnjaci, Albanci i Hrvati ovoga puta izabrati dostojanstvo umjesto podanosti. Glasati za vlastito dobro, a ne za odbranu tuđih privilegija. Konačno prekinuti dugogodišnju praksu robovanja i postati slobodni ljudi.

Objavljeno 1. aprila 2013.

ODŠKRINUTI KOVČEG BUDUĆNOSTI

“

Natjerajmo državne institucije Srbije i Crne Gore da se javno izvinu za zločine genocida. Insistirajmo uporim zalaganjem putem institucija i međunarodnog faktora da država spomen-obilježjima koje bi podigla na mjestima masovnih stradanja muslimana jasno pošalje poruku svim ultranacionalistima da se ne isplati vršiti zločin u ime države.

”

Tragična prošlost bošnjačkog korpusa počiva u otvorenom krvavom sarkofagu, prekrivenom prašinom zaborava i paučinom sjećanja, koji stoji uz čvrsto zaključani kovčeg neizvjesne budućnosti. Gledajući u sarkofag, uzimajući pouke iz tragične prošlosti, sasvim je izvjesno može se otključati i kovčeg budućnosti. Sve do posljednjeg genocida počinjenog nad Bošnjacima ex-Jugoslavije od strane Srbije i Crne Gore 1992 – 95. godine, historiju smo uglavnom učili preko šapatom iznesenih prepričavanja minulih događaja i šturm opisom stravičnih scena tragičnih događaja.

O razlozima i povodima srpsko-crnogorskih vlastodržaca glavnih organizatora i učesnika zločina uglavnom se šutjelo iz straha od odmazde i nikada se nije pričalo o uzrocima stravičnih zločina. Bošnjacima je suptilno nametnut fenomen zaborava, a sve pokušaje odvažnih pojedinaca koji su se usudili opisivati tragičnu prošlost režim je predstavljaо kao ekstremne pojedince. Intelektualne gromade i dijamante historijskih znanosti gurali su na margine javnog djelovanja. Preživjele žrtve zločina raznim pritiscima i zastrašivanjem tjerali su na šutnju i odlazak sa vjekovnih ognjišta. Nepostojanje bošnjačkih institucija stvaralo je slobodan prostor da nam zločinci pišu historiju.

Zato danas imamo absurdnu situaciju da predstavnici bošnjačkog naroda služe dželatima vlastitog naroda i trguju desetinama hiljada nevinih žrtava zarad vlastitog komfora i fiktivne moći. Podanički i licemjerni karakter trabanata režima najjasnije se odslikava prilikom posjeta emigraciji tražeći od njih da učestvuju u izgradnji režimskih crnogorskih kuća. Neljudski odnos režima prema žrtvi i obmanjivači služitelji kumira suštinski su razlozi koji dovode do po-

navljanja zločina i sigurnih glasova u poluvremenu genocidne utakmice etničkog čišćenja.

Više genocida u kontinuitetu rata i mira i podanički odnos bošnjačkih korumpiranih vjerskih i političkih režimskih činovnika prelio je času sabura i natjeralo Bošnjaka da konačno pristupi suštinskom proučavanju krvave povijesti. Emigranti su prvi uočili opasnost i reagirali. Svjesni opasnosti koja prijeti njihovom narodu u Sandžaku čestiti pojedunci, intelektualnom i nesebičnom novčanom podrškom konačno pokreću ozbiljno proučavanje povijesti. Krenulo se sa znanstvenim projektima izučavanja humanitarnih znanosti. Institucionalno i stručno, uz angažiranje vrhunskih svjetskih naučnih radnika. Prvi put u višestoljetnoj povijesti Sandžaka pored historijskih dokumenata i svjedočanstva očeviđadaca i savremenika iz prošlosti, uz pomoć znanosti (sociologije, psihologije, geografije, arheologije, patologije...) na svjetlost dana izaći će neoborivi dokazi i optužnice o genocidu Srbije i Crne Gore nad Bošnjacima i Albancima Sandžaka! Musliman svjestan krvave prošlosti i neizvjesne budućnosti historiju vlastitog naroda mora posmatrati kao slijed događaja koji imaju svoje korijene i posljedice. Zato je sveta obaveza čestitim i svjesnim Bošnjaka i Albanaca da ovo poluvrijeme iskoristimo na najbolji mogući način. Aktivnim učešćem u političkom, vjerskom i javnom životu oduzmišimo legitimitet politički korumpiranim „liderima“ spremnim da se radi vlastitih interesa poigravaju našim sudbinama i životima! Pasivnim odnosom prema ovim anomalijama društva idemo na ruku režimu i manipulatorima. Tako i mi nesvesno stvaramo uvjete za ponavljanje zločina. Uzmimo vlastitu sudbinu u svoje ruke. Iskoristimo pravo glasa.

Odlaskom sa političke scene organizatora i učesnika zločina protiv čovječnosti i genocida stvaramo uvjete da neoborivim naučnim stajalištima pred međunarodnim pravnim institucijama tražimo ispravljanje historijske nepravde, pravnu osudu zločina i povratak materijalnih dobara. Natjerajmo državne institucije Srbije i Crne Gore da se javno izvinu za zločine genocida. Insistirajmo upornim zalaganjem putem institucija i međunarodnog faktora da država spomen-obilježjima koje bi podigla na mjestima masovnih stradanja muslimana jasno pošalje poruku svim ultranacionalistima da se ne isplati vršiti zločin u ime države. Pokrenimo sve raspoložive demokratske i pravne mehanizme da prisilimo državu da rehabilitira žrtve zločina i genocida i pravično materijalno nadoknaditi potomke nevinih stradalnika. Ovo su neke od poruka zaključanog kovčega budućnosti.

Fraza nikada više genocid, zaista nema nikakvog smisla. Katarza građana i kričivo-pravna odgovornost države i pojedinca su sigurni garanti za mirniju i bolju budućnost. Do tada mir će biti samo poluvrijeme, predah i odmor katilima da odmorni i na krilima nacionalizma krenu u novi genocid i lagoden život sa učesnicima zločina.

Objavljeno 24. februara 2013.

MIR, MIR, MIR, IBRAHIM JE KRIV

“

Teško će se oporaviti od onog „četnik“. Pošto je i Ibrahim član savjeta DF - i on je. Zahvaljujući podanicima (glasaci-ma) koji imaju kratko pamćenje, od stradalnika napravismo četnika. Preživjele žrtve zločina raznim pritiscima i dezinformacijama moramo dehumanizovati i ušutkati. Zastrašiti buduće Ibrahime. Tako dobijamo amorfnu masu koju je lahko kontrolisati. Bolje šaka straha notovar obraz-a - zaključi kroz smiješak ministar. Pardon, ministrica.

”

Pravosuđe nam radi punom parom. Zatvaraju se slučajevi i pere se crn obraz. Deportacije, Bukovica, Morinj, Kaluđerski laz, Štrpc, policijska akcija Lim... Mir, mir, mir, niko nije kriv. Bošnjaci, Albanci, Hrvati, stradali u pomenutim „herojskim“ podvizima mlađanih crnogorskih vlastodržaca, sigurno nikada više neće progovoriti. Mrtva usta ne govore. Tika, tike, tačke, nema više vraćke. Mrtvi su ionako „krivi“, a organizatori i učesnici zločina i dalje na startnim pozicijama devešetih. Istina, sada su mnogo teži i po kilaži, a Boga mi, i po kešu. Stariji i pre-predniji, pokvareniji... Narod, ko narod - gladniji, goliji i poslušniji. Koga nema, bez njega se može. Ima još ovaca za šišanje. Pardon, glasanje. Predsjednički izbori raspisani. Deveti krug pakla se zatvara.

Nema više Slavka Perovića, Žarka Rakčevića, Haruna Hadžića... na političkoj mapi Crne Gore. Narod (pardon, režim) je tako odlučio. Vuk sit i ovce (pod kontrolom) na broju. Đekna (narod) još nije umrla, a kad će, ne znamo.

Eh, da nam nije Monitora, Vijesti, Filipa Kovačevića, Milana Popovića... Demokratskog fronta, Lekića, Ibrahima Čikića... mogli bi još sto godina vladati - reče gospodar na Svetom Stefanu ministru pravde. Nemoj da se sjekiraš - reče ministar ispravljujući povijenu kičmu na plišanoj ležaljci. Vrhovni tužilac spava, a sudije donose oslobođajuće presude. Dok EK mlati praznu slamu, mi „očistimo“ prošlost. Trla baba lan, da joj prođe dan. Još da zatvorimo slučaj Čikić i oprasmo devešete. Spavaj, spavaj, moj jarane, neće zora (demokratija) još da svane. Zakazali smo glavnu raspravu za 30. januar, i to se primiče kraju. Ma, oteglo se ovo suđenje k'o zla godina. Mislimo smo da ćemo ga umoriti maratonskim procesima. Ma, i ovi Prelevići ga gratis brane, inače bi to do

sada bilo završeno. K'o deportacije i Bukovica. Mogli bi ga sudskom presudom proglašiti krivim i za Bukovicu, a možda i za deportacije. Dok on ostvari pravo u Strazburu, mi ćemo u penziju. A sve će to narod (platiti) pozlatiti. Kao i do sada. Nije nam prvi put da plaćamo greške. Sve je dobro što se može narodnim parama platiti. Važno je da smo mi i dalje na pozicijama. Istina, da nema DF ne bi ni bilo opozicije! Dobra ti je ona za Lekića. Teško će se oporaviti od onog „četnik.“ Pošto je i Ibrahim član Savjeta DF - i on je. Zahvaljujući podanicima (glasacima) koji imaju kratko pamćenje od stradalnika napravismo četnika. Preživjele žrtve zločina raznim pritiscima i dezinformacijama moramo dehumanizovati i ušutkati. Zastrašiti buduće Ibrahime. Tako dobijamo amorfnu masu koju je lahko kontrolisati. Bolje šaka straha no tovar obraza - zaključi kroz smiješak ministar. Pardon, ministrica.

„Da Bog da se osilio, junače!“ kaže izreka. Iskustvom potvrđena narodna mudrost. Zar nije Slobodan Milošević posljednje izbore raspisao upravo kada se najviše osili? Tirani odlaze kada su na vrhuncu moći. Sve ima početak i kraj. Samo je Jedini Bog Neprolazan i Vječan.

***

Radi podsjećanja javnosti kako se zlo iz prošlosti više nikada ne bi ponovilo, pisanim tragovima borim se protiv zaborava. Zahvaljujući DOKUMENTU „Gdje sunce ne grijе“ akademik, prof. dr Smail Čekić direktor Instituta za istraživanje zločina protiv čovječnosti i međunarodnog prava Univerziteta u Sarajevu tvrdi:

„Autentično i potresno svjedočenje Ibrahima Čikića o vlastitom bolnom i teškom stradanju kao i zločinima nad drugim Bošnjacima u (Crnoj Gori) međunarodnim humanitarnim pravom zaštićene nacionalne etničke i vjerske grupe kao takve predstavlja nedvosmislene dokaze o postojanju jasno prepoznatljivih elemenata zločina genocida definisanih i utvrđenih Konvencijom o sprečavanju i kažnjavanju zločina genocida, a izvršenih s namjerom da se u cijelosti ili djelimično istrijebi pomenuta grupa. Pored subjektivnih (mentalnih) elemenata genocida (MENS REA) Ibrahim Čikić pruža uvjerljive dokaze i o provođenju objektivnih elemenata genocida (ACTUS REUS). Naime, očigledno je riječ o dva objektivna elementa zločina genocida odnosno radnje koje predstavljaju genocid:

1. Uzrokovanje (nanošenje) teških tjelesnih ili psihičkih povreda pripadnika grupe.
2. Namjerno nametanje grupi životnih uslova sračunatih da dovedu do njenog potpunog ili djelimičnog uništenja.

Na osnovu autentičnog svjedočenja Ibrahim Čikića se, također, pouzdano može utvrditi sljedeće:

1. Iza navedenih zločina nad Bošnjacima u Crnoj Gori stajala je država sa njenim cjelokupnim aparatom vlasti.
2. Poznati su organizatori učesnici i izvršioc tih zločina od državnog vrha - držav-

nih funkcionera, tužilaca, sudija, medija pa do policajaca, kao i njihova namjera da te zločine počine.

3. Zločini su vršeni i izvršeni u skladu sa državnom politikom „u zemlji“ kako reče Miodrag Živković: „Natopljenoj krvlju drugačijih, a ne lošijih od sebe.“

Upravo citirani navodi uvaženog akademika su suštinski razlozi bespredmetnih građanskih parnica koje se godinama vode protiv mene i Vijesti. Režim preko upravnika pokušava dehumanizovati žrtvu i ugasiti Vijesti. Ipak, sasvim je izvjesno da će Vrhovni državni tužilac u sklopu evroatlantskih integracija morati početi da radi svoj posao. U kolo ulaziš kad hoćeš (CG), a iz kola kada te (EU) puste. Od Bijelog Polja do Strazbura, čeraćemo se još.

JESMO LI DOVOLJNO AKTIVNI U ZAŠTITI I ČUVANJU VAKUFSKE IMOVINE?

Rijetko učen čovjek sa najboljom memorijom u Sarajevu Hfz. Mahmud Traljić davno ispriča: „Nisam ni malo sujevjeran, ali u tri stvari potpuno vjerujem:

“

Naum pade mi moje Akovo, sadašnje Bijelo Polje. Odmah po završetku II svjetskog rata dvije porušene džamije sa mezaristanima u nazužem centru grada. Umjesto Haznadar džamije izgradiše upravnu zgradu Elektro distribucije, koja zahvaljujući liberalnom kapitalizmu postade privatno vlasništvo. Sada je stambena zgrada sa caffe-barom „Uskok.“

”

1. Mustajbeg Fadilpašić, sarajevski gradonačelnik, onog dana kada je potpisao da se veliko groblje Čekrčinica predra državi i da se otvor veliki park, isti dan silazeći niz basamake u opštini pao je i umro.

2. Mustajbeg Halilbašić, komesar u Vakufskoj direkciji, potpisao je da se turbe Ajnidedeta i Šemsidedeta prema Ali-pašinoj džamiji pomaknu za nekoliko metara da bi se proširila ulica. Taj dan rekao je Ahmedagi Novaliji: „Ahmedago, proširit će se Aleksandrova ulica. Danas sam potpisao da se uklone Ajnidede i Šemsidede za nekoliko metara.“ Isti dan za ručkom je umro kod kuće.

3. Hidajetbeg Kulenović, vršilac dužnosti direktora vakufske direkcije i član Naibskog odbora Ulema Medžlisa u Sarajevu potpisao je rješenje da se Veliko groblje na Vratniku ekshumira i da se na tom lokalitetu podigne osnovna škola. Isti dan na akšam u džamiju zakasnio je u džemat, pa je klanjao na sofi pred džamijom. Pao je i umro.“

Organizirao snimanje izjave na kasetofon: I Riđanović (unuk Mustajbega Halilbašića). Kaseta pohranjena u Gazi Husrev-begovoj biblioteci u Sarajevu.

Ovi podaci koje nam od zaborava sačuva rahmetli hafiz Mahmud u meni izazvaše bolne emocije. Naum pade mi moje Akovo, sadašnje Bijelo Polje. Odmah po završetku II svjetskog rata dvije porušene džamije sa mezaristanima u nazužem centru grada. Umjesto Haznadar džamije izgradiše upravnu zgradu Elektro distribucije, koja zahvaljujući liberalnom kapitalizmu postade pri-

vatno vlasništvo. Sada je stambena zgrada sa caffe-barom „Uskok.“ Čaršijsku džamiju u park. Rušenjem jedanaest mezaristana dobiše „državno zemljiste“ na kojem izgradiše kuće za stanovanje komunističkih moćnika i nekoliko privrednih objekata. Medresu Ruždiju otetu agrarnom reformom pretvorise u Zavičajni muzej. Desetine vakufskih dućana i stotine hektara najplodnije zemlje odoše u nepovrat. Na Derrovskom mezarju sud i tužilaštvo!? Samo u tom mezaristanu bilo je ukopano devet hadžija!!!

Nedavno uz blagoslov IZ oskrnaviše i nepovratno uništiše čukovački mezaristan kako bi izgradili gasulhanu?! Vakufska dobra i porušene džamije u selima oko Akova se više nikog ne tiču. Džamiju u Radulićima koju su zapalili četnici 1943. godine tokom devedesetih godina prošlog vijeka opštinski moćnici u katastarske knjige upisaše kao crkvište. Mezaristani u Šahovićima i Pavinom Polju već godinama se vode kao privatni posjedi. Još se po šahovićkim šipražjima u koritu rijeke Ljuboviđe nailazi na bijele nišane. Utitahte koje još nisu propale i danas sasvim jasno ukazuju i svjedoče o mezarima Muslića, Hasanbegovića, Čokrlja, Babaića, Kaljića... iako je prošlo haman devedeset godina od genocida još su jasni kameni ostaci džamije i ostalih islamskih obilježja.

Sjetih se 10. novembra 2012. godine kada je predsjednik NVO br. 19 gospodin Mirsad Kurgaš pokušao na čukovačkom mezaristanu postaviti spomen-ploču najvećem dobrovotoru i humanisti južnog Sandžaka Huzeir-agi Dervoviću. Vakif i humanista Huzeir-aga je 1924. godine poklonio, predsjedniku Vlade Kraljevine Jugoslavije Nikoli Pašiću, nekoliko dućana u Solunu i desetine oka zlata, kako bi spasio sigurne smrti sedamdesetak zatočenih akovskih Bošnjaka. Zahvaljujući humanizmu i rahmetu Huzeir-age Dervovića, Akovo je spašeno šahovićkog scenarija i sačuvani su životi hiljada muslimana. Nažalost, takvom čovjeku se danas ne zna mezar. Ono što se sa sigurnošću može tvrditi jeste činjenica da je ukopan u mezaristanu Čukovac. Najvjerovaljnije na mjestu gdje se sada nalazi benzinska pumpa. NVO BR. 19 već par godina pokušava postaviti spomen-ploču u čukovačkom mezaristanu kako bi sačuvali sjećanje na plemeniti čin Huzeir-age, ali Islamska zajednica iz Bijelog Polja ne dozvoljava postavljanje bilo kakvog obilježja takvom čovjeku. Žalosno je bilo gledati desetine policajaca kako u subotu 10. novembra t.g. po direktivi Islamske zajednice iz Bijelog Polja ne dozvoljavaju postavljanje spomen-obilježja Huzeir-agи Dervoviću! Takav stav IZ i fabrikovan strah od strane crnogorske policije urođio je plodom tako da je pomenuti pokušaj ostao izolirani slučaj pojedinaca. Ipak, za razliku od prošle godine kada policija nije dozvolila čak ni prilaz mezaristanu, ove godine Mirsad se uspio „probiti“ do ograda harema. Ono sa čime se civilizirani građani ponose i životima brane ograničenim dogmatičarima nanosi bol. Istina o Huzeir-agи Dervoviću se ne može ubiti. Vakufska dobra i u ostalim crnogorskim gradovima uglavnom zahvaljujući bošnjačkim „dušebržnicima“ doživjela su sličnu sudbinu. Bilo je i u Sandžaku priča sličnih Mahmudovoj. Nažalost, sve su prilike da će ih i dalje biti. Bože, sačuvaj nas komformizma i mentalne ograničenosti.

Objavljeno 15. decembra 2012.

PERMANENTNA KONTRALUSTRACIJA

Skraćeni put Crne Gore u pravcu europskih integracija na kratko je odložio krivično-pravnu odgovornost (po)ratnih vlastodržaca. Režim „izvanredno“ koristi pruženu šansu da ušutka svjedoke, uništi kompromitirajuću dokumentaciju i „ubije“ sjećanje. Zato su ekstremno bogati „gospodari“ uz pomoć plemenskih veza, organiziranog kriminala i državnih institucija formirali interesnu grupaciju okupljenu oko DPS („Europska Crna Gora“) isključivo sa jednim ciljem. A cilj je: dehumanizacija slobodnoumnih građana i fabrikovanje ratne prošlosti.

Godinama nas bombardiraju dezinformacijama kako je premijer Crne Gore u periodu 1991-95. godine od svih sporednih stvari na svijetu najviše „volio da igra šaha“. Ubjeđuju nas da je „Liberalni savez Slavka Perovića išao na Dubrovnik, a da su lideri DPS na Cetinju pjevali: Sa Lovćena vila kliče, oprosti nam Dubrovniče!“ Analitičari svih provinjenica (specijalne TV emisije) plasiranjem laži dezavuišu do gole kože opljačkane građane kako su Slavkovi liberali i Žarkovi SDP-ovci etnički čistili Bukovicu i u kolonama odlazili na hrvatsko i bosanskohercegovačko ratište. Podsjećaju nas da su mladi lideri DPS „neiskusni“ uskočili u državničke fotelje zavedeni velikosrpskom ideologijom Slobodana Miloševića i da se oni nisu ništa pitali. Politički analitičari „svjetskog glasa“ nam kroz smiješak sa malih ekrana poručuju: „Igrala se đeca rata. Usvojili su deklaraciju o genocidu u Srebrenici. Sada su stariji i bogatiji, neće više.“

Deportaciju bosanskohercegovačkih izbjeglica u Herceg Novom i ostalim crnogorskim gradovima nazivaju „tragičnom greškom“. Krivicu prebacuju na mrtvog Pavla Bulatovića. Sramna oslobađajuća presuda od 22. 11. 2012 godine „abolira“ režim od odgovornosti. Zahvaljujući pravosuđu Bukovicu, Štrpcu, Morinju, Kaluđerski laz predstavljaju

Ništa se ne prepusta slučaju, sudi se Vijestima i mojoj malenkosti. Putem farsičnih sudskih procesa i montiranih „svjedoka“ obmanjuju javnost i stvaraju prividnu sliku pravne države. Kao i u slučaju deportacija, zločine nad muslimanima nazivaju humanitarnim djelima? Genocidnu policijsku akciju „Lim“ pokušavaju predstaviti kao „kolektivni odmor“ rukovodstva SDA.

kao „humanitarne akcije“. Nažalost, za policijsku akciju „Lim“ nikada niko nije odgovarao! Državni tužilac „spava“ do daljnog. Vakat bacanja bombi, protjerivanja i prebijanja muslimana, kako nas uče bošnjački kolaboracionisti u režimskoj vlasti, treba zaboraviti?! Zaborav stvara uvjete da prilikom obilazaka emigracije mirne duše prikupljaju novčana sredstva za izgradnju režimskih crnogorskih kuća?! Bošnjački vjerski i politički „autoriteti“ hvale hrabro i nesebično zalaganje ratnog premijera i vrijeme kada je uz njihovu pomoć „rasturena“ zajednica SiCG. Lažu građane kako je zahvaljujući njihovom gospodaru zadat smrtni udarac ideji Velike Srbije!

Ništa se ne prepušta slučaju, sudi se Vijestima i mojoj malenkosti. Putem farsičnih sudskih procesa i montiranih „svjedoka“ obmanjuju javnost i stvaraju prividnu sliku pravne države. Kao i u slučaju deportacija, zločine nad muslimanima nazivaju humanitarnim djelima? Genocidnu policijsku akciju „Lim“ pokušavaju predstaviti kao „kolektivni odmor“ rukovodstva SDA. Može li normalan um zamisliti saborce Slobodana Miloševića (aktuelne vladare Crne Gore) kako sa osmijehom na licu poput majke Tereze vode brigu o Bošnjacima, dok istovremeno sipaju gorivo za tenkove, šalju „oslobodiće“ i učestvuju u genocidu u Srebrenici?! Zaista čovjek mora biti historijski debil kako bi povjeroval u ove laži.

„Uče“ nas da ne vjerujemo vlastitim očima već njihovim riječima. Lažu i obećavaju da će privredu uništenu dugogodišnjom vladavinom „opozicije“ stari/novi premijer vaskrsnuti iz mrtvih. Svaki dan opstanka na vlasti za njih je čisti dobitak. Širenjem straha i zloupotrebotom pravosudnih institucija pokušavaju zaustaviti lustraciju i vladavinu prava i pravde. Bojim se da i ovoga puta ne pripremaju narodu ulicu.

OPASNA KOALICIJA

Poslije kolektivne predizborne šizofrenije gospodar na političkoj sceni, stvaranjem organiziranog nacionalizma, formira mašinu za pranje krvave prošlosti. Stroj za pranje i peglanje historije sastavljen od vladajućih parlamentarnih stranaka manjinskih naroda. Od sada će (umjesto organizatora i izvođača) određeni predstavnici manjinskih naroda moralno ubijati i diskreditovati preživjele žrtve zločina. Moraju se oprati deportacije, Bukovica, Štrpc, policijska akcija „Lim“...

Vanredna „demokratska“ prevara pod imenom „Izbori u Crnoj Gori 2012“ je završena. Ko je jamio, jamio! Građani jamili paštetu, konzervu, makaronu, džak brašna, litar ulja i pedesetak eura, a plutokrati i lideri vladajućih partija desetine i stotine miliona eura. Postizborno pregovori sa predstavnicima manjinskih naroda uspješno završeni. Potpisani ugovor o parlamentarnoj većini liči na onu narodnu, „vuk presit, a ovaca sve manje u toru.“ Zavjesa pala, a građani prepušteni sami sebi, okruženi surovom realnošću iznova govore nikada više, samo još ovaj put, država je bila u pitanju... dok praznih džepova bescijljno šetaju ulicom. Nakon dvadeset godišnje vladavine „voljenog gospodara“ fabrike i privredni objekti izgledaju kao područja zahvaćena uraganom „Sandy“.

Iza zavjese srpski ultranacionalisti zahvalni gospodaru na udruženom zločinačkom poduhvatu sa Miloševićem u kojem su „odrađeni“ Republika Srpska, Bukovica, deportacije, Štrpc, policijska akcija „Lim“... Turbo Crnogorci srečni što im je režim odbranio navodnu ugroženost državne suverenosti. Naivni stranački predstavnici bošnjačke, albanske i hrvatske nacionalnosti će u vlast sa DPS-om. Svi presretni i zadovoljni. Vlast donosi privilegije. „Živio šverc i socijala!“ Ko još razmišlja o poslu „Živjela europska Crna Gora!“

Poslije kolektivne predizborne šizofrenije gospodar na političkoj sceni, stvaranjem organiziranog nacionalizma, formira mašinu za pranje krvave prošlosti. Stroj za pranje i peglanje historije sastavljen od vladajućih parlamentarnih stranaka manjinskih naroda. Od sada će (umjesto organizatora i izvođača) određeni predstavnici manjinskih naroda moralno ubijati i diskreditovati preživjele žrtve zločina. Moraju se oprati deportacije, Bukovica, Štrpc, policijska akcija „Lim“... Režim je kompromitirajući dokumentaciju davoно uništio, a intelektualce, antifašiste i borce za ljudska prava bukvalno izolirao. Preživjele žrtve

zločina zaplašili i sasvim je izvjesno korumpirali. Plan je udariti žrtvom na žrtvu. Nezavisna glasila odavno su žigosali i izložili sudskim procesima.

Iz pomenutih razloga Europska unija uporno ukazuje na slabost pravosudnih institucija u Crnoj Gori. Izvještaji Europske komisije ukazuju na priručno pravosuđe i izuzetno loše uvjete u crnogorskim zatvorima. Posljednji izvještaji EK o stanju ljudskih prava u Crnoj Gori govore da zatvorski stražari i danas tuku i maltretiraju zatvorenike.

Šta reći o Vrhovnom državnom tužiocu koji već petu godinu šuti iako ima u rukama optužnicu protiv crnogorskog ratnog režima 1991-95. godine. Kako tužilac može mirno spavati, a liježe i ustaje sa optužnicom ispod jastuka? Najeminentniji svjetski naučnici koji se bave istraživanjem genocida i ratnih zločina tvrde da moja knjiga („Gdje sunce ne grijе“, op. ur.) posjeduje sve elemente neoborivih dokaza za počinjeni genocid nad Bošnjacima u Crnoj Gori i Bosni i Hercegovini i predstavlja prvaklasnu optužnicu protiv vrha ratnog crnogorskog režima. Knjiga „Gdje sunce ne grijе“ na autentičan način govori o najsramnijem periodu novije crnogorske historije. Tortura i državni terorizam, kojem su bili izloženi Bošnjaci u Crnoj Gori kulminirao je početkom 1994. godine u policijskoj akciji „Lim.“ Upravo moja knjiga sjećanja pruža dokaze o genocidu nad Bošnjacima i svjedoči o neviđenoj torturi i nečovječnom ponašanju ratnog režima.

Kako nazvati mentalni sklop moralnog ništavila iz Rožaja koji nedavno na suđenju koje se protiv mene i „Vijesti“ vodi u Bijelom Polju, izjavi kako mu je bilo lijepo u ćeliji i kako sam ja pjevala „srpske nacionalističke pjesme“ prilikom odlaska kod ljekara u Podgoricu? Na tom pregledu dr Jovović je na mojim očima konstatovao TOTALNU ATROFIJU LIJEVOG OKA. NA DESNOM OKU PROGRESIVNO SLJEPILO! Šta je uticalo na svijest stradalnika policijske akcije „Lim“ da zaborave stradanja i da se pretvore u otirače krvavih tragova vlastitih zločinaca, ja ne mogu znati.

Ali, sušta je istina da režim lažima i obmanama preko korumpiranih svjedoka pokušava otupiti oštricu optužnice koju sam iznio u svojoj knjizi. Dimnim zavjesama u vidu parničnih postupaka za duševne boli režim zloupotrebljava moje tužitelje i pokušava oprati krvave tragove ratne prošlosti. Skrenuti pažnju sa strašnih zločina premlaćivanja i ponižavanja Bošnjaka kako bi sudske farsične postupke usmjerio u pravcu dezavuisanja i obmanjivanja javnosti. Zaštiti ratnog premijera koji je, prema vlastitim riječima sve znao, od odgovornosti. Zločini protiv čovječnosti ne zastarjevaju. Ma koliko se vama činili moćnim, organizatorima i učesnicima zločina izgledaju kao ledena kocka na užarenom pustinjskom pijesku. Samo je pitanje dana kada će svjetski moćnici odlučiti da procesuiraju nalogodavce. Ne postoji mašina za pranje koja može oprati krv nevinih bošnjačkih stradalnika. Glas žrtve podržava i Uzvišeni Bog i nema te sile koja ga može ušutkati! Iskreno se nadam da će rukovodstvo BS shvatiti u kakvo kolo su se uhvatili, prije nego im bude prekasno.

Objavljeno 9. novembra 2012.

INSTRUMENTI U RUKAMA REŽIMA

“

Dovođenjem bošnjačkog člana tročlanog Predsjedništva Bosne i Hercegovine (odmah nakon izbora) na ravno Cetinje vladajući režim demaskira stranačke predstavnike manjina. Prevareni Bošnjaci još jednom postadoše izvanredan instrument u rukama režima. Predstavnici bošnjačkog korpusa nemaju kapaciteta da prekinu prljavu igru (korupcija i mito) u kojoj su kao banak založili sudbine hiljada svojih sunarodnika.

”

Parlamentarni oktobarski izbori 2012. godine zatvorili su krvavi ciklus dvadeset i tri godine duge vladavine DPS. Ponižena i opljačkana Crna Gora „voljom građana“ zahvaljujući „slobodnim“ izborma iznova je vraćena na startnu poziciju ratnih devedesetih. Istina, raspored ključnih „igrača“ balkanske kasapnice je sada nešto drugačiji. Sloboden Milošević je mrtav, Radovan Karadžić i Ratko Mladić su u Hagu, a njihov saborac, VELIKI SRBIN i dugogodišnji jatak i dalje na vlasti. Krajnji rezultat udruženog zločinačkog poduhvata Miloševićevog SPS i Đukanovićevog DPS katastrofalan. Zasluga predsjednika DPS u stvaranju etnički čiste Republike Srpske i Bukovice, prema riječima ministra u Vladi zločinca Karadžića, ogromna je.

Zapaljivom retorikom za vrijeme predizborne kampanje plasiranjem patoloških laži o navodnoj ugroženosti crnogorske državnosti uspjeli su dobrim dijelom dezavuisati nacionalne manjine. Navodnim „samostalnim“ izlaskom na izbore preko manjinskih partija obmanuli su glasače željne promjena. Da absurd bude veći, politička dugovječnost i ogromni kapital vladajuće oligarhije stečen je upravo na nesreći i krvi nacionalnih manjina. Suptilnom dehumanizacijom Bošnjaka predatorski režim izvrće ruglu počinjene zločine i nesmetano nastavlja vrijeđati i ponižavati žrtve, a crnogorskim antifašistima koji su založili vlastite živote radi odbrane bošnjačke populacije na najbrutalniji način upućuje ciničan osmijeh!

Dovođenjem bošnjačkog člana tročlanog Predsjedništva Bosne i Hercegovine (odmah nakon izbora) na ravno Cetinje vladajući režim demaskira stranačke predstavnike manjina. Prevareni Bošnjaci još jednom postadoše izvanredan instrument u rukama režima. Predstavnici bošnjačkog korpusa nemaju kapaciteta da prekinu prljavu igru (korupcija i mito) u kojoj su kao banak

založili sudbine hiljada svojih sunarodnika. Da bi „umirili“ savjest da lakše sjednu za sofru šejtansku (uđu u koaliciju), tu je član Predsjedništva Bosne i Hercegovine. To što istoga dana dok on boravi na Cetinju u sred Sarajeva Milorad Dodik smjenjuje federalne ministre SDA nema neku specifičnu težinu za potpredsjednika te stranke. Važno je sada u ovom sudbinskom momentu sačuvati prijatelja (Mila), da ne odgovara za ratne zločine i organizirani kriminal. To što će hiljade duša zahvaljujući ovakvoj prljavoj pijaci na kojoj se prodaje ljudskost (radi ličnog interesa) iznova vratiti u devedesete, njega se ne tiče. Zahvaljujući gluposti prvog i predatorskim osobinama drugog svi narodi u Crnoj Gori su i ovoga puta kolateralna šteta. Zato interesna skupina okupljena oko „Evropske Crne Gore“ sve one koji upozoravaju na opasnosti dalnjeg opstanka režima na vlasti nazivaju četnicima i beogradskim plaćenicima. Vlastitim imenima nazivaju istinske prijatelje Crne Gore i demokratije. Zato oligarh N1 ovih dana „gudi“ predstavnici manjina, budućim koalicionim partnerima i visokom gostu iz Sarajeva:

*Oj Bakire, za nevolju kume,
Ne kumim te što ja kuma nemam,
Već te kumim da ti kožu zgulim, Ne bi l' tako svoju sačuvao!*

CRNOGORSKI BASILI

Trećerazredni film navodnog autora Sama Basila koji na najprimitivniji način pokušava odaslati lažnu sliku o plemenitom Poslaniku Islama Muhammedu, Bog blagoslovio njega i njegovu čistu i plemenitu porodicu, doista prevazlazi krajnje granice ljudskosti i predstavlja najniži stupanj ljudskog posrnuća i samouništenja vlastite ličnosti.

Nezamislivo je da na pragu trećeg milenijuma kada nam priroda užurbano otkriva milionima godina brižljivo čuvane tajne, postoje ljudi spremni širiti laži i govor mržnje radi manipulisanja ljudima i pripremanja terena za linč miliona nevinih ljudi i sukobe civilizacija. Uzvišena vjera Islam najavljuje ovakve događaje i ukazuje na tehnološki napredak civilizacije i moralni pad (ne)čovjeka. Sami Basil osuđivan za finansijske malverzacije odslikava materijalistu spremnog da radi vlastitih interesa služi šejtanskim silama i čovječanstvo gurne u haos.

Posljednja Nebeska Objava ima odgovor na ovačke pojave i devijacije određenih pojedinaca i društva. Islam zahtijeva od svojih sljedbenika da u slučaju javnog vrijedanja plemenitog Poslanika svim demokratskim (mirnim i nenasilnim) sredstvima ustalu u odbranu Božijeg miljenika i ostalih islamskih svetosti. Imperativ odbraće islamskih univerzalnih vrijednosti isto tako podrazumijeva suprotstavljanje i svim aktima mržnje i nasilja kojim se odgovara na provokacije. Svi oni koji su pročitali Kur'an znaju da su u Svetoj Knjizi Poslanik Muhammed i Issa a.s. (Isus) najbliži jedan drugome od svih 124.000 poslanika. Zato se ova bliskost mora braniti od svih akata mržnje i nasilja sa koje god strane dolazila i protiv koga god da je usmjerena. Film – rugalica - jeste nasilje i uvreda nad muslimanima i kao takav je za svaku osudu, ali su za osudu i nasilja usmjerena protiv predstavnika kršćanskih

„Žalosno je da i samopropeljani bošnjački „lidi“, dekor ratnog zločinačkog, a postratnog mafijaškog režima u Crnoj Gori, „mudro“ šute. Malo je vjerovatnoća da će se čak i u cilju obmane bošnjačkog korpusa neki od „lidera“ usudititi i javno osuditi pomenuti film.“

zemalja koje gledamo ovih dana, pogotovu kada su njihove žrtve diplomatski predstavnici kao što je stradali ambasador SAD u Libiji. Upravo ovakvi nemili događaji „ekskluzivna“ su prilika da muslimanski lideri prvi ustanu u odbranu svetosti Islama kako bi spriječili ovakve nemile događaje.

Silikonska era i tehnološki napredak čovjeka zemlju su pretvorili u globalno selo. Svjetski događaji utiču na sudsbine svih ljudi i odnose se na svakog pojedinca. Zato poštijavajući pomenute vrijednosti sačekao sam nekoliko dana ne bi li se neko od bošnjačkih (muslimanskih) predstavnika iz vladajućeg režima u Crnoj Gori, Mešihata IZ, partije koja okuplja Bošnjake ili intelektualac oglasio i osudio pomenuti film i autora. Nadao sam se da će u odbranu univerzalnih civilizacijskih vrijednosti ustati neki od desetina profesionalnih propagandista plaćenika tajne crnogorske policije zaduženih za širenje dezinformacija po web portalima i putem komentara osuditi pomenuti događaj. Nažalost, nada je šejtanska obmana, gdje nema direkutive, nema ni (re)akcije.

Žalosno je da i samoproklamovani bošnjački „lidi“, dekor ratnog zločinačkog, a postratnog mafijaškog režima u Crnoj Gori „mudro“ šute. Mala je vjerovatnoća da će se čak i u cilju obmane bošnjačkog korpusa neki od „lida“ usuditi i javno osuditi pomenuti film. Moralna obaveza bošnjačkih predstavnika trebalo je da bude javna osuda filma i događaja nastalih povodom filma u vidu sučuti upućene američkoj ambasadorki u Crnoj Gori čiji su gosti na iftaru u Bijelom Polju bili. Makar iz kurtoazije. Sramno je da su zbog zauzetosti i odbrane vlastitih pozicija prednost dali predizbornoj kampanji kako bi dezinformisali Bošnjake plašeći ih navodnom ugrozenošću crnogorske nezavisnosti od Demokratskog fronta!

Zato su predstojeći izbori u Crnoj Gori izvanredna prilika da većina građana u glasačkim kabinama konačno povratiti dostojanstvo koje su nam lažima i ucjenama davno oteli. Ne dozvolimo da nam ovoga puta prodaju maglu kako bi nas iskoristili „samo još ovaj put“. Crna Gora je puna Sama Basila različitih vrsti ljudi i (ne)vjera! Razlikujmo istinu od laži. Tako ćemo se sačuvati provokacija, povratiti oteto nam dostojanstvo i postati slobodnoumni građani globalnog sela. Krajnje je vrijeme da polože račune.

PODGORIČKA VEĆERA

“

Nažalost, zbog agresivne kontralustracije, crnogorsko pravosuđe nema kapaciteta da procesuira one koji su planirali, učestvovali i izvršili agresiju na Bosnu i Hercegovinu i ostale postjugoslovenske države. Da je crnogorsko pravosuđe nezavisno i da poštено radi svoj posao malaje vjerovatnoća da bi se ratni ministar policije i pravosuđa, saborac Slobodan Milošević, našao za ramazanskom sofrom u Podgorici.

”

Da nisam živio u Titovoј Jugoslaviji i da ne pamtim vrijeme radničkog samoupravljanja, te da nisamgledao razaranje domovine početkom devedesetih godina prošlog vijeka, možda bi vijest RTV Crne Gore o Iftaru u Podgorici pored mene prošla nezapaženo. Da nisam slušao i gledao transformaciju JNA pod vladavinom Miloševićevog SPS i Đukanovićevog DPS u hiljade razularenih pijanih fašističkih vojnih i paravojnih formacija koje su u kolonama odlazile u pravcu Vukovara, Dubrovnika, Foče, Višegrada, Srebrenice, Sarajeva... te da ne pamtim stotine hiljada nevino ubijenih muslimana i genocid koji sam i sam osjetio na svojoj koži (Akcija crnogorske policije „Lim“), sigurno kao i većina mojih dobrih Bošnjaka i ja bih mirno propratio informaciju o iftaru na kojem je uz ambasadora Turske, lidera i članova partija spremnih da služe DPS predsjednik Crne Gore Filip Vujanović pozvao Turke da pojačaju svoje investicije u privredne resurse u Crnoj Gori.

Preciznije rečeno, jedina informacija sa iftara koja je otila u javnost preko javnog servisa bila je: Vujanović pozvao Turke da ulazu u Crnu Goru. Zahvaljujući večeri u svetom mjesecu i onima koji su spremni trgovati vjerom dobar marketinski potez Vujanovića pred predstojeće izbore. Nažalost, organizatori pomenutog događaja iznova potvrdiše svoju lojalnost vladajućoj koaliciji i jasno stavise do znanja Filipu da i na ovim izborima sve svoje kapacitete stavljaju u službu vladajućeg režima.

Prođe i mjesec Ramazana, a ja se ne mogu načuditi čim to Filip zaduži Bošnjake da ga pozovu na sofru na koju se zovu samo istinski prijatelji i ljudi koji su se osvjedočili kao prijatelji bošnjačkog naroda, a bolna sjećanja naviru i ređaju se slike Dubrovnika, deportacija, Štrbac, Kaluđerskog laza, policijske akcije „Lim“, Foče, Višegrada, Trebinja,

Prijedora, Sarajeva, Srebrenice, Morinja...

Potočari 2012. godine, 11. juli, prisustvujem dženazi 526 Bošnjaka, muslimana, žrtava genocida. Posmrtni ostaci Božijih robova čiji jedini grijeh počiva u njihovim imenima pridružit će se mezaristanu preko 5.500 identificiranih Srebreničana koji su ranije našli smiraj u Potočarima. Spisak ubijenih, onih koje potražuju preživjeli članovi porodica prelazi 8.650, ali broj stradalnika daleko je veći od pomenutog broja jer su pogubljene kompletne porodice i za njima nema ko da traga i zato nikada neće biti identificirani. Zamišljam podgoričku večeru i pitam se koliko je među ubijenim muslimanima onih koji su ubijeni zahvaljujući jedinstvenom DPS dok je bio u koaliciji i čvrstom savezu sa SPS ratnog zločinca Slobodana Miloševića i kolika je odgovornost Momira Bulatovića, Mila Đukanovića, Svetozara Marovića, Filipa Vujanovića..., zbog logistike koju su sve vrijeme agresije na Bosnu i Hercegovinu pružali Karadžiću, Mladiću i ostalim ratnim zločincima.

Nažalost, zbog agresivne kontralustracije crnogorsko pravosuđe nema kapaciteta da procesuira one koji su planirali, učestvovali i izvršili agresiju na Republiku Bosnu i Hercegovinu i ostale postjugoslovenske države. Da je crnogorsko pravosuđe nezavisno i da poštено radi svoj posao mala je vjerovatnoča da bi se ratni ministar policije i pravosuđa, saborac Slobodana Miloševića, našao za ramazanskom sofrom u Podgorici. Da pravosudni državni organi rade svoj posao onako kako im nalaže Ustav i zakon, ne bi se protiv mene i „Vijesti“ i dalje vodili besmisleni politički parnični postupci, već bi država Crna Gora procesuirala odgovorne aktere genocidne policijske akcije „Lim“, javno priznala krivicu i zatražila oproštaj od bošnjačkog naroda.

Rijeka Drina i stotine primarnih, sekundarnih i tercijalnih masovnih grobnica muslimana rasutih širom Bosne i Sandžaka vriše do Neba radi podgoričke blasfemije! Traže od nas da NE DAMO MIRA zločincima i da pamtimo zločince i zločin. Nevine žrtve to traže zbog nas, da se historija ne bi ponovila vratimo žrtvama smiraj duše. Prvi korak u tom pravcu je javno uprijeti prstom i punim imenom prozvati sve one koji su na bilo koji način učestvovali u genocidu nad Bošnjacima ex-Jugoslavije!

Budemo li glasali za vlastite dželate, gradili režimske crnogorske kuće po dijaspori, družili se sa ratnim vladarima ne tražeći od njih da javno priznaju zločine počinjene nad Bošnjacima sigurno za koju godinu neće nas više biti na ovim prostorima.

Objavljeno 19. avgusta 2012.

DUHOVNOST I POLITIČKI ASPEKT ISLAMA

“

Višedecenijsko tlačenje vlastitog naroda od strane diktatorskih režima konačno je dovelo do buđenja potlačenih građana. Islamsko buđenje potlačenih muslimana imperijalisti i plutokrati su pretvorili u Arapsko proljeće. Diktatori padaju, ali problemi i dalje ostaju. Plutokratija i globalizam vješt koriste krv muslimanskih narodnih masa i učvršćuju svoje imperije. Opravdano nezadovoljstvo potlačenih koriste za daljnju razgradnju i cijepanje umeta.

”

Islam kao posljednja Nebeska religija ima za cilj uspostavljanje mira među ljudima, izgradnju visokih moralnih normi ponašanja svojstvenih samo čovjeku, te otklanjanje nasilja i tlačenja među ljudima. Islam principne vjerovanja ne svodi samo na formalni čin Bogoštovlja i robovanja Veličanstvenom Gospodaru Svjetova. Naprotiv, sunnet posljednjeg Allahovog poslanika Muhammeda, Bog blagoslovio njega i njegov čisti i plemeniti rod, kao imperativ i neodvojivi aspekt uzvišenih islamskih učenja, duhovnost i politički aspekt čovjeka predstavlja kao neraskidivi način ispoljavanja vjere. Plemeniti Poslanik obrede Bogoštovlja koristi kao političku dimenziju što ukazuje na neodvojivu isprepletanost duhovnog i političkog stanja mentalne svijesti vjernika i zajednice. Izvanredan primjer ove povezanosti jasno se očitava u skupnim molitvama kao Bogoštovnom činu koji sadrži sve elemente političke dimenzije i jedinstva učesnika pomenutih obreda. Mesđžidi u vrijeme Allahovog Poslanika Muhammeda a.s. ni izbliza ne liče na današnje mesđžide u koje su ih pretvorile zablude neznanice i ulema skloni vlastitom komforu. Praksa posljednjeg Božjeg poslanika govori da sve važnije životne odluke, kako pojedinca, tako i zajednice dešavale su se upravo u mesđžidima. Putem hutbi Allahov Miljenik Muhammed a.s. informisao je plemenite ashabe o svim pitanjima važnim za pojedinca i zajednicu, pa čak i o eventualnim ratnim pohodima radi odbrane malobrojne skupine muslimana i zajednice.

Kur'an kao posljednja Božja Objava i Knjiga koju muslimani drže u izvornom obliku u svojim rukama (nije pretrpjela bilo kakve izmjene ili promjene), ne savjetuje vjernicima da sjede kući i slave Boga, ili da se povuku u osamu radi ibadeta. Naprotiv, Mudra knjiga poziva na aktivno učešće svih pojedinaca u duhovnom, društvenom, političkom i upravljačkom odnosu u zemlji ili određenoj zajednici i sve to zajedno tretira kao Bogoštovlje. Dakle, Bogoštovlje se ne može odvojiti od politike i popravljanja društvene situacije. Čak i rad u tvornici, zemljoradnički poslovi,

podučavanje djece u školama, jednom riječu svi društveni poslovi koji su od koristi ljudima i zajednici mogu se smatrati ibadetom i islamskim djelovanjem.

Zato muslimani imaju jedinstvenu priliku da se putem obavljanja pet obaveznih skupnih namaza obavijeste o stanju u svojoj ulici, prilikom obavljanja džume namaza jednom sedmično informišu o stanju u gradu u kojem žive, dva puta godišnje na bajram nama-zima putem hutbe razmotre stanje u gradu, državi i putem hadždža jedanput godišnje razmijene mišljenje sa muslimanima iz svih krajeva zemaljske kugle i formiraju jedinstven stav i odnos o zajedničkom političkom angažmanu i na taj način kreiraju i artikulišu vitalne muslimanske interese u globalnom pogledu.

Nažalost, i pored svih ovih blagodati muslimani općenito, a čini mi se posebno ulema i vlade muslimanskih zemalja kao da su namjerno zaboravile na ovu misiju Islama. Ovakvo stanje zaborava i usurpacija vlasti i moći doveli su do stagnacije islamskih država. Višedecenijsko tlačenje vlastitog naroda od strane diktatorskih režima konačno je dovelo do buđenja potlačenih građanja. Islamsko buđenje potlačenih muslimana imperijalisti i plutokrati su pretvorili u Arapsko proljeće. Diktatori padaju, ali problemi i dalje ostaju. Plutokratija i globalizam vješto koriste krv muslimanskih narodnih masa i učvršćuju svoje imperije. Opravdano nezadovoljstvo potlačenih koriste za daljnju razgradnju i cijepanje ummeta. Vještačke podjele između muslimana koriste za širenje međusobnih razmirica i krvavih sukoba. Iznova oživljavaju plemenske zajednice i tako Arape vraćaju na predislamski džahiljet. Svakodnevno smo svjedoci masovnih stradanja muslimana, nažalost, od strane muslimana. Upravo zbog svoje udaljenosti od Islama i političke nepismenosti muslimani danas trpe sva ova stradanja. Palestine, Libija, Mijanmar, Afganistan, Irak, Sirija, Čečenija, Bosna, Sandžak... svjedoče da nismo uspjeli dokučiti sve aspekte upute koje je Islam donio. Sasvim je izvjesno dobrom dijelom ovakvom stanju su doprinijeli diktatorski režimi u islamskim državama, a domaći izdajnici i sluge fašističkih režima iz bošnjačkog korpusa na prostorima postjugoslovenskih država.

Oholost i komformizam su glavne kočnice zbog kojih nismo kadri uzvišene islamske moralne norme ponašanja pretočiti u djela. Politička nepismenost i robovanje drugim bogovima, a ne Allahu su problemi uleme, vladara i običnog puka. Nedostatak saosjećanja i poštivanje prava brata je iščezlo iz naših srca. Usta puna Islama, a srca prazna. Pogledamo li historiju i aktuelni globalni položaj muslimana nameće se samo jedan odgovor. Osnovni problem prošlih i sadašnjih muslimana leži u našoj udaljenosti od Kur'ana i Islama.

Zato, svaki musliman, koji želi dobro sebi i zajednici, a svjestan je Uzvišenog Boga, nastojat će da očisti i ukrasi svoje srce visokim moralnim islamskim ponašanjem. Onog momenta kada naš jedini cilj bude istinsko robovanje i uvjerenost u Jednoću Boga, tada ćemo zaista biti visoko iznad materijalnih stvari i dunjalučkih strasti. Kada materijalni svijet doživimo kao sredstvo i nužni uvod do konačnog Cilja, tek tada se možemo nadati napretku i boljoj budućnosti umeta. Uzdam se u Allaha da će i meni i Vama podariti snage da počnemo izvršavati i srcem svjedočiti ove istinske vrijednosti.

Objavljeno 12. avgusta 2012.

CRNOGORSKI MRAKOVI I ZORE

Upravo u tom vaktu i zemanu, nekoliko godina nakon izlaska iz bjelopoljskog istražnog zatvora, u montiranom političkom sudskej progona lidera SDA u genocidnoj policiskoj akciji pod Šifrom „Lim“, vodio sam natčo-vječansku borbu sa samim sobom.

Nekoliko godina nakon okončanja brutalne agresije Srbije i Crne Gore na postjugoslovenske države i genocida nad muslimanima pomenutih prostora, Nataša Kandić radila je istraživanje političke svijesti bošnjačkog korpusa u Crnoj Gori. Sastavni dio pomenutih aktivnosti trebalo je da odredi procenat podrške Bošnjaka vladajućem DPS-u i liderima te stranke, odnosno da pruži odgovor kakvu podršku i popularnost uživaju lideri DPS-a, znajući da su oni uz pomoć Miloševićevog SPS-a organizirali, podržavali i sprovodili genocid nad muslimanima tokom pomenutih zbivanja. Podaci do kojih su tada došli anketari Fonda za humanitarno pravo bili su zapanjujući. Procenat podrške DPS-u u bošnjačkom korpusu 1997. godine prelazi procenat lojalnosti i odanosti KPJ tokom 1970-ih godina, a popularnost i „obožavanje“ Mila Đukanovića mjerena procenitima prevazilazi ljubav iskazanu i „najvoljenijem sinu“ bivše nam domovine, drugu Josipu Brozu Titu!

Anketari zatečeni ovakvim odnosom Bošnjaka Crne Gore, prema vlastitim dželatima, nakon obavljenih konsultacija sa gospodom Kandić, kontaktiraju mene. Mole i insistiraju da čuju moje mišljenje. Tada je Evropu jako interesiralo zašto pojedini predstavnici Bošnjaka Muslimana daju legitimitet vladajućem fašističkom režimu u Crnoj Gori i tako vežu ruke svima onima koji bi na bilo koji način doprinijeli poboljšanju aktuelnog stanja bošnjačke populacije. Evropski birokrati nikako nisu mogli razumjeti činjenicu zašto Bošnjaci nisu spremni iskoristiti svoj politički utjecaj (!), odbijanjem i neučestvovanjem u vlasti DPS-a, te što ih prijeći da prilikom glasanja daju glas liberalima Slavku Peroviću i socijaldemokratama Žarku Rakčeviću. Silaskom DPS-a sa političke scene u Crnoj Gori i uspostavom demokratske vlasti, vladavnom prava i pravde, sasvim je izvjesno stvorili bi se realni uvjeti za hapšenja i krivično-pravnu odgovornost svih organizatora i učesnika ratnih zločina i genocida.

Upravo u tom vaktu i zemanu, nekoliko godina nakon izlaska iz bjelopoljskog istražnog zatvora, u montiranom

političkom sudskom progonu lidera SDA u genocidnoj policiskoj akciji pod šifrom „Lim”, vodio sam natčovječansku borbu sa samim sobom. Prioritet svih mojih želja i razmišljanja bio je kako sačuvati ostatak vida na desnom oku (lijevo je davno propalo), kako od penzije koja je tada iznosiла nekoliko njemačkih maraka prehraniti porodicu, izvaditi osobna dokumenta sebi i familiji, upisati dijete u prvi razred osnovne škole, platiti struju, telefon... Ja se borim za animalni opstanak, a mom narodu (prema rezultatima istraživanja) teče med i mljeko. Šverc i korupcija cvjetaju, a ja se patim. Stiču se ogromna bogatstva, ja vegetiram. Zaista sam se tada pitao, kakav li je mentalni sklop onih („ljudi“) koji obmanjuju sami sebe i lažu, da žive dobro. Pomenutu gospodu sam upoznao sa vlastitim problemima i onim sa čim se ja, kao jedinka bošnjačkog naroda, susrećem. Govorio sam isključivo u svoje ime, branio vlastito pravo na slobodu misli i djelovanja.

Vrele ljetne dane 2012. godine provodim u Crnoj Gori. Za razliku od 1997. sada imam mnogo više prijatelja. Nalaze se na svim meridijanima, raznih su profila i zanimanja, svih konfesija i nacija. Uglavnom, svi do jednog su antifašisti. Borci za dostojanstvo čovjeka. Često se čujemo i razmjenjujemo mišljenja. Neke ja obilazim, a neki mene. Čak i moji Bjelopoljci opasali se hrabrošcu, pa bez straha komuniciraju i druže se sa mnom. Pijemo kahvu i razmjenjujemo mišljenja. Glasno govore i pokazuju otvoreno nezadovoljstvo prema vladajućoj DPSDP koaliciji. Ovog ljeta nema Natašinih anketara u Crnoj Gori, ali ima mnogo više onih koji razmišljaju slično meni i mojim prijateljima. Evropske integracije iz dana u dan smanjuju šverc, korupciju, pljačku i tako ekonomski polahko slabe režim. Pravosudni i policijski organi pod pritiskom demokratizacije popuštaju čelične okove diktature. Dvadesetogodišnja vladavina jednog čovjeka dovela je do prosjačkog štapa većinu stanovnika u Crnoj Gori. Pitaju me kako je moguće da ministar pravde Crne Gore ratnih devedesetih godina prošlog vijeka dobija nagradu usred Sarajeva. Saborac Slobodana Miloševića, a sada predsjednik Crne Gore oprao ratnu prošlost, deportacije, hapšenja lidera SDA, Morinj, Kaluđerski laz, Bukovicu... Uviđaju vrijednost dokumentarne knjige „Gdje sunce ne grije“ i osuđuju montirane svjedoke i sramni parnični postupak koji se i danas vodi protiv mene. Izražavaju nezadovoljstvo i osuđuju izjavu lidera DPS-a koji poziva na linč nezavisnih medija. Navodna ugroženost Crne Gore ih ne interesuje. Sve više čitaju novine koje nisu pod kontrolom režima i traže hljeba. Gladni su. Hoće radna mjesta i normalan život, dostojan čovjeka. Preziru one koji služe režimu i prodaju vitalne bošnjačke nacionalne interese. Preziru bogatstva koja su stekli domaći izdajnici služeći režim. Glad otjerao strah iz srca. Došlo im do grla. Prodavce magle i prašine koji ih ovih dana pokušavaju kupiti za predstojeće izbore elegantno eskiviraju i zaobilaze u širokom luku. Osuđuju sramni napad režimskog policajca na legendu crnogorskog čoјstva i junaštva, liberala Slavka Perovića. Jednom riječu, ne mogu da prepoznam svoje sugrađane. Govore mnogo žešće, čak i od mene. Sijaset je pokazatelja koji ukazuju na demokratsku promjenu režima u Crnoj Gori. Siromaštvo i nameti na prazne džepove izbrisali su strah iz srca potlačenih. Ovoga puta prilikom ulaska u glasačke kabine odlučivat će stomak, a ne obmane! Izači će i oni koji nisu više od decenije glasali. Siromaštvo im je otvorilo oči. Vide kako su se unovčile sluge režima, a o gospodarima, ne govorimo.

Danas je mali broj onih koji govore da žive dobro. Hoće li poslije crnogorskih mrakova i ove prostore zahvatiti svjetlost zore? Jedinstvo opozicije i NVO sektora garancija su zore demokratije.

Objavljeno 9. jula 2012.

KULTURNA AGRESIJA

“

Strahovita propaganda i zastrašivanje vladajućeg ratnog režima u Crnoj Gori, a ništa manje ni u susjednoj Srbiji, stvorila je u Bošnjacima osjećaj kako jedini izlaz za nas predstavlja okretanje ka jednom od ova dva centra moći. Zato su ruke vladajućih režima Srbije i Crne Gore posebno ispružene prema Bošnjacima u oči i za vrijeme izbora, ubjeđujući naivnu glasačku mašineriju, kako su naši dželati čak i rasno superiorniji od nas, te kako je naša ovisnost o njima nešto što se nameće samo po sebi kao nužno i prijeko potrebno.

”

Poslijе genocida nad Bošnjacima ex Jugoslavije jedna od najvećih nesreća koja nam se mogla dogoditi jeste gubljenje vlastitog identiteta. Nesumljivo dželati naroda moga (Srbija i Crna Gora) nisu mogli izabrati bolje sredstvo i način za ostvarivanje svojih vjekovnih genocidnih namjera nego što je kulturna agresija na bošnjački identitet i vjekovnu kulturu napačenog i desetkovanih naroda. Provodeći pakleni plan SANU-a Srbija i Crna Gora naročito su nastojali da Bošnjake otuđe od sebe samih i nametnu nam kompleks niže vrijednosti, odnosno stav kako smo „mi niko i ništa“, dok su oni sve, strana ka kojoj nam se valja okrenuti.

Intelektualna i svaka druga ovisnost bošnjačkog naroda o vladajućim režimima Srbije i Crne Gore i njihovim centrima moći predstavlja najveću tragediju koja nam se mogla dogoditi poslijе genocida. Šireći pesimizam i potištenost pomenuti centri moći su uspjeli da nam nametnu situaciju u kojoj zaista gubimo vlastitu ličnost i intelektualnu nezavisnost. Nažalost, ovu prljavu radbu odradjuju preko, prodatih šejtanu, duša bošnjačkih.

Strahovita propaganda i zastrašivanje vladajućeg ratnog režima u Crnoj Gori, a ništa manje ni u susjednoj Srbiji, stvorila je u Bošnjacima osjećaj kako jedini izlaz za nas predstavlja okretanje ka jednom od ova dva centra moći. Zato su ruke vladajućih režima Srbije i Crne Gore posebno ispružene prema Bošnjacima u oči i za vrijeme izbora, ubjeđujući naivnu glasačku mašineriju, kako su naši dželati čak i rasno superiorniji od nas, te kako je naša ovisnost o njima nešto što se nameće samo po sebi kao nužno i prijeko potrebno. Pri takvoj agresivnoj propagandi nametanja srpsko-crnogorske kulture svjesno se zanemaruje činjenica da su njihovi preci, pa čak i oni sami preuzeli dobar dio islamske civilizacije.

Onog momenta kada su pojedini Bošnjaci počeli služiti vlastitim dželatima i kada su počeli poprimiti njihove moralne i civilizacijske norme ponašanja sami sebe su osudili na propast i poniženje. Obožavanjem i glasanjem za oligarhe i tagute svaki pojedi-

nac sebe je iz čistog svjetla doveo u stanje mraka i propasti.

Onima koji ne vjeruju zaštitnici su šejtani i oni ih odvode sa svjetla u tmine. (El-Beqare, 275)

Komformisti i sluge režima iz bošnjačkog korpusa radi vlastitog interesa trguju hiljadama nevinih duša bošnjačkih, podređujući vlastitu kulturu i vitalne nacionalne interese tudim. Umjesto da sve svoje intelektualne i druge kapacitete podrede napretku vlastitog naroda i posvete se kulturnim reformama i jačanju bošnjačkog identiteta oni gube vlastiti identitet zarađ ličnog komfora. Njihovi nalogodavci dobro znaju da ukoliko kultura bošnjačkog naroda bude ovisna o srpsko-crnogorskoj kulturi Bošnjaci će izgubiti sve aspekte vlastite originalnosti. Nacionalna nezavisnost neizbjegno izvire iz kulturne nezavisnosti, jer kultura je onaj element društva koje društvo čini velikim i moćnim ili slabim i pasivnim.

Intelektualna i kulturna nezavisnost u čvrstoj je vezi s nezavisnošću jednog naroda. Odbacivanjem poltronstva i prestankom služenja vladajućim oligarsima predstavlja prvi korak ka vraćanju samopouzdanja, kako pojedinca tako i kolektiviteta jednog naroda. Izgradnjom samopouzdanja na obrazovnim institucijama prvorazredni je korak u pravcu sticanja samopouzdanja i nezavisnosti. Umjesto da Bošnjaci iz Crne Gore, pobegli sa vjekovnih ognjišta spašavajući gole živote i glave na ramenima, grade po dunjaluku vlastite obrazovne institucije, oni podižu crnogorske kuće. Zločinci koji im nisu uspjeli otkinuti glave kamama sada ih po dunjaluku progone propagandom. Bošnjačke pare zarađene sa devet kora žele uložiti za izgradnju kuća koje će raditi na zatiranju svega bošnjačkog. Na svu sreću bošnjačka dijaspora iz srbijanskog dijela Sandžaka mnogo je svjesnija od crnogorske.

Izgradnjom vlastitih obrazovnih institucija kako u dijaspori tako i u Sandžaku jedino možemo povratiti intelektualnu slobodu i samopouzdanje. Ovo su elementarna ljudska prava i građanske slobode koje će pod pritiskom evropskih integracija kad-tad morati biti usvojene kako od Srbije tako i Crne Gore. Pitanje je samo koliko smo mi Bošnjaci spremni učestvovati u ostvarivanju i dobijanju elementarnih ljudskih prava i slobode. Čak i kada bošnjački privjesci i „dekor“ vladajućih srpsko-crnogorskih režima ne bi htjeli primiti takav poklon od EU, ova prava će morati biti garantirana Ustavom. Slično se desilo i u Hrvatskoj. Bošnjaci su dobili sve ono što su morali u sklopu evropskih integracija dobiti.

Zato, tek kada se Bošnjaci oslobode ovisnosti o centrima moći Srbije i Crne Gore, javit će se uvjerenje da možemo i hoćemo uspjeti u svojim nakanama. Vjera da smo sposobni učiniti će nas sposobnima. Obavezni smo čvrsto odlučiti da ne ispružimo svoje ruke pred oligarsima, jer to je protivno ljudskoj časti i dostojanstvu. Narod koji se želi osloniti na vlastite noge, u prvom redu je nužno da bude probuđen. Naša inferiornost je izvor sve naše nesreće i jada. Izlaz iz ovakvog stanja leži u povratku vlastitoj kulturi i izvornim islamskim vrijednostima. Slavu svojih predaka možemo povratiti samo čvrsto oslojeni na vlastitu kulturu, identitet i tradiciju. U protivnom evropske integracije i Ustav Srbije i Crne Gore za nas će biti mrtvo slovo na papiru.

DA SE NE ZABORAVI!

“

I dalje saborci balkanskog kasapina Slobodana Miloševića sjede u istim rovovima i vrebaju novu priliku. Ovoga puta lažni novinari umjesto laži o ugroženom srpstvu plasiraju laži o ugroženoj suverenosti Crne Gore. Svaki pokušaj sjećanja na zločine dočekuje se na nož. Na vlastitoj koži sam dobro osjetio i platio ogromnu cijenu kako bih odbranio sjećanje koje sam zapisao u svojoj knjizi. U Crnoj Gori je najopasnije zanimanje sjećanje na devedesete.

”

Ratni zločinac Radovan Karadžić, dželat srpsko-crnogorskog genocidnog i mafijaškog režima tzv. SRJ, (Srbije i Crne Gore), egzekutor Bošnjaka po direktivi zločinaca Dobrice Čosića, početkom agresija na Republiku Bosnu i Hercegovinu, („rat za mir“) poslije Pošte je bombardirao i spalio sarajevsku Vijećnicu. Cilj takvog zločinačkog akta bio je uništiti knjigu i izbrisati historiju Bosne i Hercegovine. Bombardiranje sarajevske Vijećnice označilo je početak genocida nad Bošnjacima ex-Jugoslavije. Zločini kakve svijet nije vidio poslije Drugog svjetskog rata počinjeni su u srcu Europe, na pragu trećeg milenijuma. Nažalost, pred očima međunarodne javnosti. Povod za genocid Bošnjaka Republike Bosne i Hercegovine i Sandžaka bile su laži koje su tih dana neumorno sijali srpskocrnogorski ratni huškači, kvaziintelektualci, psi rata i fašistički orijentirani novinari putem državnih elektronskih i printanih medija. Histeričnom satanizacijom Bošnjaka putem laži i neprestalnog ponavljanja neistina izvršena je mobilizacija i manipulacija pravoslavnog življa, a posljedice su dobro poznate domaćoj i međunarodnoj javnosti.

Nažalost, nakon okončanja agresije koliko je meni poznato, nijedan novinar koji je godinama sijao laži i govor mržnje nikada nije odgovarao za zločin. Takvo ponašanje domaće i međunarodne zajednice i pasivnost pravosudnih institucija ostavile su širom otvorena vrata za ponavljanje genocida nad Bošnjacima. Nekaznjavanjem ratnohuškačkih (genocidnih) intelektualaca Srbije i Crne Gore, te ostavljanjem novinara lažova i dezinformatora i dalje na radnim mjestima genocid nad Bošnjacima i dalje traje. Ovoga puta u različitom obliku i celofanskom pakovanju. Pokušava se marginalizirati broj bošnjačkih žrtava, staviti tačka na zločine, te izgradnjom zajedničkog spomenika svim žrtvama balkanskih ratova pripremiti pogodno tlo za novi genocid. Naravno, u opštoj šizofreniji koja je zahvatila prostore bivše nam zajedničke domovine prednjači Crna Gora. Iz sasvim prirodnih razloga. I dalje saborci balkanskog kasapina Slobodana Miloševića sjede u istim rovovima i vrebaju novu priliku. Ovoga puta lažni novinari umje-

sto laži o ugroženom srpstvu plasiraju laži o ugroženoj suverenosti Crne Gore. Svaki pokušaj sjećanja na zločine dočekuje se na nož. Na vlastitoj koži sam dobro osjetio i platilo ogromnu cijenu kako bih odbranio sjećanje koje sam zapisao u svojoj knjizi. U Crnoj Gori je najopasnije zanimanje sjećanje na devedesete. Zato režim koristi sva raspoloživa sredstva da zabrani sjećanje. Ono malo antifašista u Crnoj Gori, koji nisu podlegli zaboravu, iz dana u dan se pokušava satanizovati, zaplašiti i natjerati na šutnju. Strahom i javnom osudom svih koji se odluče svjedočiti o zločinima aktuelnog crnogorskog režima, žele pripremiti naciju da u sjutrašnjem genocidu nad Bošnjacima Crne Gore ni jedan čestiti Crnogorac ne smije ustati u odbranu Bošnjaka. Ne smije se ponoviti „greška“ iz prošlog genocida. Ni jedna bošnjačka žrtva ne smije preživjeti. Kako ne bi svjedočila o zločinu. Satanizacijom svih onih koji imaju hrabrosti javno govoriti o genocidu nad Bošnjacima pripremiti naciju za novi genocid. Kako bi se svi nakon budućeg genocida pravili ludi. Kao što je bilo u prošlim genocidima. Organizatore i izvršioce genocida slaviti kao junake i oslobođioce. Svaka dugotrajna vlast na ovim prostorima završava genocidom nad Bošnjacima.

Nekažnjavanjem zločinaca sasvim sigurno se podstiče i stvara klima za novi zločin. Zato se u Crnoj Gori plasiraju laži da bi eventualnom odgovornošću Mila Đukanovića došlo do nestanka suverene Crne Gore. Laž i paralaž kosmičkih razmjera!? Zbog naše vlastite gluposti i komformizma naših vjerskih i političkih lidera na prvom mjestu, a i onih koji su spremni za šaku eura služiti i prati ruke katilske. Žrtve zločina od straha od satanizacije teško se odlučuju progovoriti. Lahko je naći bezdušnika da napadne i žrtvu. Da pljune na milione litara nevino prolivenе bošnjačke krvi. Fokusiranjem na dvocifreni broj bošnjačkih žrtava stradalih u Crnoj Gori pokušava se okreći sramna prošlost Crne Gore. Eventualne žrtve koje bi se usudile progovoriti plaše se kroz slučaj Ibrahima Čikića. Zato se i udara na moju dokumentarnu knjigu „Gdje sunce ne grijе“. Širenjem laži i neistina. Pokušavaju me zastrašiti na razne načine, učutkati za sva vremena. Pokušavaju bombardirati sandžačku Vijećnicu. Širenjem laži i straha ugušiti istinu. Sačuvati nesmjenvljiv vladara Crne Gore od odgovornosti. Zato su oni koji podsjećaju na zločine Mila Đukanovića četnici. Zato sam ja stopostotni invalid i žrtva genocidne policijske akcije „Lim“ izložen strahovitoj antipropagandi samo iz jednog razloga. Usudio sam se opisati zločin i javno svjedočiti. Kažu: „Kako su ostali pametni pa šute!“ Niko od dvadeset jednog uhapšenika do sada nije o hapšenjima čelnika SDA napisao ni riječi, dovoljno govori koliko su poslušni režimu.

Morao sam kao odgovoran čovjek koji se bavi duhovnošću ostati svjestan Boga, sačuvati se kolektivne šizofrenije i komformizma. Pa neka košta koliko košta. Ostati čovjek u ovim vremenima zahtijeva ogromnu cijenu. Samo ljudi svjesni Boga i oni koji imaju visoke moralne norme ponašanja imaju snage i smjelosti za takav život. U Ime Boga njegujem prijateljstvo sa svim antifašistima Crne Gore. Iz razloga da u, sasvim je izvjesno, budućem genocidu nad Bošnjacima bude čestitih hrišćana koji će pomagati i spašavati Bošnjake. Kako bi imao neko da svjedoči o genocidu. Da se ne zaboravi! A zločincima će sasvim je izvjesno sigurno suditi Nebeski Sud. Zemaljski sudovi nemaju uvijek kapaciteta za takva suđenja. Razlog je nemoral i komformizam većine. Zato nam se i ponavlja historija. Neka me neko ubjedi da nije tako. Suđenje je zakazano, presuda izvjesna. Kriv, jer sam i dalje živ!

Objavljeno 27. marta 2012.

NASTAVAK CRNOGORSCHE SUDSKE FARSE PROTIV „VIJESTI“ I IBRAHIMA ČIKIĆA

“

Režim na ovaj način želi psihički i ekonomski uništiti preživjelu žrtvu genocida, te istovremeno skrenuti pažnju sa afera mita i korupcije, privatizacije i sve većeg otvorenog narastajućeg socijalnog nezadovoljstva koje ovih dana ozbiljno potresa političku scenu Crne Gore. Zaplašiti eventualne „Ibrahime“ kako ne bi odlučili javno progovoriti o zločinu, a građane pred predstojeće izbore uspavati farsičnim sudskim procesima i pretvoriti ih u poslušnu glasačku mašineriju.

”

Umjesto da Vrhovni državni tužilac za ratne zločine pokrene istragu i pohapsi organizatore i učesnike zločina policijske akcije „Lim“ putem privatnih tužbi režim iznova pokušava građana baciti prašinu u oči. Iako je tokom krivičnog postupka sud konstatovao da moji tužitelji nisu ni pročitali knjigu, iako su izgubili krivični postupak protiv mene, ipak?!

Dana 28. 3. 2012. godine pred sutkinjom Osnovnog suda u Bijelom Polju Sanjom Konatar (dobr znak, nije Bošnjak) zakazana je glavna rasprava po privatnoj tužbi koju su protiv mene i „Vijesti“ podnijeli: Luka Bulatović, Tomislav Karišik, Vučić Popović, Milko Kljajević, Dušan Obradović, Vukić Šuković, Blažo Marjanović, Radoman Vuković, i Radojko Veličković. Terete nas da smo im navodno nanijeli „duševne боли“ i traže novčanu nadoknadu kao obeštećenje. I pored izgubljenog krivičnog postupka koji su protiv mene vodili, a čije su troškove platili poreski obveznici (građani Crne Gore) moji tužitelji ne odustaju od tužbi. Ovoga puta umjesto jedanaestorice „veličanstvenih“ u parnični postupak ulaze njih devetorica. Sigurni da će i ovoga puta nakon što izgube parnicu sud donijeti odluku da građani Crne Gore umjesto njih plate ogromne sudske troškove, relaksirano ulaze u ovaj proces. Režim na ovaj način želi psihički i ekonomski uništiti preživjelu žrtvu genocida, te istovremeno skrenuti pažnju sa afera mita i korupcije, privatizacije i sve većeg otvorenog narastajućeg socijalnog nezadovoljstva koje ovih dana ozbiljno potresa političku scenu Crne Gore. Zaplašiti eventualne „Ibrahime“ kako ne bi odlučili javno progovoriti o zločinu, a građane pred predstojeće izbore uspavati farsičnim sudskim procesima i pretvoriti ih u poslušnu

glasacku masineriju. Kao i kod krivicnog postupka, i ovoga puta udarit ce zrtvom na zrtvu.

Produzeni genocid u Crnoj Gori doveo je zrtve bosnjacke u stanje obozavanja vlastitih dzelata! Iz pomenutih razloga ovoga puta zele na prvom mjestu „kazniti“ mene, pa onda i Vijesti. Krivica Dejli presa, prema navodima tuzilaca, lezi u cijenici da su danima objavljivali najzanimljivije djelove moje knjige. Da Vijesti nisu objavile istinu o policijskoj akciji „Lim“ građani Crne Gore ne bi ni znali za moju knjigu. Još jedan zločin u Crnoj Gori otisao bi u zaborav, tako kažu naši tužitelji. Zato „Vijesti“ i mene treba novčano kazniti kako bi prevazišli „duševne боли“. Nalogodavci ovog farsičnog i bespredmetnog parničnog postupka, a i tužitelji nikako da shvate da ovo nisu devedesete godine prošloga vijeka, te da su najeminentniji svjetski istraživači koji se bave istraživanjem genocida policijsku akciju „Lim“ ocijenili kao „sastavni dio najvećeg zločina genocida nad Bošnjacima (muslimanima) Bosne i Hercegovine, Crne Gore, Srbije, Sandžaka i drugih post jugoslovenskih zemalja.“

Da genocid nad Bošnjacima Crne Gore počinjen tokom 1994. godine posjeduje sve elemente produženog najtežeg zločina („navodne privatne tužbe protiv Čikaća“) potvrdila je i promocija moje knjige 4. maja 2010. godine u Sarajevu.

Naime, na promociji održanoj pomenutog dana u Sarajevu učestvovalo je trinaest promotora iz Crne Gore i Bosne i Hercegovine. Organizator promocije Sarajevski univerzitet, „Institut za istraživanje zločina protiv čovječnosti i međunarodnog prava“ Sarajevo u Domu Oružanih snaga Bosne i Hercegovine na čelu sa direktorom Instituta prof. dr Smailom Čekićem. Akademik Čekić tvrdi: „Autentično i potresno svjedočenje Ibrahima Čikaća o vlastitom bolnom i teškom stradanju, kao i o zločinima nad drugim Bošnjacima u (Crnoj Gori), međunarodnim humanitarnim pravom zaštićene nacionalne, etničke i vjerske grupe kao takve, predstavlja nedvosmislene dokaze o postojanju jasno prepoznatljivih elemenata zločina genocida, definisanih i utvrđenih Konvencijom o sprečavanju i kažnjavanju zločina genocida, a izvršenih s namjerom da se u cijelosti ili djelimično istrijebi pomenuta grupa. I pored subjektivnih (mentalnih) elemenata genocida (mens-reas), Ibrahim Čekić pruža uvjerljive dokaze i o provođenju objektivnih elemenata genocida (actus reus).“

Akademik Smail Čekić, (sa time su se složili i ostali promotori) nastavlja: „Zato što je prvi, uzrokovanje (nanošenje) teških tjelesnih ili psihičkih povreda pripadnika grupe, a drugi je namjerno nametanje grupi takvih životnih uslova, sračunatih da dovedu do njenog potpunog ili djelimičnog uništenja. Dakle, Čikićeva knjiga vrvi činjenicama koje pripadaju jednom ili drugom elementu. Na osnovu ovog autentičnog svjedočenja također se može ustanoviti sljedeće: da je iza navedenih zločina nad Bošnjacima u Crnoj Gori stajala država sa njenim cjelokupnim aparatom

vlasti, da su poznati organizatori, učesnici i izvršioci tih zločina (od državnog vrha - državnih funkcionera, tužilaca, sudija, medija, pa do policajaca, kao i njihova namjera da te zločine počine), i kao treće, da su zločini vršeni i izvršeni u skladu sa državnom politikom, „u zemlji“ kako reče Miodrag Živković, „natopljenoj krvlju drugačijih, a ne lošijih od sebe“. Zato i šutnja Vrhovnog državnog tužioca čudi i zabrinjava. Zato se sudi Vijestima i meni zato se vode produženi sudski procesi. Profesor Čekić dalje nastavlja: „Autor knjige koja je u Crnoj Gori dovela do dva sudska procesa je uhapšen, optužen i nevino osuđen kao i mnogi drugi zbog pri-padništva nacionalnoj, etničkoj i vjerskoj grupi kao takvoj!“

Iz pomenutih razloga kao odgovor na najnoviju tužbu Sarajevski univerzitet krajem marta izdaje treće dopunjeno i prošireno izdanje moje knjige sa prevodom na engleski i turski jezik koja će biti distribuirana svim relevantnim međunarodnim institucijama Amerike, i Evropske unije. Istovremeno praćenjem razvoja parničnog postupka uz dogovor sa određenom advokatskom komorom izvanredne međunarodne reputacije pokrenut ćemo tužbu za zločin genocida pred odgovarajućim pravnim institucijama. Za genocid nad Bošnjacima Crne Gore počinjen tokom 1994-95. godine sigurno neko mora odgovarati. Zločini ne zastarijevaju. Građanske tužbe su obična farsa. Monitor i Vijesti će sigurno i dalje prenositi istinu, neće ih zaustaviti priručno sudstvo i naručeni tužitelji. Nažalost, izgubljene građanske parnice i dalje će plaćati građani. Lustracija je neizbjegjan proces, realnost od koje se ne može pobjeći. Evropske institucije uporno ukazuju na slabost crnogorskog pravosuđa. Gospoda iz EU sigurno prate slučaj Vijesti i Čikić.

Objavljeno 13. marta 2012.

KORIJENI GENOCIDA NAD BOŠNJACIMA

Odgovor na pitanje u čemu leže korijeni jedanaest genocida nad Bošnjacima saznadoh iz TV duela desetljeća. Sučeljavanja, oči u oči, dvije oprečne kulture Srbije. Aktuelne mitomanske i opozicione civilizacijske. Na jednoj strani stola oličenje laži i mitomanije najprimitivnijeg oblika, personalizirana u bahatog „premijera“ (ne) kulture većine srpskog naroda, koja je bez sumnje korijen dvovjekovnih genocidnih namjera usmjerenih prema Bošnjacima, radi stvaranja mitomanske Velike Srbije.

Iz pomenutih razloga putem laži i obmana, izmišljanjem neprijatelja, plasiranjem patoloških laži u kolektivnu svijest vlastitog naroda, primitivni egocentrik podstiče podanike na dehumanizaciju Bošnjaka i deindividualizaciju Bosne i Hercegovine. Jer vjekovnim plasiranjem i širenjem upravo ovakve kulture danas Milorad mentalno priprema srpski narod za novi genocidni pohod na Bošnjake.

Na suprotnoj strani stola pomenutog TV duela druga strana kulture srpskog naroda. Kultura dijaloga i razmišljanja, finoča jezičkog izražavanja. Personalizacija građanske opcije Srbije. Da bi Jovanović mogao nesmetano govoriti zgradu televizije obezbjeđivale su jake žandarmerijske i policijske snage. „Junaci“ okupljeni oko zgrade televizije pokušavali su ubiti pripadnika vlastitog naroda. Čedu mrze kao i Turčina. Obojicu fašisti želete ubiti. Izvršiti genocid nad različitim mišljenjem i imenom. Zato je opasnost po multietničku političku opciju Srbije slična bošnjačkoj. Prijeti nam uništenje ako se ne budemo znali ujediniti i odbraniti od iste nemani. Dijelimo istu sudbinu. U pitanju je kultura različitosti.

Istina, od bahatog lažova i manipulatora očekivao sam retoriku koju smo čuli, ali sam imao nadu da će pred pametnim i on biti pametniji. Previdio sam utjecaj kulture kao presudnog faktora u formiranju čovjekove misli i djela. Nešto od čega se ne može pobjeći. Otuda hrabrost i drskost da i pred objektivom kamere laže. Ono što je i sam nazivao genocidnom tvorevinom sada pokušava braniti. Pred očima bošnjačkih političara i predstavnicima tzv. međunarodne zajednice otvoreno radi na dehumanizaciji Bošnjaka i razgradnji Bosne i Hercegovine. Sasvim

otvoreno godinama pokušava da minimizira srpske zločine i dehumanizuje bosanskohercegovačke muslimane čime pokazuje subjektivnu spremnost (MENS REA) da stavi tačku na genocid i dovrši ono što ne završiše njegovi prethodnici, ratni zločinci 1992 - 1995. godine. Ponašanje Tadića prema Bosni i Hercegovini i Miloradova retorika na plastičan način odslikavaju kulturu naroda i instituciju srpske države. Smrću Garašanina, Mihailovića, Miloševića... činjenje genocida nad Bošnjacima nije prestalo. Kultura je jača od bilo koje državne institucije. Prošla i buduća imena ratnih zločinaca odražavaju većinsku kulturu srpske nacije.

Iz pomenutih razloga putem laži i obmana, izmišljanjem neprijatelja, plasiranjem patoloških laži u kolektivnu svijest vlastitog naroda, primitivni egocentrik podstiče podanike na dehumanizaciju Bošnjaka i deindividualizaciju Bosne i Hercegovine. Jer vjekovnim plasiranjem i širenjem upravo ovakve kulture danas Milorad mentalno priprema srpski narod za novi genocidni pohod na Bošnjake. Brutalni šizofrenik dobro zna da bez mentalne pripremljenosti svojih podanika neće biti u mogućnosti da pokrene novi zločin. Zato u njegovom entitetu obrazovne i druge institucije kojima on komanduje više pažnje poklanjaju mentalnoj pripremi nego ekonomskom razvoju. Nikola Tesla je skoro nepoznato ime u obrazovnom sistemu laktaškog despota, ali zato Njegoša i Andrića znaju napamet. Glavne parole skovane tokom Dodikove vladavine glase: „Smrt civilizaciji! Živjela mitomanija!“ Otuda i negiranje genocida, relativiziranje bošnjačkih žrtava, dehumanizacija Bošnjaka i deindividualizacija Bosne i Hercegovine. Zakon o katastru i popisu stanovništva predstavlja posljednji udarac multietničkoj Bosni i Hercegovini. Šeher Banja Luka postat će Čačak, a Višegrad drugo Valjevo.

Postavljjam sebi pitanje, da li Dodik uopće zna težinu zločina genocida? Zna li šta znači ta društvena pojava koju cijelo čovječanstvo smatra najtežim zločinom i najvećim društvenim zlom savremenog?! Da zna kakvu moralnu ljagu baca na buduća pokoljenja srpskog naroda i težinu zla koje počiniše oni koje on sada svojom politikom želi zaštititi, iskoristio bi historijsku priliku u kojoj se nalazi kako bi se izvinio žrtvama.

Sasvim je jasno da napad na Srebrenicu u julu 1995. godine nije izvršen kako bi se opljačkali njeni prirodni resursi. Pljačka je bila nus produkt napada, a glavna namjera (MENS REA) je bila izvršenje genocida nad Bošnjacima, kao dio ukupnih i sveobuhvatnih napada na cijelu teritoriju Republike Bosne i Hercegovine. Zato ne postoji općinski genocid, radi se o genocidu nad određenom grupom kao takvom. Dakle, radi se o genocidu nad Bošnjacima ma gdje se oni nalazili.

Iz ovih razloga vitalni interes civilizacijske Srbije predstavlja edukacija mitoman-skog mentalnog sklopa ultranacionalista. Čedomir Jovanović je u pomenutom

TV duelu pokušao objasniti šta znači pojam „genocid”, te ukazati na drugu stranu manjinske Srbije. Zato je i prihvatio duel kako bi ismijao mitomansku kulturu Srbije.

Iz pomenutih razloga historijska odgovornost bošnjačkih političara leži u njihovim rukama. Inspiraciju odgovornosti prema vlastitoj državi mogli su naučiti od Jovanovića. Onako kako je srpski liberal branio interes europejske i civilizacijske Srbije i oni moraju braniti Bosnu i Hercegovinu. Jasno i glasno ustati u odbranu istine. Prvi korak u tom pravcu je prestanak bilo kakve suradnje sa ultranacionalistima srpskog naroda. Nema dogovora sa predstavnicima mitomanije. Jedinstvo bošnjačkog korpusa garant je opstojnosti Bosne i Hercegovine. Jačanjem državnih institucija i podizanjem državotvorne svijesti Bošnjaka obeshrabriti srpske ultranacionaliste i faštiste. Samo takvim odnosom prema državi jednog dana imat će drugačije sagovornike koji će poštivati državu. Kulturu civilizacije, a ne mitomanije. Samo snažna i jedinstvena bošnjačka zajednica može utjecati na promjenu mitomanske kulture Srbije. Naravno, skupa sa građanskom opcijom Srbije. Isto važi i za Crnu Goru. Nikada ne treba zaboraviti i Crna Gora je činila zločine!

KRSNA SLAVA I TRI PRSTA

“

Poučeni ovakvim primjera imperativ i sveta obaveza svakog pojedinca bošnjačkog naroda jeste borba protiv zaborava. Stalno podsjećanje, pominjanje i priča o genocidu vodi u pravcu nebeskog smiraja nevinih stradalnika. Ni po koju cijenu ne dozvoliti da zločinac ostane miran sve dok ga ne stigne zaslужena kazna, predstavlja najbolju garanciju u borbi protiv ponavljanja zločina. Zaborav sigurno dovodi do saučesništva u zločinu.

”

Nedavna proslava krsne slave tzv. „republike srpske“ na najgori mogući način pokaza svu patologiju zla političkog i vjerskog establišmenta neofašizma srpske zvanične politike. Turobna činjenica da zvanična Srbija i vlasti genocidnog entiteta proslavljaju godišnjicu (ne)postojanja tzv. „srpske“ uz blagoslov crkve, kao crkveni (državni) praznik, dovoljno govori o mentalnom sklopu samozvanog „nebeskog naroda“, ogreznog u mitomaniji paganskih običaja.

U 21. vijeku, u Evropi, tačnije šeher Banja Luci, lideri Srbije i Crne Gore proslavljaju godišnjicu genocidnog, u Dejtonu krštenog „kopileta“. Kao i početkom devedesetih godina prošlog vijeka kada su i začeli „moralno čudovište“ i sada proslavljaju zločince i slave zločin. Dok se civilizirani dio čovječanstva zgražava nad materijalnim dokazima koji se iznose pred Haškim tribunalom, na suđenjima ratnim zločincima (organizatorima i učesnicima kolektivnog brutalnog čina silovanja multietničke R.BiH), njihovi naslijednici slave?! Lažima i obmanama uz blagoslov SPC iznova manipulišu širokim narodnim masama spremajući kolektivno samoubistvo vlastitom narodu.

Negirajući činjenice i surovu istinu da Srbi u manjem entitetu Republike Bosne i Hercegovine žive na bošnjačkoj zemlji i u kućama u kojima su na naj-brutalniji način ubijeni njihovi vlasnici, legitimni stanari, lideri Srba iznova daju neoborive argumente i pravo žrtvama genocida da takvu neprirodnu vještačku tvorevinu nazivaju genocidnom.

Psihologija, sociologija, medicina, patologija... ostaju zatečene ovakvim ponašanjem srpskih političara i crkvenih „velikodostojnika“. Pomenute nauke nemaju odgovora niti definicije za ovakvo sramno ponašanje srpskih zvaničnika. Koja nauka i filozofija može objasniti stanje mentalnog sklopa svijesti bezobraznog i oholog srpskog političara spremnog da i pored presude Međunarodnog suda pravde, Haškog tribunala i miliona materijalnih dokaza o počinjenim zlodjelima pokušava negirati genocid i braniti zločin! Polupismeni primitivni egocentrik, sklon skandalima i brutalnostima ne samo da negira genocid, već ide i korak dalje, pa pokušava plasiranjem i neprestalnim ponavljanjem patoloških laži mijenjati historiju. Perfidnim pružanjem logistike nacional-fašizmom, kloniranom voždu laktaškom, izvanredno ilustruje kulminaciju nemoralia i moralnog pada zvaničnog postratnog Beograda. Uplitanjem i grubim miješanjem Beograda u integritet i suverenitet jedinstvene države Bosne i Hercegovine kontinuiran je nastavak Miloševićeve genocidne politike. Istina ovoga puta u mnogo perfidnijem obliku. Statistika o broju povratnika bošnjačke i hrvatske populacije u entitet, moralno čudovište, predstavlja nacionalnu sramotu srpske politike i ličnu kartu najveće balkanske kosturnice, brižljivo planirane i dobro osmišljene upravo u Beogradu.

Kako nazvati i imenovati likove spremne da nastave život u kući žrtve? Može li normalan ljudski um zamisliti monstruma koji čizmom gazi glavu muslimanske bebe u trpezariji kuće ili siluje djevojčicu od osam godina? Kojom imenicom nazvati autore Memoranduma? Kakva je to nacionalna biblija koja počiva na genocidu, a od ljudi pravi zločince? Šta reći o vladiki koji blagosilja zločince i drži propovijed u kojem poziva na klanje muslimana govoreći da je to najveći čin bogoštovlja i odanosti crkvi i Bogu? Šta reći o bezobrazluku i drskosti srpskih zvaničnika koji odlučiše da Osnovnu školu u Srebrenici nazovu Njegoševim imenom?

Na ovaj način, srpski ultranacionalisti, patološki mrzitelji različitosti i civilizacijskih normi ponašanja, obožavaoci pljačke i ekstra profita, pokušavaju narod držati u mraku mitomanije Dušanovog carstva, iako u neposrednom susjedstvu imaju izvanredan primjer čovječnosti.

U civiliziranim državama i zajednicama organizatori i počinitelji zločina su trajna moralna mrlja na savjeti svih građana. Generacije potomaka zločinaca osjećaju teret svojih predaka. Građanska društva odriču se takvih izroda i pokušavaju nadoknaditi i ublažiti patnje stradalnika i njihovih potomaka. Lideri naroda koji u svojim redovima imaju radikalne elemente spremne za činjenje zla, koriste sva pravna legitimna zakonska sredstva da spriječe širenje i oživljavanje takvih nakaznih ideja. Traže načina da se izvinu žrtvama i ulažu ogromne napore da žrtve prevaziđu traume i nastave, kakav takav, normalan život. Ne pada im napamet da pokušavaju relativizirati i opravdati zločince i zločin. Naprotiv, svim silama se trude da počinioce zločina stigne zaslужena pravda, a preživjele žrtve povrate svoja materijalna dobra. Pri tome država daje ogromna sredstva i ulaže veliku energiju u obnavljanje i stvara-

nje normalnog građanskog i demokratskog društva. Kod zapadnog sistema vrijednosti privatna svojina ima status svetosti. Slobodno možemo reći da privatni posjed i vlasništvo ima veću vrijednost čak i od samog čovjeka. Ovakav primjer imamo u odnosu Njemaca prema Jevrejima. Izvanredan primjer čovječnosti i humanizma postratnog odnosa između potomaka počinilaca i žrtvi zločina. Nažalost, odnos Jevreja prema palestinskoj braći predstavlja zaborav vlastitog stradanja i tamnu mrlju na savjesti izraelske nacionalne filozofije.

Poučeni ovakvim primjerima imperativ i sveta obaveza svakog pojedinca bošnjačkog naroda jeste borba protiv zaborava. Stalno podsjećanje, pominjanje i priča o genocidu vodi u pravcu nebeskog smiraja nevinih stradalnika. Ni po koju cijenu ne dozvoliti da zločinac ostane miran sve dok ga ne stigne zaslužena kazna, predstavlja najbolju garanciju u borbi protiv ponavljanja zločina. Zaborav sigurno dovodi do saučesništva u zločinu. Zato vitalni nacionalni interes Bošnjaka jeste jedinstvo i borba protiv zaborava. Zahvaljujući zaboravu i olahkom prelaženju preko ovih svetinja u Banja Luci proslavljaju godišnjice genocida, a Crnom Gorom vladaju ratni drugovi Slobodana Miloševića. Ležernost prvih i obožavanje dželata u Crnoj Gori od strane drugih vodi u pravcu nestanka bošnjačkog korpusa. Dakle, posebna odgovornost i sudbina budućih bošnjačkih pokoljenja počiva u rukama Bošnjaka Crne Gore, nažalost sigurnih glasača vladajuće ratne partije. Ukoliko i dalje ostanu samo sigurni glasovi i poslušna glasačka mašinerija bojim se da uskoro u Rožaju, Plavu, Gusinju, Bijelom Polju... ne odjekne pjesma: „Krsna slava i tri prsta...“ Zar samo prije sto godina Bošnjaci Plava i Gusinja nisu preko noći genocidnim pokrštavanjem postali hrišćani? Taj događaj se desio u nezavisnoj Crnoj Gori, iako su Bošnjaci bili lojalni kralju, a Crna Gora u miru. Sve važne stvari u politici odvijaju se iza scene. Važni događaji počinju malim dešavanjima.

Objavljeno 21. januara 2012.

DILERI MAGLE I PRODAVCI PRAŠINE

“

Domaći i međunarodni političari skloni manipulaciji i korupciji, krupni kapitalisti, finansijeri i bankari odani prevari i „duhovnjaci“ materijalisti svojim ponašanjem fabrikuju serijske ubice i teroriste. Na Bliskom istoku održana vitalnih nacionalnih „interesa“ tzv. „civiliziranih“ država završava brutalnim bombardovanjem „neposlušnih“ diktatora. Istovremeno, u srcu Evrope pred očima domaće i svjetske javnosti Srbi proslavljuju godišnjicu genocidne dejtonske tvorevine.

”

Ekstremne prirodne katastrofe, masovna stradanja ljudi i materijalnih dobara najavile su početak trećeg milenijuma, a turbulencija političke i ekonomski svjetske scene podsjeća da ulazimo u eru prirodnih i političkih cunamija nepredvidivih razmjera i posljedica.

Recesija, nezaposlenost, siromaštvo, bolesti, prirodne katastrofe, planirani ratovi, enormno visoke cijene hrane, nafte, plina, električne energije, putarine... dovode do ekonomskog i fizičkog iscrpljivanja širih narodnih masa i sve većeg siromaštva kako u razvijenim tako i u nerazvijenim zemljama. Neizvjesnost praćena progresivnim siromaštvom srednje ekonomski populacije na jednoj, te plutokratija na drugoj strani dovodi do depresije i beznađa opljačkanih i osiromašenih savremenih robova. Obrazovni sistemi i nametnute norme ponašanja vode u pravcu otuđenosti i zatvaranju ljudi u vlastite imaginarne svjetove.

Crkveni velikodostojnici pod pritiskom vulgarnog materijalizma oponašaju plutokrate, te takvim ponašanjem vode u pravcu obmane, zbumjenosti i udaljavanju ljudi od religije. Krupni kapitalisti, finansijeri, bankari, političari udruženim snagama dilaju maglu i prodaju pršinu, a radi vlastitih interesa pogazili su sve ono što je imalo status svetosti. Opšte blagostanje zamijenili su vlastitim. Takvim ponašanjem desetine miliona ljudskih sudsudina progresivno iz dana u dan dovode u okvire kolateralne štete i puke statistike. Obmana i pljačka su temeljne karakterne crte savremene civilizacije. Nedostatak duhovnosti i dezorientacija širih narodnih masa postaje generatorom mraka i propasti ljudske duše i civilizacije. Ove pojave podjednako su prisutne kako na makro, tako i na mikro planu, pogadaju razvijene i nerazvijene zemlje,

sve kulture i religije, narode, etničke i vjerske skupine, ateiste i teiste. Produkt pomenutih dešavanja; ekstremno bogati pojedinci, nezasiti megalomani i tirani. Multimilijarderi na jednoj i potlačeni na drugoj strani jedini su imenitelj sve prisutne polarizacije svojstvene savremenoj civilizaciji.

Domaći i međunarodni političari skloni manipulaciji i korupciji, krupni kapitalisti, finansijeri i bankari odani prevari i „duhovnjaci“ materijalisti svojim ponašanjem fabrikuju serijske ubice i teroriste. Na Bliskom istoku odbrana vitalnih nacionalnih „interesa“ tzv. „civiliziranih“ država završava brutalnim bombardovanjem „neposlušnih“ diktatora. Istovremeno, u srcu Evrope pred očima domaće i svjetske javnosti Srbi proslavljaju godišnjicu genocidne dejtonske tvorevine. „Civilizirane“ države i ovog puta „mudro“ šute i posmatraju. Ciljano na globalnom planu iznova provode mržnju i sukob civilizacija. Različitosti kultura koriste za sukobe naroda, a „duhovnjaci“ ogrezli u pedofiliji i pljački blagosiljavaju zločince i zločin. Politički lideri dilaju silu, a „duhovnjaci“ religiju. Prešutni dogovor između vjerskih i političkih moćnika besprijeckorno funkcioniše iako nema potpisanih zvaničnih „mirovnih“ ugovora. Interes je glavna osovina njihovog dogovora. Zato su i podijeljene interesne sfere pljačkaške, bez turbulencije i sukoba. Profit jednih i drugih je ono što ujedinjuje njihove različitosti koje vješto koriste radi održavanja vlastitih imperija. Iako različitosti koriste za sukobe, oni egzistiraju i opstaju na različitostima. Dokaz par excellence da u razlikama postoji blagoslov i ljepota življenja. Nažalost, u pomenutom slučaju u najnegativnijem primjeru. U historiji ljudske civilizacije takvih negativnih primjera je zaista mnogo, pozitivnih nažalost začuđujuće malo. Treba se upitati zašto je to tako u praksi. Iskustvene i empirijske znanosti nemaju odgovora na takvo pitanje. Možda odgovor leži u pažljivom čitanju ove Imamove poruke.

Ne očekuj ništa od ovih stvorova ispraznih, ne plaši ih se i nikada u njih ne upiri nadne oči. Uprijeti oči u nekog osim Njega jeste pripisivanje Mu druga, a plašiti se nekog osim Njega jeste nevjernstvo. (Ruhullah Musawi Homeini r.a.)

Objavljeno 11. januara 2012.

KREMANSKO PROROČANSTVO I MILORADOVA SECESIJA

“

Svakom prosječnom gimnazijalcu jasno je da Srbija više nikada neće imati snagu koju je imala početkom devedesetih. Nakon genocida koji su preživjeli Bošnjaci tokom posljednje agresije Srbije i Crne Gore na RBiH samo lud čovjek može pristati na predaju četničkim falangama. Genocid u zaštićenoj zoni UN-a u Srebrenici i masovne grobnice rasute širom Bosne i Hercegovine osvijestile su i najtvrdokornije sofiste. Bosansko-hercegovački građani više nemaju kud bježati. Nemaju rezervne domovine, tako da i oni koji su planirali pobjeći nemaju više kuda.

”

Mi (Srbi) lažemo da bismo varali sami sebe, da tješimo druge, mi lažemo za oprost. Mi lažemo da bismo se borili protiv straha, lažemo da ohrabrujemo druge, lažemo da bismo skrivali svoj i nečiji drugi jad. Laganje je oblik našeg patriotizma i potvrda naše urođene inteligencije. Mi lažemo na kreativan, maštovit i inventivan način... - tako je zapisao otac srpske nacije, zločinac Dobrica Čosić.

Balkanski kasapin Slobodan Milošević i pored ogromne vojne mašinerije bivše SFRJ, nije ispunio obećanje dato na Gazimestanu (1989), kada je srpskom narodu poručio: „Srbe niko ne sme da bije! Svi Srbi u jednoj državi!...“ Monstrum je lagao Srbe, kako bi ih na krilima nacionalizma homogenizirao i poveo u najbrutalniju agresiju vođenu nakon Drugog svjetskog rata, u srcu Evrope, na suverenu, međunarodno priznatu Republiku Bosnu i Hercegovinu, a zarad stvaranja Veleke Srbije. Etnički čiste, samo srpske, „nebeske“, mitomanske... Onog trenutka kada je zločinac urođenim životinjskim instinktom osjetio da gubi rat, vještim manevrom, zvanim „Dejtonski sporazum“ sačuvao je 49% teritorije RBiH i uz pomoć navodnog mirovnog sporazuma „legalizirao“ genocidnu tvorevinu. Tako je ratni zločinac prividno sačuvao teritorije, ali cijena kojom je morao platiti zločine svima nam je dobro poznata. Umro je u pritvorskoj jedinici Haškog tribunala, a sahranjen u dvorištu Mirine kuće, poput, kućnog ljubimca. Kauzalitet. Njegovi dželati „ludi“ Radovan i đeneral Ratko čekaju sličnu sudbinu. Zato đavoljev đeneral „glumić“ budalu i maloumnika, a doktor se ponaša „prirodno“ kao i uvijek - zlikovački. Građanski opredijeljeni Srbi se stide, a ekstremni fašistički likovi urlaju na sav glas o „herojima nebeskog naroda?“

U „Kremanskom proročanstvu“ vidovitih Tarabića, predskazani su neki od pomenutih događaja. Tarabići su predskazali mnoge zločine koje će Srbi počiniti. Upozoravali su da će takvim ponašanjem izazvati bijes civiliziranog čovjeka, a na kraju knjige poručuju; nakon što cio svijet neće uspjeti da ih ubijedi u pogrešnu politiku svi Srbi će se okupiti ispod jedne šljive. Sve do pojave Milorada u narodu se mislilo da se pomenuti događaj desio za vrijeme Miloševića. Dogodio se nepravedni vladar, počinjeni su strašni zločini, isprovocirani su NATO udari na tzv. SRJ, došlo do gubitaka „vjekovnih srpskih zemalja“ i tako dalje, i tome slično, ali pojavi se Milorad. Oni koji „upravljaju“ Miloradom iz pomenutih događanja nisu izvukli pouku, naprotiv, „lučem traže belaja!“

Naime, inspicijenti („iza scene“) preko korumpiranog klovna, (vlastodržaca iz tzv. manjeg entiteta), opijenog ogromnim bogatstvom i prividnom moći, traže nemoguće. Pod demagoškom floskulom (fikcijom) o razdruženju i mirnom razlazu sa Republikom Bosnom i Hercegovinom iznova vode Srbe u nove krvave pohode. Kao i devedesetih godina prošlog vijeka ko zna koji put se manipulira srpskim narodom i pred očima tzv. međunarodne zajednice stvaraju novog Miloševića. Srpski nacionalisti opijeni lažnim obećanjima iz Banja Luke (kao i na Gazimestanu) na krilima mitomanije, nadajući se novoj pljački i otimanju tudiših dobara iznova vrše homogenizaciju. Radikalne fašističke snage četničke provicijencije iznova vide šansu za masovna ubojstva „Turaka“ i „ustaša“, pljačku, silovanja, protjerivanja..., a sve u službi stvaranja nove srpske države.

Istinska inteligencija srpskog naroda, građanski opredijeljena, svoju sudbinu ne vidi u mitomaniji i nacional-fašističkom političkom opredijeljenju. Evropski opredijeljene demokratske snage Srbije nude civilizaciju i traže lustraciju. Nažalost, takve snage nemaju uporišta i prođu na srbjanskoj političkoj sceni. Demokrati uzalud upozoravaju i pokušavaju vlastiti narod dovesti u stanje realnosti aktuelne političke scene. Mitomanija kao i devedesetih godina prošlog vijeka uzima maha, opet se čuju parole „Srbija do Tokija!“

Sve su prilike da se odvija posljednji čin drame „Kremanskog proročanstva.“ Nakon što su izgubili za vijek vjekova Sloveniju, Hrvatsku, Makedoniju, Kosovo, na pomolu je gubitak Preševske doline, Vojvodine, Sandžaka, Bosne i Hercegovine... Svakom prosječnom gimnazijalcu jasno je da Srbija više nikada neće imati snagu koju je imala početkom devedesetih. Nakon genocida koji su preživjeli Bošnjaci tokom posljednje agresije Srbije i Crne Gore na RBiH samo lud čovjek može pristati na predaju četničkim falangama. Genocid u zaštićenoj zoni UN-a u Srebrenici i masovne grobnice rasute širom Bosne i Hercegovine osvijestile su i najtvrdokornije sofiste. Bosanskohercegovački građani više nemaju kud bježati. Nemaju rezervne domovine, tako da i oni koji su planirali pobjeći više nemaju kuda. Građani BiH ovoga puta u slučaju secesije moraju svi do jednog braniti domovinu. Jednostavno nemaju iz-

bora. Ili će mirno poput janjeta otici na klaonicu, ili braniti suverenu međunarodno priznatu Republiku Bosnu i Hercegovinu. Tako će za ono što se pljačkalo zadnjih 150-200 godina zahvaljujući voždu iz Laktaša kao inicijalnoj kapisli doći vrijeme da se povrati istinskim vlasnicima i njihovim nasljednicima rasutim širom dunjaluka. U slučaju pokušaja secesije, antifašisti, pripadnici svih naroda Bosne i Hercegovine, otporom koji će biti mnogo žešći nego 1992. godine, iznova će ustati u odbranu domovine i zasijati starim viteštvom. Bosanskohercegovački antifašisti poučeni bolnim iskustvom iz posljednje agresije više neće voditi pregovore sa secesionistima. Ovoga puta terorističke i retrogradne snage će biti poražene na bojnom polju, za sva vremena. Nakon pobjede nad radikalnim ekstremnim elementima BiH će ukrašiti multikultura zajedničkog života koja će spajati ljude i civilizacije.

Zato su i upozoravali Tarabići, znali su oni za manipulacije srpskih političara i povodljivost širih narodnih masa kada je u pitanju izazivanje ratova, ali nije imao kodih sasluša. Tarabići su bili bogobojazni ljudi i znali za iskonsku istinu. „Oteto je, za vijek vjekova, prokletio.“

Nevina krv će samu sebe osvetiti. Takav je Božiji zakon, a On ne pita Milorada. Ovoga puta „Milorad“ je samo inicijalna kapisla koja će nakon što „pukne“ otici na smetlije historije gdje mu je i mjesto. Nikome nije pošlo za rukom da točak historije okrene unazad. Preživjela je Bosna „bjesnije i žešće Milorade“, a i teže dane, pogledajmo historiju. Ni traga ni glasa od „bijesnih Milorada“ a Bosna i dalje postoji, cjelovita i jedinstvena, međunarodno priznata! Multikulturalna i multietnička! Zar i u Hrvatskoj i Kosovu „Miloradi“ nisu tražili „hljeba preko pogače?“

STOP MANIPULACIJI LJUDIMA!

“

Tirani i nepravedni „vladari“ slobodu ne daju na poklon. Na protiv, pod firmom globalizma pokušavaju nametnuti čovječanstvu kolektivni način razmišljanja, te tako oblikovati „pametnog“ poslušnog „roba“ koji će biti hiperaktivan u radu i trošenju mukom stečenog novca. Usaditi potrošački mentalitet u svijest ljudi i učiniti ih sigumom glasačkom mašinerijom. Takav odnos vladanja ljudima nazvaše demokracijom!? Globalizmom!?

”

Svakodnevno smo svjedoci raznih nedaća i nesreća koje pogađaju čovječanstvo. Elementarne nepogode, ratovi, teroristički napadi, bolesti, glad, siromaštvo... postali su svakodnevica života. Nesreće ne priznaju granice, nema privilegovanih, ne ostavljaju spokojnu bilo koju vjeru ili naciju. Dakle, nedaće pogađaju sve ljude, različitih boja, rasa, vjera, bez obzira na njihovu različitost političkih ili filozofskih opredjeljenja. Jedina razlika između ljudi postoji u filozofiji razmišljanja i poimanja pojave nesreće. Plemeniti Poslanik Islama a.s. upozorava kad kaže: „Čovjek zapomaže i jadi zbog male nevolje, pa to zapomaganje njegovo uzrokuje nevolju veliku.“

Nesreće i nevolje koje pogađaju stanovnike zemlje valja podnositи onako kako i priliči čovjeku. Ne očajavati, koristiti ih za izvlačenje pouke. Tražiti uzroke i razloge njihovog nastanka. Nedaće i nesreće na koje svojim (ne)djelovanjem utiče čovjek, treba sprječavati, i boriti se protiv anomalija u društvu, kako se iste ne bi ponavljale u budućnosti. Za nesreće koje se tiču prirodnih katastrofa tražiti razloge i u sebi. Voditi računa o svom mentalnom i duhovnom stanju obaveza je svakog normalnog čovjeka. Učiti na primjerima onih koji su bili i nestali. Vjerno zapisivati minule događaje kako bi se buduće generacije učile na našim greškama. Kako buduća pokoljenja ne bi došla u situaciju da ponavljaju naše greške. „Zapisuj, dijeli svoje znanje priateljima, a kad ti se primakne smrt, predaj to što si zapisao u nasljedstvo svom sinu. Jer doći će ljudima vrijeme smutnje i meteža kad se pošten čovjek neće zблиžavati s drugim osim s knjigom.“ Poslanik s.a.v.s. Pasivan odnos prema nesrećama bile one ličnog ili kolektivnog karaktera pogubno djeluje na ljudski rod i civilizaciju. Da i u najvećim katastrofama i nedaćama koje pogađaju stanovnike zemlje ima „dobra“ (za one koji umiju čitati znake - ayete Božije), ne treba sumnjati. Upravo nesreće mogu i treba da posluže za okretanje čovjeka čovjeku, zблиžavanju ljudi. Nedaće treba da postanu znak o upućenosti i nužnom suživotu svih

Ijudi. Zemlji kao zajedničkoj kući Ademovih sinova gdje postoji dovoljno soba za sve njene stanare. Jer nedaće nemaju granica, a ljudski faktor je ipak ograničen. Pored ogromnog tehnološkog napretka civilizacije indiferentnost svjetskih birokrata nužno je dovela do otuđenosti ljudi jednih od drugih. Posljedica takvih „vladara“ koji posjeduju moć odlučivanja dovela je i do otuđenosti čovjeka od Boga. Umjesto da se nedaće koriste za okretanje i povratak ljudi Jedinom Gospodaru, ljudi su postali usamljeni. Otuđenost od Boga i ljudi dovodi do porasta depresivnih i duševnih bolesti što izvanredno koriste farmaceutske kuće za pravljenje ogromne profiti. Tako se ljudska civilizacija zatvara u začaran krug iz kojeg nema izlaza. Prirodne katastrofe, ratovi, teroristički napadi, inflacija, bankrotiranje kompletnih država samo su nus produkt globalizacije. Ljudi različitih vjera i rasa sve više upiru pogled ka Nebu tražeći odgovor na kolektivnu šizofreniju koja je zadesila čovječanstvo. Izvanredan primjer u historiji ljudske civilizacije, a odnosi se na tešku nesreću koja se u vidu bolesti spustila na Ejjuba a.s. imamo u Kur'anskem ajetu: Ejjubu se, kada je Gospodaru svome zavatio: „Mene je nevolja snašla, a Ti si od milostivih najmilostiviji!“ *odazvasmo i nevolju mu koja ga je morila otklonismo i vratismo mu milošću Našom, celjad njegovu i uz njih još toliko i da bude pouka onima koji se Nama klanjaju.* (El-Enbija, 83-84)

Upravo u okretanju čovjeka čovjeku i njegovom povratku Jedinom Uzvišenom Gospodaru leži opstanak civilizacije i ljudskog roda. Ademova djeca imaju pravo na slobodu mišljenja. Zato se svaki pojedinac za slobodu misli i djela mora izboriti sam. Gospodar čovjeka stvara kao slobodno biće, tirani ga žele pokoriti i napraviti slugu od njega. Tirani i nepravedni „vladari“ slobodu ne daju na poklon. Naprotiv, pod firmom globalizma pokušavaju nametnuti čovječanstvu kolektivni način razmišljanja, te tako oblikovati „pametnog“ poslušnog „roba“ koji će biti hiper aktivan u radu i trošenju mukom stečenog novca. Usaditi potrošački mentalitet u svijest ljudi i učiniti ih sigurnom glasačkom mašinerijom. Takav odnos vladanja ljudima nazvaše demokracijom!? Globalizmom!? Nažalost, u dobroj mjeri su uspjeli ovladati ljudskim dušama. Najvidljiviji način ovladavanja i manipulacije ljudima, nažalost, gledamo u krvavim masovnim stradanjima bezgrešnih civila. Luđaci, napadi terorista i serijskih ubica dižu kosu na glavi. Luđaci ili teroristi!? Zato je odgovoran svaki pojedinac koji dozvoli da neko drugi kreira njegovu misao, pa bio on luđak, serijski ubica ili terorista. Sagledajmo vlastite greške i odlučimo misliti vlastitom glavom prvi je korak ka pobedi čovjeka nad nepravdom. Odlučno recimo: STOP MANIPULACIJI!!

Kaže Vjerovjesnik, s.a.v.a.: Allah dž.š. je upitao Ejjuba a.s.: 'Da li znaš koja te je greška prema Meni dovela u nedaću?' Ejjub reče: 'Ne znam.' Reče Allah dž.š.: 'Otišao si faraonu i blago si mu rekao dvije riječi.' (Ed-Da'vat, 123/304)

Zato čovječe, svih vjera i nacija tebi se obraćam. Svi smo mi Ademova (Adamova) djeca. Od sto dvadeset i četiri hiljade Poslanika koliko je Uzvišeni Gospodar poslao čovječanstvu sigurno nismo mogli naučiti da mrzimo različitosti ispovijedanja vjere. Svi Oni su pozivali Jedinom Gospodaru i savjetovali svjesnost o Bogu. Ejjub je dopao nedaće zbog par blagih riječi upućenih faraonu, a šta čeka one koji poslušno glasaju za faraone i trpe i šute?

Objavljeno 14. decembra 2011.

STRAH I ŠUTNJA SU ODRAZ GLUPOSTI

“

Najpoznatije vođe sandžačke komite bili su glasoviti junaci i vitezovi bošnjačkog otpora Jusuf Mehonjić i Husein Bošković. Mehonjić je bio vođa bjelopoljske, a Husein je vodio komitu pljevaljskog sreza. Bili su neustrašivi borci i branitelji sandžačke nejači. Zbog izuzetne hrabrosti i viteškog ratovanja imali su izuzetno veliko poštivanje čestitih Srba i Crnogoraca. Poznato je da su znali zimovati i proljeće čekati čak i u crkvama! Istina da među jatacima sandžačke komite ima i pravoslavnih sveštenika i čestitih domaćina hrišćana dodatno je zadavala muku režimu u Beogradu.

”

Historija sandžačkog pokreta otpora u vremenu 1900-1926. godine, nikada ozbiljnije nije istraživana. Istina, bilo je nekih stidljivih pokušaja historičara bošnjačkog korpusa da djelimično osvijetle i otrgnu od zaborava, najsvjetlijii primjer sandžačkog otpora velikosrpskom genocidnom projektu. Nažalost, sve se svodilo samo na pokušaju, zato je danas mali broj ljudi u Sandžaku koji se sjećaju komite. Oni koji su znali pomrli su, mlađi imaju „prečeg posla“, a pisanih tragova skoro da nema. Dok sam bio dječačić slušao sam povjerljive priče starijih o minulom vaktu i zemanu. Imao sam „privilegiju“ da slušam starce koji su i sami bili komite. Kao jedini razlog odlaska u šume navodili su nezadovoljstvo odnosom osmanskih, a kasnije crnogorskih i jugoslovenskih vlasti prema Bošnjacima, i njihovim otvorenim navijačkim odnosom prema Srbima i Crnogorcima. Nikada nisu pominjali brojčano stanje komite, ali se iz priče moglo zaključiti da je broj komite zavisio od nezadovoljstva pojedinaca. Jednom riječi kazano, zavisno od nezadovoljstva naroda, mijenjao se i broj komite.

Nakon „odlaska“ Osmanlija 1912. godine u Sandžaku (Crna Gora) hamani je nestalo komite. Umorni od dugog boravka po šumama i zemunica ulaskom crnogorskih „oslobodilaca“ u varoši južnog Sandžaka većina komite se predaje novim vlastima. „Oslobodioci“ koriste nenadnu priliku kako bi se osvetili „Turcima“, te nakon što bi ih opljačkali bili su likvidirani. Ubijanjem uglednih Bošnjaka i likvidacijom komite, stvorili su nesmetane uslove za razoružavanje bošnjačkog stanovništva, te tako sebi širom otvorili vrata za strašna zlodjela. Najstravičniji zločini crnogorskih „oslobodilaca“ dogodili su se u Plavu, Gusinju, Rožajama, Bihoru... Pokrštavanje, ubijanje, pljačkanje silovanje, protjerivanje samo su djelić masovnih stradanja Bošnjaka Sandžaka.

Stvaranjem Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca 1918. godine, Bošnjaci Sandžaka iznova bivaju izloženi masovnom stradanju i neviđenoj torturi. Formiranjem četničkih zločinačkih odreda pod vođstvom Koste Pećanca i drugih četničkih zlikovaca Bošnjaci Sandžaka doživljavaju još jedan genocid. Za relativno kratko vrijeme bivaju u potpunosti očišćeni sa područja doline rijeke Tare i okolnih sela i zaseoka. I sada mnoge porodice rasute širom Turske, Makedonije, Bosne i Hercegovine, Srbije i Crne Gore..., a potomci su prognanih žrtava iz pomenutih područja, sa suzama u očima prepričavaju strašne zločine kroz koje su prošli njihovi preci u prvim godinama Kraljevine SHS. Pričaju o opljačkanoj i otetoj zemlji koju je Kralj i Vlada kao nagradu dao na raspolaganje i vlasništvo zločinaca. Takav odnos Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca prema Bošnjacima Sandžaka dovodi do stvaranja nezadovoljstva i spontanog komitskog otpora.

Najpoznatije vođe sandžačke komite bili su glasoviti junaci i vitezovi bošnjačkog otpora Jusuf Mehonić i Husein Bošković. Mehonić je bio vođa bjelopoljske, a Husein je vodio komitu pljevaljskog sreza. Bili su neustrašivi borci i branitelji sandžačke nejači. Zbog izuzetne hrabrosti i viteškog ratovanja imali su izuzetno veliko poštivanje čestitih Srba i Crnogoraca. Poznato je da su znali zimovati i proljeće čekati čak i u crkvama! Istina da među jatacima sandžačke komite ima i pravoslavnih sveštenika i čestitih domaćina hrišćana dodatno je zadavala muku režimu u Beogradu. Zato se režim svim silama trudio da poremeti skladan odnos između komite i hrišćanske populacije. U te svrhe režim se koristio raznim dezinformacijama, zastrašivanjem, čak i ubistvima građana pravoslavne vjere kako bi optužio komitu i prekinuo pomenuta prijateljstva i međukomčijske dugogodišnje odnose. Poznat je slučaj ubistva igumana jednog manastira u okolini Pljevalja koje je izvršio sreski načelnik i njegovi pomagači kako bi ocrnili komitu Huseina Boškovića. Zahvaljujući sinovima igumana i njihovojoj privatnoj istrazi pomenutog slučaja, te otkrivanjem stvarnih ubica nesrećnog popa, sprana je ljaga sa komite Huseina Boškovića. Načelnik se našao u zatvoru, naravno skupa sa svojim pomagačima, a komiti porastao ugled među građanima. Pomenuti događaj se desio početkom 1924. godine.

Nažalost, dok je komita imala uporišta u određenim crkvenim krugovima pojedini velikodostojnici islamske zajednice bili su članovi Srpske radikalne stranke, pa čak i njeni poslanici. Članovi pomenute stranke često su bili i „ugledni“ Muslimani, građanske provincijencije. Islamski zvaničnici i „ugledni“ Muslimani zadovoljni privilegijama i za to vrijeme dobrim prihodima izdali su interes Bošnjaka. Zavlačili glave u pijesak poput noja. Osvojili su se tek kada bi i oni došli pod udar Kralja, što je bila ustaljena praksa režima. Istina, bilo je reakcija nekih bošnjačkih predstavnika i narodnih zastupnika okupljenih u Džemijet stranci (Jedinstvenoj muslimanskoj organizaciji - JMO), ali uzalud. Kralj i Vlada bi formirali komisije za ispitivanje zločina čiji izveštaji nikada nisu išli u prilog rasvjetljavanju istine i kažnjavanju zločinaca. Strahom i privilegijama datim pojedincima tjerali bi žrtve na šutnju i tako dobijali

na vremenu. Vrijeme sve liječi osim ljestvica, a glupost je uzrok nesreće?! Kako se mogu kažnjavati puki izvršioci, kada nalogodavci sjede u vlasti, a putevi zla vode ka njihovom mjestu? Zato se žrtva tjera na šutnju.

I danas isto, samo komite i kralja nema. Zulum nad Bošnjacima u kontinuitetu i dalje traje. Lažima i obmanama pokušavaju ubiti volju za otporom svim čestitim i dobromanjernim ljudima. Svi vjera i nacija. Legende i dokazani antifašisti Armije Republike Bosne i Hercegovine se javno omalovažavaju. Nažalost, zato što je u Srpskoj pravoslavnoj crkva sve manje igumana kao što je pljevaljski, zato nam se i ponavljaju zločini iz prošlosti. U Dejtonu Bosni i Hercegovini tzv. međunarodna zajednica kao „nagradu“ skrojila ludačku košulju. Markiranu, original, satkanu na genocidu. Prije oblačenja (dejtonske košulje) sramnim pritiscima imperijalističkih sila zaustavljena je Armije Republike Bosne i Hercegovine na pragu pobjede protiv fašizma. Legitimna, nadnacionalna Armija suverene države onemogućena da dobiće bitku u kojoj se branila i čast tzv. međunarodne zajednice. Zato je Srebrenica i tzv. manji entitet crna mrlja na savjeti bjelosvjetske birokratije! Embargom na uvoz oružja Armiji R BiH, te zaustavljanjem hrabrih boraca širom su otvorena vrata da agresor izmišljanjem „slučajeva“ i hapšenjem boraca pokušava izjednačiti zločince i žrtvu. Hapse i sude, teatralno najavljuju nove procese. Zajednički imenitelj pripadnika Armije BiH legendi nadljudskog otpora jeste antifašizam! Sramnim pokušajima i hapšenjima legendi otpora želete relativizirati genocid i legalizovati genocidnu tvorevinu samoproklamovanu u tzv. manji entitet. Fašisti i neprijatelji civilizacijskih vrijednosti antifašiste nazivaju vlastitim imenom. Zarad pljačke, otimačine i ličnog bogaćenja koriste vjeru, naciju... Lažu i izmišljaju neprijatelje. Zato se žrtva tjera na šutnju. Zašto oni koji bi morali sve ovo spriječiti i zato primaju plate šute, ne znam?! Strah i šutnja su odraz gluposti.

Objavljeno 30. novembra 2011.

ŽANDARI I STRAŽARI

Trebalo je 11, i slovima jedanaest, genocida da pređe preko naivne glave bošnjačke, pa da se pojedinci odluče javno progovoriti ili odvaže napisati nešto o tome. Do sada se uglavnom šutilo, pričalo tajno i smrću svjedoka sve zaboravljalo. Ja bih to ovako nazvao: Genocid u kontinuitetu, haman posljednjih dvije stotina godina. Bošnjački korpus sveden na par miliona duša, a životni prostor umanjen za preko 90%.

Preživjele duše bošnjačke danas tavore u enklavama, preciznije rečeno ogromnim koncentracionim logorima pod budnim okom „stražara“ (političari i SPC). Bivši stražari i nekažnjeni zločinci bošnjačkih duša preklinih i dan-današnji vrše obuku mlađih kadrova. Svjesni su oni biološke smjene generacija, pa podmladak užurbašno „školiju“. Tako su i oni kada su bili djeca učili od starijih. Tradicija se nastavlja. Ništa novo na ovim prostorima. Takvu praksu Bošnjaci dečnjama mirno gledaju i „mudro“ šute?! I sve to uglavnom zahvaljujući prodanim bošnjačkim „žandarima“ koji za radno mjesto ili „čin“ svojim učešćem u strukturi „stražarskoj“ odašilju posljednju uspavanku napačenoj duši bošnjačkoj. Žandara Bošnjaka lahko je kupiti, a njegov „radni“ učinak je ogroman. Dobri su kao „dekor demokratije“ i sigurno glasačko tijelo.

Na kraju krajeva duše i imanja žandara, kad tad postaće vlasništvo stražara. Znaju stražari to iz iskustva. Jedanaest puta su takve zločine provodili u praksi. Empirijski su se u to uvjerili. Zato se u prividnom miru svim silama stražari trude da žrtvi zbrane javno govoriti o zlu. I za to im trebaju žandari. Dobri su kao obmanjivači i rasturači dezinformacija. Jeftini, a učinkoviti. Ostavljaju dezorientiranost Bošnjaka kuda prođu, a ulivaju lažne nade da neće više stražari klati. Umorili se stražari, govore nam žandari. Za naše dobro nam preporučuju zaborav. Savjetuju nam šutnju i tjeraju na zaborav.

Zabranom sjećanja i
oduzimanjem prava
žrtvi da javno govori
o zločinu društvo
zapada u stanje produ-
ženog zločina. Mnogo
opasnijeg i strašnijeg
karaktera i posljedica
čak i od samog zločina.
Stražarima je dobro
poznat efekat prisilnog
tjeranja žrtve na šutnju.
Strahom zabraniti žrtvi
da javno govori o zлу,
vremenom sasvim
je sigurno i preživjelu
žrtvu će ubiti!

Zabranom sjećanja i oduzimanjem prava žrtvi da javno govori o zločinu društvo zapada u stanje produženog zločina. Mnogo opasnijeg i strašnijeg karaktera i posljedica čak i od samog zločina. Stražarima je dobro poznat efekat prisilnog tjeranja žrtve na šutnju. Strahom zabraniti žrtvi da javno govori o zlu, vremenom sasvim je sigurno i preživjelu žrtvu će ubiti! Ako ne ubiti onda sigurno dovesti u stanje očaja. Natjerati je u muhadžerluk i emigraciju. Prije toga opljačkati, moralno i psihički unakaziti. Posljedica, etnički čist određeni geografski prostor. Za takvu vrstu zločina se ne odgovara. Tako se i u prividnom „miru“ ne prestaje vršiti zločin. Istina, manjim intenzitetom nego u slučaju rata, ali važno je da se „etničko čišćenje terena“ ne zastavlja. Radi se punom parom. Svim raspoloživim sredstvima, stari bi rekli - đavo nit' ore, nit' kopa!

Obraćam se baš Tebi napaćena dušo bošnjačka, ma gdje se nalaziš. Bilo da još bora viš u nekoj od enklava na prostorima ex-Jugoslavije ili se kao emigrant (muhadžir) nalaziš rasuta širom dunjaluka. Vrisni do neba! Progovori o zlu! Ispričaj strahote kroz koje si prošla! Saopšti istinu, Tebi je zabranjeno šutiti! Javno imenom i prezimenom prozovi zločince! Krikni od bola da te i „gluhi“ čuju. Tebi je Bog kao žrtvi naredio da pričaš o zlu kroz koje si prošao. Ne boj se stražara i žandara. Onoga trena kada „stražari“ čuju istovremeno desetine hiljada glasova napaćenih duša bošnjačkih, zalediti ćemo im katilsku „krv“ u žilama. Žandari su tada obično kolateralna šteta stražarska.

Znaju „stražari“ dobro da zločini NIKADA ne zastarijevaju. Sama pomisao na odgovornost i oduzimanje materijalnih dobara dovoljan je razlog da osjete smrtni strah u srcu. Od takve bolesti lijeka nema. Na vama, gospodo emigranti je posebna odgovornost. Organizirajte okrugle stolove. Pravite tribine na kojima će govoriti žrtve i najeminentniji svjetski priznati naučni radnici Instituta za istraživanje zločina protiv čovječnosti, Univerziteta u Sarajevu. Elita par excellance naučno-istraživačkog rada o ratnom zločinu nad Bošnjacima oličena je u prof. dr Smailu Čekiću i njegovim saradnicima! Na takve skupove obavezno pozivajte političare zemalja u kojim boravite da prisustvjuju predavanjima. Omogućite žrtvama da javno progovore o zlu kroz koje su prošli. Tražite od političara zemalja domaćina da se založe za procesuiranje zločina. Zauzvrat onima koji u ime vaše počnu govoriti o užasima kroz koje ste morali proći dajte glasove. Uključivanjem u takve stranke i sami ćete vremenom politički napredovati. Možda vremenom dobijete mogućnost da javno u nekom parlamentu baš vi progovorite o zlim ljudima i vremenima? Možda baš Ti budeš uzrok hapšenja nekog od zločinaca? Šutnja u ovom slučaju predstavlja saučesništvo u zlu. Boj se Dana Suda i Obračuna, a ne „stražara“, u tome ti je opstana, čovječe! Ovakva borba za istinu prerasta u nadnacionalni karakter. Mnogo je čestitih kršćana koji jedva čekaju da se priključe ovakvom bošnjačkom otporu. Zločinci nemajuvjere niti nacije. Jednom riječu, oni su ZLOČINCI! Stražari i žandari?!

Objavljeno 10. novembra 2011.

KULMINACIJA NEMORALA PISCA AKAŠIJA I PROMOTORA ĐUKANOVIĆA

Na skupu „Novi Balkan i proširenje EU“ u Miločeru, Milo Đukanović predstavljen kao lider DPS gdje je predstavljena Akašijeva (Yasushi Akashi) knjiga „U dolini između rata i mira“ koju je izdao ECPD.

I pored presude Haškog tribunala ratnom zločincu Dragomiru Miloševiću za granatiranje Markala i izvještaja ekspertnog tima UNPROFOR-a predvođenog generalom Rupertom Smitom da je granata ispaljena sa srpskih položaja, iako nema ni naučnog ni moralnog kredibiliteta da govori, a time još manje piše o pomenutim događajima Jasuši Akaši usred „nezavisne“ i „evropske“ Crne Gore laže i obmanjuje javnost. Sada je valjda svima jasno na kakvim temeljima i kakvom moralu počiva evropska Crna Gora?!

Da u Crnoj Gori ne postoji želja za pomirenjem i kažnjavanjem ratnih zločinaca jasno se moglo vidjeti u Miločeru kada je nekadašnji specijalni izaslanik UN za Jugoslaviju Jasuši Akaši u svojoj knjizi, između ostalih laži, kazao da je zločin na Markalamu u Sarajevu 1995. godine i dalje „nejasan slučaj, jer je granata od koje su stradali građani mogla da dođe sa obje zaraćene strane“.

Krajnji bezobrazluk i nemoral koji je pokazao Jasuši Akaši dovoljno govori o njegovoj zločinačkoj prošlosti. Birokrata koji je spriječio NATO bombardiranje srpsko-crnogorskih fašističkih falangi u Srebrenici i dalje nastavlja sa genocidnom politikom prema Bošnjacima pokušavajući falsificirati blisku historiju kako bi sebe i svoje ratne saborce oprao od ratnih zločina.

Između gomila laži koje je iznio, Akaši je novinarima u Miločeru rekao da „što se tiče Markala, tu smo (UN) stvar veoma ozbiljno istražili. Formirao sam odbor sa pet članova, velikih stručnjaka koji su dolazili iz pet zemalja“.

„Zaključak koji mi je Odbor predao, bio je da je na osnovu prikupljenih podataka, granata mogla da dođe i sa strane bosanskih Srba, ali i sa strane koju je kontrolisala bosanska vlada. Dakle, stvar je i dalje nejasna“, rekao je Akaši.

I pored presude Haškog tribunala ratnom zločincu Dragomiru Miloševiću za granatiranje Markala i izvještaja ekspertnog tima UNPROFOR-a

predvođenog generalom Rupertom Smitom da je granata ispaljena sa srpskih položaja, iako nema ni naučnog ni moralnog kredibiliteta da govori, a time još manje piše o pomenutim događajima Jasuši Akaši usred „nezavisne“ i „evropske“ Crne Gore laže i obmanjuje javnost. Sada je valjda svima jasno na kakvim temeljima i kakvom moralu počiva evropska Crna Gora?!

Kulminacija nemoralna mogla se vidjeti kada je o Akašijevoj knjizi govorio Milo Đukanović koji je u ratnim godinama bio na čelu izvršne vlasti u Crnoj Gori, koja je podržavala i sama učestvovala u genocidnoj politici i agresiji na Republiku Bosnu i Hercegovinu ratnog zločinca Slobodana Miloševića.

„Gospodin Akaši je, može se reći hirurški precizno, odslikao karakter ličnosti koje su bile na ključnim položajima u Jugoslaviji i njenim republikama 90-ih godina. To će čitaocima pomoći da bolje razumiju zašto se sve to desilo u tom vremenu na našim prostorima“, rekao je Đukanović. „Vidjeće kako je donosiocima ključnih odluka nedostajalo političke volje, iskustva i sposobnosti za stratešku viziju, i kako su nacionalisti svih boja iskoristili i mentalitetski sklop i traume iz prošlosti na ovim prostorima da bi zemlju gurnuli u nekontrolisano nasilje, haos, uzajamnu agresiju i bratoubilačke sukobe“.

Đukanović je toplo preporučio knjigu, kazavši da će poslije nje svima biti jasnije „ko je i zašto doveo u pitanje i nezavisnost i slobode ljudi, i ugrozio budućnost sadašnjih i generacija koje dolaze“.

„Dugo ćemo, nažalost, plaćati danak tome, ali ostaje nada da je to posljednja velika tragedija na evropskom tlu poslije Drugog svjetskog rata, i da smo to teško breme ostavili iza nas“, zaključio je Milo Đukanović u nadahnutom govoru.

Nažalost, ostat će nejasno zbog čega bošnjački politički lideri u Bosni i Hercegovini i dalje šute i sami doprinoseći širenju laži i neistina o genocidnom pohodu Srbije i Crne Gore na Republiku Bosnu i Hercegovinu!? Dok agresori betoniraju temelje genocidnoj vještačkoj tvorevini betonom satkanim od naše gluposti i zaborava žrtve nisu u stanju prezentirati istinu. Zato se Ibrahimu Čikiću i dalje sudi u Crnoj Gori, dok Milo Đukanović prima nagrade usred Sarajeva?! Ne bih se iznenadio da i Jasuši Akaši dobije priznanje usred Sarajeva, a ja i dalje budem vodio proces u Strazburu radi odbrane prava na slobodu misli i djela i javnog saopštavanja istine.

Objavljeno 24. oktobra 2011.

PLAV, ŠAHOVIĆI, BUKOVICA, KO JE SLJEDEĆI?

“

Genocid je uradio „neko“, a ko - ne znamo. Tako za sve zločine počinjene u Crnoj Gori i neposrednom okruženju sasvim sigurno znamo da je uradio „neko“, na pitanje ko? Odgovor: „Neko“! Žrtve su uglavnom Bošnjaci, zločinci „neko“ stradalnici i opljačkani do gole kože svi. Plav, Gusinje, Šahovići, Bukovica... zbog nekažnjivosti zločinaca i nalogodavača nameću samo jedno pitanje. Ko je sljedeći na redu?

”

Genocid nad žiteljima Bukovice i ostalih za seoka počinjen tokom agresije na Republiku Bosnu i Hercegovinu prema presudi Višeg suda u Bijelom Polju imao je odbrambeni karakter?! Zahvaljujući genocidu koji su počinili crnogorski policajci nad golorukim bošnjačkim stanovništvom spriječeno je širenje rata na prostore Crne Gore?! U najkraćim crtama tako izgleda oslobođajuća presuda Višeg suda u Bijelom Polju u ponovljenom sudskom procesu protiv sedmorice bivših pripadnika vojske i policije Crne Gore, tzv. SRJ. Zahvaljujući hapšenju Ibrahima Čikića spašeno je srpstvo u Crnoj Gori?! Da me nisu uhapsili crnogorski specijalci potpomognuti fašističkim falangama ratnog zločinca Radovana Karadžića ne bi ostalo srpskog uha u Crnoj Gori!? Sve bi ih sa tornja crkve Sv. Petra snajperom, baš ja lično likvidirao. Da nije bilo deportacija, Morinja, Kaluđerskog laza, Štrbacu, napada na Dubrovnik, Republiku Bosnu i Hercegovinu, danas ne bi bilo suverene i međunarodno priznate Crne Gore?! Da nam, kukala ti majka, ne bi Pobjede i RTV CG, da ne imadosmo Emila Labudovića, Pericu Đakovića... Bog zna šta bi danas s nama bilo?! Da ne bi Bošnjaka spremnih za kaščicu dunjalučkih obmana sjeti u Vladu Crne Gore, Bog zna šta bi nam danas sa Svetom, Momicom i Milom bilo?! Da nam nisu otjerali „tudmanovca“, legendu crnogorskog čojstva i junjaštva Slavka Perovića, danas u Crnoj Gori ne bi bilo ovakvih slučajeva. Eh, da građani Crne Gore imaju kulturu sjećanja, gdje bi nam kraj bio?!

Zahvaljujući kratkom pamćenju građana Crne Gore i nesmjenjivom režimu, danas dvadeset i jednu godinu nakon dolaska Sveti, Mila i Moma imamo državu i vladavinu zasnovanu na ekonomskoj moći pojedinaca mafijaške i zlo-

činačke prošlosti, a nažalost i današnje surove stvarnosti. Zato u Bukovici imamo genocid za koji niko nije kažnen! Genocid je uradio „neko“, a ko - ne znamo. Tako za sve zločine počinjene u Crnoj Gori i neposrednom okruženju sasvim sigurno znamo da je uradio „neko“, na pitanje ko? Odgovor: „Neko“! Žrtve su uglavnom Bošnjaci, zločinci „neko“ stradalnici i opljačkani do gole kože svi. Plav, Gusinje, Šahovići, Bujkovica..., zbog nekažnjivosti zločinaca i nalogodavaca nameću samo jedno pitanje. Ko je sljedeći na redu?

Iz razloga što se „svi“ pravimo ludi i krijemo iza tog famoznog „neko“ danas imamo da u dalekom Njujorku predsjednik parlamentarne Bošnjačke stranke agituje za „Crnogorsku kuću“. Vlastitu nam srušio „neko“, a on gradi „tamo nekom“ kuću. Zato što nam je uvijek kriv „neko“, poglavar Islamske zajednice u Crnoj Gori apeluje da se iz zatvora pusti Amina. Eto, Bogu hvala, imamo dva imena, „Crnogorsku kuću“ u Njujorku i Aminu. Nije više „neko“ već „niko“!

Postoji i treće ime, koje se nikako ne smije zaboraviti - DPSDP koalicija. Još samo ovaj put i nikad više. Ma, država je u pitanju. Šta će Milo jadan, mor'o je od Sloba, ne bi on, al' mor'o je. Ma samo još ove rede.

Zato danas u Bukovici nema Bošnjaka, ali ima par spomenika u vidu vikend kuća. Zato danas Emilo Labudović sjedi mirno u crnogorskom parlamentu i čeka novu priliku, dok Marko Milačić, hrabri novinar, nema posla. Zato se danas u Crnoj Gori sudi Ibrahimu Čikiću, a organizatori i izvršioci po zlu čuvene akcije „Lim“ sjede u Vladi u sjenci i na visokim policijskim i državnim funkcijama. Zato danas Gusinjani i Plavljeni zovu telefonom rođake po Americi, nagovarajući ih da doniraju po 500 dolara za „Crnogorsku kuću“ u Njujorku, pritom im prijeteći, da ukoliko ne daju novac, imat će problema prilikom dolaska u CG?! Zato predsjednik BS i „uvaženi“ reis Islamske zajednice mudro šute o slučaju Čikić. Zato danas Bošnjaci Crne Gore rat vode oko crnogorskog jezika, pritom negirajući bosanski. Da je Njegošu da vidi ko su mu danas dični Crnogorci, mrtav bi se u grob prevrtao.

Zahvaljujući šizofreniji koja hara crnogorskom medijskom i političkom scenom bri-selska, (evropska) komisija daje pozitivne izvještaje vezane za CG. Zato je Crna Gora jedina zemlja u regionu koja će zahvaljujući kolektivnoj šizofreniji većine stanovništva sa liderima kojim se trebao baviti Den-Haag, najvjerovatnije ući u EU. Samo još ove rede i nikad više. Pa neka vam je nazdravlje, gospodo novopečeni Crnogorci! Sami ste sebi za života obukli ćefine! Nemate vi hrabrosti za slobodu misli i djela, a o moralu da i ne govorimo. Jadni su oni koji trguju Ahiretom.

Objavljeno 5. oktobra 2011.

BOŠNJAČE, GRADI SEBI KUĆU?

Ne postoji narod na prostorima Balkana, a da je imao krvaviju i mučniju prošlost od Bošnjaka. Milioni protjeranih, stotine hiljada nevino ubijenih, desetine hiljade silovanih, hiljade porušenih džamija, turbeta, mezaristana... hiljade prebijenih i opljačkanih do gole kože, nabranje svih genocida i drugih zločina, pljački, pokrštavanja, protjerivanja od Srbije i Crne Gore nad nevinim bošnjačkim korpusom zahtjevalo bi hiljade stranica i zahmet stotina pisara. Nema naroda pod nebeskom kapom da manje uči i manje zna o vlastitoj prošlosti od Bošnjaka.

Ne postoji narod na prostorima Balkana, a da je imao krvaviju i mučniju prošlost od Bošnjaka. Milioni protjeranih, stotine hiljada nevino ubijenih, desetine hiljade silovanih, hiljade porušenih džamija, turbeta, mezaristana... hiljade prebijenih i opljačkanih do gole kože, nabranje svih genocida i drugih zločina, pljački, pokrštavanja, protjerivanja od Srbije i Crne Gore nad nevinim bošnjačkim korpusom zahtjevalo bi hiljade stranica i zahmet stotina pisara. Nema naroda pod nebeskom kapom da manje uči i manje zna o vlastitoj prošlosti od Bošnjaka. Iako je Kur'anski imperativ uzimanje pouke iz prošlosti, nažalost, sa Bošnjacima to nije slučaj. Zato nam se i ponavljaju isti zločini. Vijekovima i sve su prilike do nestanka sa ovih prostora. Ne zato što su naši zlotvori jaki i moćni, već zato što među nama postoje jadni i ponizni. Spremni da služe katilu. Za pet deka papirnih zelenih novčanica, radno mjesto, fotelju... spremni su prodati vlastitu majku, oca, suprugu, djecu, brata, sestru, vjeru... rušiti i ovo malo kuća što nam je još preostalo. Pljavati na sve bošnjačko, čestite blatiti, a bezdušnike i sluge katila hvaliti.

Zato uzmite pouku o vi koji ste obdareni razumom. (El-Hašr, 2)

Plemeniti Poslanik Islama Muhammed, Allah blagoslovio nj, i njegov čisti i plemeniti rod kaže: *Uzimajte pouke, u vašim precima imate dosta primjera.*

Hadis plemenitog Poslanika zvuči kao da je danas upućen, baš nama, Bošnjacima. Poslanik Islama kao da upravo nas pita; Hoćemo li se konačno osvijestiti i naučiti nešto od prošlosti?! Da li je moguće da je materijalizam zahvatilo većinu bošnjačkog korpusa i da su ostali svjesni datog trenutka samo rijetki pojedinci?! Znači li to da je većina Bošnjaka samo deklarativno musliman, a u suštini pripadnici i sljedbenici kumira i komformizma? Razuman čovjek, koji uzima pouku stiče mogućnost uviđanja, a onaj ko uviđa ima razu-

mijevanje, a kada nauči koristiti razumijevanje nužno dolazi do stanja spoznaje. Dakle, za spoznaju je nužno naučiti uzimati pouku od naroda koji su bili i nestali. Učiti na primjerima drugih. Sačuvati se lekcija života koje se uče preko vlastite kičme i nedaće. Ljubav prema materijalnim dobrima, lagodnom životu, komforu, dodvoravanju vlastodržcima sasvim sigurno oduzimaju mogućnost spoznaje i učenja na tuđim greškama. Takav način života sasvim sigurno dovodi čovjeka u stanje razmišljanja samo o vlastitim interesima. Zato čovjek rob vlastitog trbuha ne bira način i sredstvo kako bi zadovoljio svoje animalne potrebe, ne vodi računa kako i na koji način stiče novac i poziciju na koju se trenutno nalazi.

Uzvišeni Gospodar upozorava i podučava kako se uzima pouka pa kaže: *U kazivanju o njima pouka je za one koji su razumom obdareni.* (Yusuf, 111)

On čini da noć i dan naizmjenice nastupaju i u tome je, doista, pouka za one koji pametimaju. (En-Nur, 44)

Praunuk posljednjeg Poslanika Muhammeda, Neka je Allahov blagoslov i mir na nj, i njegovo čisto i plemenito potomstvo, imam Zejnul.Abidin, mir neka je na nj, kaže:

Siroti čovjek! Svakog dana ima tri nesreće, a ni iz jedne od njih ne uzima pouku. Kada bi uzeo pouku, postale bi mu lahke nedaće i poslovi osovjetjski. Prva nedaća je dan koji mu skraćuje život; kada mu bude od imetka umanjeno, on je tužan, a imetak se može zamijeniti, dok se život koji je prošao ne može ničim nadoknaditi. Druga nedaća je da u potpunosti prima svoju opskrbu pa ukoliko bude na dozvoljen način, polagat će za nju račun, a ukoliko bude na haram način stečena, bit će za to kažnjen. I treća pouka je najveća od svih; Nema dana da ne omrkne, a da se nije približio Ahiretu za jedan dio puta, ali ne zna da li je bliže Džennetu ili džehenu.

Sasvim je sigurno da smo iz dana u dan bliži rastanku sa Ovim svjetom. Izvjesno je da nam se životni prostor na prostorima ex-Jugoslavije opasno sužava. Širom dunjaluka već nam se rađaju pete, šeste... generacije. Gubimo vlastiti identitet i ostajemo bez vlastitih kuća diljem Bosne i Hercegovine, Sandžaka, Srbije i Crne Gore. Iskoristimo šansu prije nego nas smrt probudi. Izgradimo vlastitu kuću makar u dijaspori. Ako nam ruše rodne kuće, ognjišta naših predaka u zavičaju, niko nam ne brani da gradimo iste po Americi, Luksemburgu, Njemačkoj... U protivnom, ako nas u mrtačkim limenim sanducima iz emigracije budu pratili na posljednje putovanje iz tuđih kuća naše ishodište je sigurno džehenem. Na Sudnjem Danu sigurno nećemo imati opravdanja kada nas Gospodar upita: „Ko vam je smetao da dok ste bili u emigraciji gradite vlastite kuće? Zar niste Mojom Milošu sačuvali živote bježanjem iz rodne grude širom Moje Zemlje prostrane?! Zar vas nisam učinio bogatim i jakim, kako bi ste obnovili vlastite kuće? Zato Danas budite sa onim koga ste voljeli i čije kuće ste pravili?!“

O, Bože, sačuvaj nas Dana kada se budu polagali računi i sačuvaj nas dolaska u rodnu grudu ispraćanjem iz katilskih kuća. Amin!

Objavljeno 21. septembra 2011.

VOLJETI BOGA ZNAČI VOLJETI SIROMAHE

Kur'ān siromaštvo i imetak smatra iskušenjima. Zato, nečije siromaštvo doista može biti posljedica njegovih loših postupaka i ophodenja. U nizu faktora i uzroka koji vode siromaštvu zna biti i loš postupak i ophodenje prema siromašnima, a posebno u vremenu kada smo bili u stanju i prilici pomoci slabima. Kauzalitet?! Sve što se u svijetu zbiva, uostalom, dešava se smisleno, s razlogom i po Božjoj mudrosti. Ništa se ne može desiti bez Božjeg znanja i učešća. Sudbina svih stvorenja u Njegovim je rukama. On upravlja svime, od neba do Zemlje... (As-Sedžda, 5)

Ljepote ramazanskih blagdana, praznina stomaka i žeđ daju bistrinu misli i tjeraju na razmišljanje, o siromašnjima. Misao leti na Abu Zerra r.a. najplemenitijeg ashaba posljednjeg Allahovog poslanika, najponosnijeg siromaha u povijesti ljudskog roda! Usamljenika na ovom svijetu, Berzahu i Sudnjem Danu, kako ga poslanik Muhammed a.s. u hadisu nazva i opisa. Čovjeka kojem je Uzvišeni Bog obećao Džennet, još za njegova života! Opcionjen ljepotama Abu Zerove plemenite ličnosti naum pade mi hadis-qudsi, o Miradžu, kada Uzvišeni Allah reče: „O, Ahmede, Božanska ljubav jeste upravo ljubav prema siromašnjima i druženju s njima.“ Onda Poslanik upita: „A ko su siromašni?“, pa mu bi rečeno: „Oni koji su zadovoljni i s malim, strpljivi u neimaštini i zahvalni na blagodati. Oni nikada ne lažu, ne srde se na svoga Gospodara, ne žaloste se zbog onog što izgube i zahvalni su na onom što dobiju. O Ahmede, voljeti Mene znači voljeti siromuhe. Stoga, druži se sa siromašnjima i kloni se drugovanja sa imućnjima, jer siromasi su prijatelji Moji.“

Po meni, foto-robot plemenitog Abu Zerera. Zato razmišljam ovako: biti siromah ni u kom slučaju ne znači da je u pitanju neka krivica ili da se radi o Božjoj kazni. Naprotiv, mnogo je razloga za siromaštvo. Bolest, splet raznih vanjskih faktora, prirodna dešavanja kao što su poplave, zemljotresi, suše, vatrene stihije... znaju biti uzroci nečijeg siromaštva. Nije mi namjera da se ovom prilikom bavim vanjskim faktorima i prirodnim dešavanjima koja utiču na siromaštvo. Ovom prilikom želimo govoriti isključivo o ljubavi prema siromašnjima.

U citiranom hadisu imamo svojstva onih koje bi trebalo voljeti i sa kime bi trebalo da se družimo. Zato je obaveza vjernika da mora biti informisan i dobro upoznat sa stvarima koje se tiču ovog i

onog svijeta. Vjernik mora biti svjestan činjenice i istine da posjedovanje ogromnog bogatstva ili stanje siromaštva nemaju nikakve veze sa odnosom Boga prema nekoj osobi, te da bogatstvo i siromaštvo ne znače Božiju ljubav ili prokletstvo. Kako imetak, tako i siromaštvo su samo prolazna iskušenja koja traju određeno vrijeme. Zato blago onome koji takva stanja iskoristi kao sredstvo približavanja Uzvišenom Bogu.

Neznalice, oni koji nisu upućeni u vjeru i nauk Božijih poslanika, misle da je neimao ština neka vrsta Božije kazne. Takvi su nam predstavljeni i u Kur'antu: *A kad mu, da bi ga iskušao, opskrbu njegovu oskudnom učini, onda rekne: „Gospodar moj me je napustio!“* (Al Fedžr, 16) A ako steknu kakvu blagodat, takvi misle da ih Bog nagrađuje jer ih naročito voli: *Čovjek, kada Gospodar njegov hoće da ga iskuša pa mu počast ukaže i blagodatima ga obaspe,* rekne: „*Gospodar moj je prema meni plemenito postupio!*“ (Al Fedžr, 15)

Dakle, Kur'an siromaštvo i imetak smatra iskušenjima. Zato, nečije siromaštvo doista može biti posljedica njegovih loših postupaka i ophođenja. U nizu faktora i uzroka koji vode siromaštву zna biti i loš postupak i ophođenje prema siromašnima, a posebno u vremenu kada smo bili u stanju i prilici pomoci slabima. Kauzalitet?! Sve što se u svijetu zbiva, u ostalom, dešava se smisleno, s razlogom i po Božjoj mudrosti. *Ništa se ne može desiti bez Božijeg znanja i učešća. Sudbina svih stvorenja u Njegovim je rukama. On upravlja svime, od neba do Zemlje...* (As-Sedžda, 5)

Istina je da mi ne znamo zašto Bog nekoga učini siromašnim, a nekog imućnim, zašto čini da je neko izložen bolesti ili drugim teškoćama, dok neko drugi uživa u blagodatima. Ali ono u šta moramo biti sigurni jeste činjenica da, posjedovanje imetka ne znači dragost Bogu, niti je siromaštvo znak Božje srdžbe na nekoga. U jednoj predaji od hazreti Alija, mir neka je na nj, se kaže: „Nesreće i nedraće su kazna za nasilnika, iskušenje za vjernika, za Božije poslanike znak visokog stupnja, a za evlije su kirameti.“ Jedini pravi kriteriji Božije bliskoti jesu čovjekova djela. Ispravan čovjek, vjernik, pa još elhamdulillah ako je imućan i pomaže druge ljudi istinski je čovjek blizak Bogu. Siromašan vjernik koji ispoljava strpljivost, ne žali se na svoje stanje, ne laže, zadovoljan je sudbinom i stanjima u kojima se nađe, sasvim je sigurno ispravan čovjek, drag Bogu.

Uzvišeni Allah želi da čovjek dosegne krajnost svog duhovnog razvoja. Da bi postigao takvu duhovnu razinu čovjek se mora izdici iz blata materijalizma do stanja kada će mu biti sasvim svejedno da li posjeduje ili ne nešto od materijalnih dobara. Naravno, to nije ni malo lahko postići. Za početak nastojimo makar da ne budemo previše žalosni zbog najmanjeg materijalnog gubitka, budimo svjesni da je sve stvoreno, pa i mi sami i da je sve ionako prolazno. Vremenom ćemo izgraditi sebe tako da nas gubici materijalnih dobara neće žalostiti, a ni posjedovanje materijalnog dobra neće nas posebno radovati. U protivnom ljubav prema materijalnim dobrima biće nam sasvim siguran zrak da smo srce vezali za prolazno, a to je dokaz krajnje niskosti duše. Zato siromasi koji su duhom slobodni od robavanja ovom svijetu jesu ljudi koje Bog

voli, a voljeti njih znači voljeti Boga! To su siromasi koje krase vrline o kojima nam citirani hadis govori. Zato Uzvišeni Allah naređuje poslaniku a.s. da se druži sa takvima da bude u njihovoj blizini, da ukoliko se nađe na skupu gdje su prisutni siromah i imućnik, siromaha posjedne pored sebe.

Ovdje se nameće sasvim logično pitanje, zbog čega Bog traži toliku ljubav prema siromašnim? Zar svakodnevno nismo u prilici vidjeti među siromašnima loše i nedolične ljudi, baš kao i što među imućnima ima dobrih i plemenitih ljudi? Odgovor na ovo pitanje nalazimo u citiranom hadisu u kojem nas Uzvišeni Bog upućuje na odlike siromaha kojima treba ukazati ljubav, tako da ukoliko se te odlike nađu kod nekog imućnog čovjeka sasvim sigurno znači da ljubav prema tom čovjeku znači i ljubav prema Bogu.

Bogat (imućan) čovjek koji imetak troši na Božijem putu, a za dobrobit ljudi zahvalan bogu na onome što mu je podareno, ne oholi se svojim imetkom, ne žalosti se zbog gubitka, sasvim je sigurno da i on spada u skupinu koju smo dužni voljeti. Uostalom, i među Božijim poslanicima mir neka je na sve njih, i evlijama bilo je onih koji su bili izuzetno imućni, ali ne i srcem vezani za svoj imetak. Zato i nismo dužni voljeti svakog siromaha i izbjegavati svakog imućnog čovjeka. Mjerilo da li je neko čovjek kojeg smo obavezni voljeti jeste da li on posjeduje svojstva siromaha nabrojana u hadisu. To što uzvišeni Bog je upravo siromaha naveo kao one koje smo dužni voljeti, jeste zato što su imućnici najčešće oholi ljudi, odani zlu i opačani, zaljubljeni u svoj imetak pa su se zato i udaljili od Boga. Zar u Kur'antu nije rečeno: *Allah ne voli nikakve razmetljivce, hvalisavce...*(Al-Hadid, 23)?

Imajući u vidu kur'ansku istinu da su mnogi imućni ljudi skloni razvratu i samoljubju, možemo reci da među dobrim i čestitim ljudima većinu predstavljaju siromasi. Zato Uzvišeni Bog i naređuje da volimo siromuhe, izuzev onih među njima koji su nevjernici i razvratnici. Zato je ljubav prema siromašnima uvijek čista, iskrena, prema čovjeku, zarad Boga! Ljubav prema imućnom čovjeku čak i kada je on izuzetnog karaktera i najljepših vrlina, može biti uzrokom da se u našem srcu javi makar malo želje da se na neki način okoristimo njegovim imetkom i ugledom. Zaista čovjek mora biti izuzetno moralno i duhovno jak da pri susretu s imućnim vjernikom u njemu vidi samo svog brata u vjeri, da apsolutno zanemari činjenicu da je imućan, da ga zavoli isključivo u ime Boga. Moramo biti svjesni da Uzvišeni Bog ne prihvata ljubav koja nije čista i iskrena. Zato je siromaha puno lakše voljeti, iskreno i bez ikakvih primjesa ličnog interesa. Od njih nema nekih ovodunjalučkih koristi i interesa. Zato je ljubav prema siromašnima uvijek iskrena, U Ime Boga! Tek kada tako izgradimo sebe i na takav način počnemo voljeti ljudi oko sebe, možemo reći da voleći čovjeka u stvari volimo Uzvišenog Boga. Iskoristimo ramazanske pouke i bajramske blagdane kako bi se inš-Allah našli u blizini plemenitog Abu Zerra r.a.

DA LI JE TRŠINA KRV ZA AUTONOMIJU SANDŽAK UZALUDNO PROLIVENA?

“

Dobro se sjećam, uvijek, kada bi govorio o njegovom preseljenju i mučeničkoj smrti, suze bi tekle njegovim obrazima. Za njegovu mučeničku smrt optuživao je partizane i Komunističku partiju Jugoslavije. Razlog Rifatovog ubistva po mom rahmetli babi je bio Sandžak. Ideju o autonomiji Sandžaka platio je krvlju skupa sa Sretenom Vukosavljevićem i mnogim drugima, znam i neznam. Nakon Tršove smrti njegovo mjesto zauzeli su poslušnici iz reda bošnjačkog naroda.

”

Od malih nogu, zahvaljujući mom sada rahmetli babu Avdulahu imao sam prilike slušati priče o rahmetli Rifatu Burdžoviću - Tršu. Rifat je bio prvi komšija mog oca. Graničili su se avlijama. Bukvalno kuća uz kuću. Otac je bio mlađi od Rifata, ali zahvaljujući svom starijem bratu Jahu i dajidžiću Smaju često je imao prilike boraviti u njegovom društvu. Zahvaljujući tim druženjima i slušanju Rifatovih razgovora sa prijateljima moj otac je rano postao politički pismen i pronicljiv čovjek. Sa oduševljenjem je govorio o Tršu. Prepričavao događaje sa kupanja na Limu, držanju tajnih sastanaka, javnih govora, sukoba sa žandarima, skrivanju po bjelopoljskim mahalama i sokacima, hizbama i aravlucima itd. Dobro se sjećam, uvijek, kada bi govorio o njegovom preseljenju i mučeničkoj smrti, suze bi tekle njegovim obrazima. Za njegovu mučeničku smrt optuživao je partizane i Komunističku partiju Jugoslavije. Razlog Rifatovog ubistva po mom rahmetli babi je bio Sandžak. Ideju o autonomiji Sandžaka platio je krvlju skupa sa Sretenom Vukosavljevićem i mnogim drugima, znam i neznam. Nakon Tršove smrti njegovo mjesto zauzeli su poslušnici iz reda bošnjačkog naroda. Epilog takvog razvoja situacije dobro je poznat.

Kao dijete često sam se igraju u rodnoj kući Rifatovoj. Vlasnik kuće bio je Bejtulah-aga Muzurović. Sitna kaldrma aravluka, teška starinska ulazna vrata sa mangalom i velikim željeznim halkama, zvekirima, hizba, presjeci za žito, merdevine, dihvana, odaja, sobe, mutvak, hamam, sećije, avlija ograđena tarabama koje su zamjenile nasilno srušene duvarove bila su mjesta moje dječje igre i radosti. Bejtulah-aga je kupio kuću od oca Hula Đedovića, a ovi posljednji od Burdžovića. Svi pomenuti su rahmetlije, a ja od

djeteta postao čovjek koji gazi šestu deceniju života. U Tršovoju kući i danas žive Muzurovići. Iako je imala više popravki i određenih građevinskih radova kuća i danas ima skoro se može reći autentičan izgled, bar kada je vanjski dio kuće (fasada) u pitanju. Da se radi o rodnoj kući Rifata Burdžovića - Trša osim sjećanja nas starijih rođenih Bjelopoljaca danas niko ne može znati. Kuća je hvala Bogu odoljela zubu vremena, ali sve je prekrila prašina zaborava. Da je na kući postavljena ploča sa natpisom danas bi znali o čijoj kući se radi. Nažalost, djeca iz III sandžačke brigade, ulice u kojoj se nalazi Tršova kuća ne znaju o Tršu ni riječi. Legenda otpora fašizmu i ponos bošnjačke ljubavi prema Sandžaku zahvaljujući nama polahko odlazi u zaborav.

Ali zato zahvaljujući našem nemoralu i domaćim izdajnicima, obožavaocima komformizma i negatorima svega bošnjačkog naša djeca pjevaju pjesme Cecine. Roditelji djece, Cecinih obožavalaca propagiraju otvaranje tzv. Crnogorskih kuća među političkim emigrantima od Njujorka, Luksemburga... dezorientacija i kolektivno ludilo komfora zahvaća i bošnjačku naciju. Roditelje i djecu. Postajemo li zbog neodgovornih pojedinaca bezoblična masa koju drugi oblikuju onako kako njima odgovara. Istinske vrijednosti i robovanje Bogu zamijenili smo obožavanjem dželata.

Plav, Gusinje, Šahovići, Bijeljina, Višegrad, Prijedor, Srebrenica... opasno upozoravaju. Životni prostor kolektiviteta bošnjačkog naroda zastrašujuće se smanjuje, podsjeća na Španiju i nestanak Maura. Dok se pojedinci enormno bogate na propasti vlastitog naroda, Bošnjaci nestaju. Ekstremno bogatstvo služitelja kumira, iste dovodi do samooobmane. Oni su „dobri“ Muslimani-Bošnjaci i njih niko dirati neće, tako razmišljaju. Slijepo obožavaju i podanički slušaju. Porodice i vlastite stomake pune bošnjačkom nevinom krvlju. Trguju stotinama hiljada pobijenih nevinih bošnjačkih žrtava, a zarad vlastitog dobra. Tako se u zlo udomljuju. Prebivalište njihovo bit će žestoka vatra. Kad postanu svjesni za šta su se prodali bit će im prekasno.

Zato nam i Kur'an govori: „Ustraj na Allahovom putu pa makar sâm ostao...“

GOLUBICA MIRA I SJEĆANJA

Iako je dr Mersim Ziljkić iz dalekog Njujorka brinuo i strepio kako teku radovi na izgradnji Šehidske džamije u njegovom rodnom Vojnom Selu, na samoj obali Plavskog jezera, prelijepa bijela munara sa dva šerefeta, sa alemom na vrhu donešenim iz daleke Turske, dodatno je uljepšala panoramu rodnog mu mjesta i voljenog grada. Kada je u gluho doba noći došao u voljeni Plav, na godišnji radni odmor, bjelina minareta visokog 46,5 m okićena zvjezdanim nebom izmamila je suze radosnice na njegovom, od dugog puta, umornom licu. Te noći Mersim je dugo sjedio na obali jezera i plakao, kao malo dijete, od radosti. Zahvaljivao Gospodaru na blagodatima. Suznim očima divio se bijeloj šehidskoj ljepotici i molio Allaha da podari milost i oprost od grijeha svima onima koji su na bilo koji način pomogli i dopriņijeli da se počne graditi ova šehidska ljepotica.

Za razliku od dr Ziljkićevog noćnog dolaska, ja sam u ranim jutarnjim sahatima 17. jula sa suprugom stigao u Plav. Oficijalne table usputno nas obavještavaju na turističke ljepote plavskog kraja, ali i na kulturne i vjerske spomenike (kula i crkve) u ovoj opštini, dok na putokazima nema Stare džamije, niti Sultanije, nema ni Šehidske koja je u izgradnji, ali minara na Šehidskoj džamiji izazva radostan uzdah moje supruge. Šehidskoj džamiji nije potrebna tabla, ona je sama po sebi putokaz i ne može se zaobići. Uzaludno je Rabija pokušavala da sa mnom podijeli vizuelni ugodaj ljepote, sa te daljine prosto je bilo nemoguće da ja registrujem minaret i prelijepu džamiju u izgradnji. Tek kada smo prišli dovoljno blizu Vojnom Selu iz auta sam ugledao plavsko-gusinjsku bijelu ljepoticu. Golubicu mira i sjećanja na nevine bošnjačke žrtve, Šehide! Genocide, pokrštavanja, etnička čišćenja, prebijanja, pljačkanja, protjerivanja, masovna kolektivna stradanja...

“
Zbog slabog vida koristim dodir, zna doktor kako je to u ovakvim slučajevima. Zato me uze za ruku i polahko, strpljivo povede uz kružne merdevine vitičkog minareta. Do drugog šerefeta. Da osjetim visinu i ljepotu bogomolje.
”

Na gradilištu nas dočekuje neumorni Merdin Ziljkić, blagajnik i koordinator radova. Nakon upoznavanja u jednom dahu nam saopštava da su radovi na izgradnji minareta bili planirani da traju 85 dana. Zahvaljujući ašićare Allahovojoj pomoći iako je sve vrijeme izgradnje minareta padala kiša, radovi su završeni za 64 dana. Dvadeset jedan dan prije najoptimističnijih predviđanja. Kiša bi padala nakon što bi majstori završili planirani dnevni posao. Prva mudžiza šehidske ljepotice!

Neumorni Merdin je sa suzama u očima govorio o makedonskim neimarima, braći Naufitu i Naseru Mahmutu, amelašu Redžepu sa Kosova. Sve vrijeme izgradnje minareta majstori su spavali i boravili besplatno kod Merdina. Postali su jedna porodica. Zato rastanak sa makedonskim neimarima Merdinu teško pada. Žali što se nije imalo sredstava nastaviti dalje sa gradnjom. Trideset hiljada eura koštala je izgradnja minareta. Mala ulaganja za ako Bog da vječne radosti svih donatora.

Naš razgovor prekide selamom dr Mersim Ziljkić, vakif, prvi među jednakim koordinatorima za prikupljanje sredstava i predsjednik Odbora za izgradnju, ali i pripremu inša-Allah svečanog otvaranja šehidske bijele ljepotice. Golubice mira i sjećanja, da se ne zaboravi, kako je ja od milja, na bosanski, nazvah. Primijeti doktor moj čežljivi pogled u pravcu minare, osjeti da bih imao potrebu rukom taći i dodirnuti ljepoticu, radi potpune percepcije i doživljaja. Zbog slabog vida koristim dodir, zna doktor kako je to u ovakvim slučajevima. Zato me uze za ruku i polahko, strpljivo povede uz kružne merdevine vitkog minareta. Do drugog šerefeta. Da osjetim visinu i ljestvu bogomolje.

I gle čuda, sa visoke bijele šehidske minare i njenog drugog šerefeta osjetih i dušom pomilovah stotine mladih Plavljana i Gusinjana. Asfaltirane ulice, uređene avlige na obali jezera, najsavremenije silikonske pogone i fabrike za proizvodnju zdrave hrane, prelijepa izletišta. Jasno razaznajem glasove i čujem njihovu priču. Priče buduće omladine su uglavnom slične, razlikuju se u pet deka: „Naši predci su teška srca, a radi spašavanja golih života bježali sa ovih prostora. Zato mi, njihovi potomci rado se vraćamo u naše krajeve. Vlastitom pameću i kapitalom izgraditi ćemo život do stojan čovjeka!“

Zar i Kur'an ne kaže: „A kada vas zadesi kakva nesreća nemojte očajavati. Možda je to za vas dobro, ali vi to ne znate?!”

„Bože moj, tako Ti časti i plemenitosti Tvog Poslanika, Muhammeda s.a.v.s. ostvari moju fikciju i olakšaj povratak prognanih na svoja vjekovna ognjišta. Spusti jedinstvo, milost i osjećaj odgovornosti među bošnjačkom dijasporom, kako bi svojim finansijskim prilozima za izgradnju Šehidske ljepotice pomogli njenom bržem završetku. Amin!“

Objavljeno 18. jula 2011.

NEČISTE DUŠE

Allah je vjernike milošću Svojom obasuo kad im je jednog između njih kao poslanika poslao, da im riječi Njegove kazuje, da ih očisti i da ih Knjizi i mudrosti nauči, jer su prije bili u očitoj zabludi. (Ali-Imran, 164)

Generator uzroka nesreće jednog naroda predstavlja nedostatak duhovne čistote. Kada intelektualna, duhovna i politička elita jednog naroda ostane bez čista duha i kao primarnu vrijednost izabere konformizam i lagodan život sasvim je prirodno očekivati nesreće. Nedostatak pomenutih vrijednosti kod samozvanih lidera određenog naroda istovremeno se reflektuje i na običan puk. Zato gubitak čistog duha jednog kolektiviteta sasvim sigurno vodi u nesreće i poteškoće.

Dakle, uzrok svih problema jednog naroda leži u činjenici da oni koji su preuzeli obavezu upravljanja jednim narodom i vođstvo jednom zemljom nisu duhovno čisti. Lider nečiste duše koji upravlja određenim narodom sasvim sigurno donosi narodu kojim vlada hiljade nesreća i problema.

Ako je intelektualna, duhovna i politička elita jednog naroda čistog duha i visokih moralnih normi ponašanja sasvim je sigurno da će i institucije takvog sistema biti pravedne. Sve institucije takvog sistema, htjele one to ili ne, moraju biti istinoljubive i pravedne. Tako će se visoke moralne norme ponašanja i osjećaj za pravdom i istinoljubljem proširiti cijelom zajednicom. Ako je vladar očišćene duše i čist i ako se narod duhovno očisti, ovaj svijet za njih će postati Džennetom i neće imati nikakvih nepričika.

Sasvim sigurno osjećaj za istinom i pravdom potiče od vlasti. Isto tako dobrobit zemlje i blagostanje posljedica su pravedne vlasti. Nepravedna, korumpirana i zločinitelska vlast uzrokuje velike nevolje i probleme za narod i zajednicu.

“
Svakodnevno smo svjedoči da iz imperijalističkih centara moći, kreatora sekularnih normi ponašanja, pod plaštom potrošačkog mentaliteta, kao nus pojavu, imamo ubijanje svete dužnosti majke. Ubijanjem institucije majke i otvaranjem raznoraznih vaspitno-obrazovnih institucija žele majku pretvoriti u objekat puke reprodukcije, radi produženja vrste i ništa više od toga.

”

Zato je i sveta dužnost svih poslanika bila popravljanje i pročišćenje čovjeka. Jednu životinjsku vrstu učiniti insanom (čovjekom). Putem pročišćenja i podučavanja, usavršavanja morala, jednu životinjsku vrstu učiniti duhovno čistim insanom (čovjekom). Tu obavezu Božijih poslanika trebalo bi da preuzmu majke u odnosu na njihovu djecu. Od rođenja dijete je pod majčinim skutima. Sveta dužnost majke mora biti odgajanje i pročišćenje duha vlastitog čeda. Odgoj praćen lijepim moralom i dobrom djelima majke, predstavlja najbolji stupanj i instituciju odgoja djeteta. Ni jedan učitelj ili profesor ne može zamijeniti svetu ulogu majke u ranoj fazi odgoja. Činjenica da dijete ne voli nikoga kao svoju majku i najviše vremena provodi uz nju ima refleksiju na dječije usvajanje majčinog morala i ponašanja. Zato je naručje majke najveća naučno-obrazovna i vjerska škola! Pod nebeskom kapom ne postoji institucija koja bi mogla zamijeniti ulogu majke.

Moguće je da jedna majka dobrim odgojem svog djeteta, (zahvaljujući takvom odgoju), putem svog čeda spasi jedan kompletan narod. Isto tako je moguće da lošim odgojem vlastitog djeteta postane kolijevka zla i generator propasti jednog kompletног naroda.

Svakodnevno smo svjedoci da iz imperijalističkih centara moći, kreatora sekularnih normi ponašanja, pod plaštom potrošačkog mentaliteta, kao nus pojavu, imamo ubijanje svete dužnosti majke. Ubijanjem institucije majke i otvaranjem raznoraznih vaspitno-obrazovnih institucija žeće majku pretvoriti u objekat puke reprodukcije, radi produženja vrste i ništa više od toga. Lišiti je osjećaja majčinstva. U njoj ubiti želju za rađanjem. Kako bi mogla nesmetano raditi i trošiti. Opteretiti potrošačkim kreditima i megalomanstvom. Koristiti kao jeftinu radnu snagu. Pritom svjesno zaboravljaju činjenicu da dijete odvojeno od majke kad tad će dobiti kompleks, koji je posljedica mnogih anomalija nastalih tokom odgoja. Mnoga ubistva i samoubistva dešavaju se upravo zbog kompleksa, a kompleksi se u mnogo slučajeva javljaju kao posljedica odvojenosti majke od djeteta. Dakle, majka je nezaobilazan faktor i institucija u odgoju djeteta. Zanimanje majke je ravno zanimanju Božijih poslanika! Zato se toliko udara na instituciju majke. Žele ovo uzvišeno i časno zanimanje majki poniziti i ogaditi u očima majki.

Zanimanje poslanika bilo je duhovno oplemenjivanje ljudi, usavršavanje morala i obrazovanje čovjeka. Isto tako obaveza majki i obrazovnih institucija jednog naroda moraju biti usavršavanje morala, duhovno oplemenjivanje i obrazovanje čovjeka. Taj proces počinje od majčinih skuta, nastavlja se u školama, na univerzitetima itd. Ako je proces usavršavanja i napredovanja čovjeka započeo pod skutima majke, a zatim nastavljen u obrazovnim institucijama, sasvim je prirodno očekivati dobro odgojenu omladinu, a samim tim i pravedno društvo.

Sreća i blagostanje jednog naroda zavisi od toga da li su njegovi predvodnici, oni koji o njemu odlučuju, duhovno pročišćeni i plemeniti ljudi.

IZA CRNOGORSKE ZAVJESE

Najveći cirkus na svijetu, sa najviše klovnova, poslušnika i podrepaša, bogataša i siromaha zove se Cirkus evropska Crna Gora. Na sceni posljednji čin tragikomedije, žrtve i učesnici svi, Bošnjaci prednjače.

Scena, sudnica Osnovnog suda u Bijelom Polju. Sudija Rahmo Banda, klovnovi (privatni tužioци), represivni dio državnog aparata, lutke svjedoci, žrtva istina, gledaoci svi, najbrojniji Bošnjaci.

Priručno sudstvo, montirani svjedoci, sudije poslušnici, nepoštivanje Ustava, laži, obmane, zastrašivanja, izvrтанje istine, zamagljivanje bliske prošlosti, sramne presude, uništavanje kompromitirajuće dokumentacije... samo predstavlja djelić istine evropske Crne Gore 2011. godine. Deportacije, Morinj, Bukovica, Štrpc, Kaluđerski laz, hapšenja i prebijanja Bošnjaka, lidera i simpatizera SDA... samo su djelić strašnih zločina počinjenih u periodu 1991 - 1995. godine. Onih najtragičnijih, inače bi nabranje svih nedjela oduzelo bi isuviše prostora. Ista meta, isto odstojanje. Žrtve Bošnjaci, počinioци zločina nepoznati. Posljednji čin klovnovske predstava, pada zavjesa. Zaborav!

Iza kulisa, u periodu 1991 - 2011. godine, ogromne promjene. Strašna raslojavanja. Desetine hiljada prognanih, ubijenih, silovanih, osiromašenih, prebijenih... žrtve svi, a najviše Bošnjaci.

Kontralustracija, pranje biografija, plasiranje laži, poslušna biračka mašinerija, egzekutori ovih pojava, svi, posebno Bošnjaci.

Najveći cirkus na svijetu, sa najviše klovnova, poslušnika i podrepaša, bogataša i siromaha zove se Cirkus evropska Crna Gora. Na sceni posljednji čin tragikomedije, žrtve i učesnici svi, Bošnjaci prednjače.

Scena, sudnica Osnovnog suda u Bijelom Polju.

“

Iza kulisa, u periodu 1991 - 2011. godine, ogromne promjene. Strašna raslojavanja. Desetine hiljada prognanih, ubijenih, silovanih, osiromašenih, prebijenih... žrtve svi, a najviše Bošnjaci. Kontralustracija, pranje biografija, plasiranje laži, poslušna biračka mašinerija, egzekutori ovih pojava, svi, posebno Bošnjaci.

”

Sudija Rahmo Banda, klovnovi (privatni tužnici), represivni dio državnog aparata, lutke svjedoci, žrtva istina, gledaoci svi, najbrojniji Bošnjaci.

Taksista iz Plava, Ilija-Iko Rajković na sudu izjavlja: „Čikić se pravio slijep, odličan foliant, krijući je čitao novine!“ Reakcija; klovnovi aplaudiraju i viču: „Bravo Rajkoviću, bravooo! Iko doktore. Iko majstore. Laže Čikić!“ - gledaoci svi, zbumjeni, sudija najviše. Smeta mu istinina ljekarska dokumentacija. Kome da vjeruje, taksisti ili doktorima?

Presuda: „Čikić je kriv za hapšenja, deportacije, Morinj, Bukovicu, Štrpc, Kaluđerski laz,... kriv je što se usudio sjećati. Crna Gora je zemlja zaborava, lažu da smo bili u ratu. Dužan je da isplati 120.000 eura klovnovima za duševne boli, što im je nanio. U Crnoj Gori javno iznošenje istine je strogo zabranjeno!“ pa sebi u bradu dodade: „Šta ti je, moj Ibrahim, sve ovo trebalo, ovdje dokumenti ne važe. Svjedok je bitan.“

Stara dama posmatra predstavu, trlja smežurane grudi i pokušava da doživi orgazam. Gledajući tragikomediju samozadovoljava se. U tome je pokušavaju spriječiti građani Crne Gore, borci za ljudska prava i dostojanstvo čovjeka. Antifašisti: Milan Popović, Filip Kovačević, Milka Tadić, Sonja Radošević, Sead Sadiković, Daliborka Uljarević, Tea Gorjanc-Prelević... Nažalost, uzalud jer dama i dalje trlja grudi i iščekuje vrhunac zadovoljstva.

Uzaludni su pokušaji crnogorskih antifašista. Dami odgovara predstava. Na kraju smo se svi oko jednog složili. Svoju sudbinu moramo uzeti u svoje ruke. Isto onako kao i dama koja nas posmatra. Dok stara dama ne doživi vrhunac, nama životi prodoše.

Realnost, crnogorski mladi i perspektivni lideri džempere podgoričkog „Titeksa“ zamijenili su originalnim odijelima marke „Armani“, „Gucci“ i drugim prestižnim modernim markama. Gledaoci svi, a najbrojniji su novopečeni Crnogorci. Bošnjaka nema na gledalištu! Svi u glas viču: „Hljeba gospodaru!“

P.S. Stara damo, Briselska Komisija, kakvi li su ti tek drugi, kada ti je ovakva Crna Gora - najbolji primjer u regionu.

KARAKTERNE CRTE DANAŠNJE CIVILIZACIJE

Napokon, poslije višestoljetnog dubokog sna Arapi ustaju u odbranu elementarnih ljudskih prava i sloboda. Milioni potlačenih i poniženih, opljačkanih do gole kože, prevarenih i obespravljenih duša dovedenih na rub animalnog opstanka, ustaju protiv diktatora i monarha, pljačkaša i stranih plaćenika. Period rušenja Taguta zahvatio je arapski kontinent i tirani su počeli padati. Nažalost, svrgavanje arapskih krvopija i poslušnika imperijalističkih supersila, ima strašno visoku cijenu i mnoge će koštati života. Koliku cijenu imaju građani koji su decenijama trpjeli vlastite tirane, svjedoči način na koji pljačkaši i usurpatori vlasti pokušavaju odbraniti svoje pozicije i milijardama dolara vrijedne imperije. Dok su njihovi podanici preživljivali sa par dolara dnevno, njihove satnice iznosile su i po nekoliko desetina miliona dolara.

U sadašnjem posebno teškom kriznom stanju evropske i svjetske privrede - finansijskom, ekonomskom, socijalnom, te ponajviše moralnom posrtanju - vjerski službenici bi trebali biti blistavi primjeri skromnosti, pomaganja i razumijevanja.

Organizatori i brižljivi planeri ovih strašnih zločina, tzv. supersile, ili kako sebe sami nazvaše „demokratske zemlje“ putem masovnih obmana i laži izmišljaju pobjede, neprijatelje, teroriste i slične gluposti, kako bi na globalnom planu dezavuisali široke narodne mase (globalizam) i lakše vladali i upravljali ljudskim dušama. Obmana, prevara i laž su tri osnovne karakterne crte današnje civilizacije. Siromaštvo, bijeda i ratovi su posljedice takvog ustrojstva civilizacije, a nusprodukt takvih pojava su ogromna bogastva pojedinaca. Nažalost, ovakvu kulturu življjenja prihvatali su i mnogi vjerski velikodostojnici. Duhovni predvodnici i poglavari monoteističkih religija, svojim ogromnim trbusima, više liče na trutove i ljude skлоне čušnim užicima, nego li na duhovnjake. Postupci su im slični, a puk ih razlikuje samo zahvaljujući uniformi koja ja sastavni dio vjerskog stajlinga. Iako u izvornom islamu nema klera, nažalost, po vanjštinu ustrojstva duhovne vlasti, današnji islamski kler je sličan kapitalističkom poimanju života.

Naravno, pozitivni primjeri su svakako prisutni, ali moja ciljna grupa su oni, koji u ime religije na-

nose najveću štetu samoj religiji. Iako je u redu imati materijalno bogatstvo kako bismo stvorili pozitivne uvjete života za sebe i druge, ipak, ne smijemo zanemariti pravi smisao života, a to je: DUHOVNI NAPREDAK.

U sadašnjem posebno teškom kriznom stanju evropske i svjetske privrede – finansijskom, ekonomskom, socijalnom, te ponajviše moralnom posrtanju – vjerski službenici bi trebali biti blistavi primjeri skromnosti, pomaganja i razumijevanja. Sveopšta kriza u našoj zemlji poprima još dublji karakter zbog mnoštva frustracija, tjeskoba i strahova preostalih nakon pretrpljenih trauma tokom posljednje agresije. Također stanju dobrim dijelom doprinose i bošnjački političari zbog činjenja raznoraznih nepravdi i promašaja kako u privredi tako i u socijalnom području posebno činjenih tokom tranzicije.

Vjerski velikodostojnici bi trebalo svojim djelovanjem da propagiraju potpuno i dosljedno poštovanje svake ljudske osobe kao vrhunske vrijednosti, bez obzira na spol, boju kože, naciju, jezik, religiju, svjetonazor, stalež, društveni položaj i politički izbor.

Najosjetljivija kategorija društva, siromasi, posebno su osjetljivi na ponašanje dotičnih. Njihov jad i bijeda, pretvaraju se u čemer i nezamislivu bol, kada vide, da oni koji bi trebali biti u službi čovjeka, zapravo, postaju njegovi izrabljivači.

Čovjek kao najuzvišenije i najsavršenije Božije stvorenje ima najuzvišeniju vrijednost u svijetu kreacije i kao takvom Božijem odabraniku se mora ponašati čovječno i ljudski. Takav je Božiji zakon koji važi i koji se odnosi na sve ljude, bez obzira na različitosti kultura, vjere, civilizacije, geografskih odrednica i ostalih vještačkih podjela među ljudima. Ovakvu vrstu poštivanja ljudi prevashodno očekuju od vjerskih velikodostojnika. Puk od vjerskih velikodostojnika sa svim prirodno očekuje da svoj život usklade sa religijskim naukom, da njihov život svjedoči istine u koje bi po prirodi profesije trebali vjerovati, te da razumiju potrebe i probleme običnog čovjeka. Zauzvrat, puk bi morao isto tako imati veću društvenu svijest i slobodno, bez ustezanja, iznositi svoje negodovanje i proteste u vezi sa određenim pojavama i događajima.

Sjetih se jednog od najsvjetlijih primjera u historiji ljudske civilizacije, događaja koji se desio prije više od 1.400 godina, za vrijeme halife Osmana. Dok je halifa za vrijeme džume namaza tumačio Kur'anski ajet: *O vjernici, mnogi svećenici i monasi doista na nedozvoljen način tuđa imanja jedu i od Allahova puta odvražaju. Onima koji zlato i srebro gomilaju i ne troše ga na Allahovom putu-navijesti bolnu patnju.* (Pokajanje 34)

Halifa je tom prilikom tumačeći citirani ajet ustvrdio da se pomenuti ajet odnosi samo na kršćane i Jevreje, dok je ashab posljednjeg Allahovog Poslanika, Abu Kasima, Muhammeda, Bog blagoslovio njega i njegov čisti i plemeniti rod, Abu-Zerr r.a., ustao i javno se usprotivio takvom stavu halife, tvrdeći da se ajet odnosi kako na kršćane i Jevreje, tako i na muslimane. Ustrajnost i nepopustljivost plemenitog i veličanstvenog Abu-Zera r.a., kako bilježe islamski historičari pomenuti događaj, bio je uzrok protjerivanja u pustinju zvanu Rebeza (današnji Libanon), nakon čega je ubrzo preselio na bolji svijet.

Neposredno pred samo protjerivanje plemenitog Abu-Zerra r.a. Imam Ali-ebu-Talib a.s. izrekao je ovaj govor: *O Abu-Zerr! Ti si se doista naljutio u Ime Boga, te zato imaj nade u Onoga u ime Kojeg si se naljutio. Ljudi su se uplašili od tebe radi stvari svijeta ovog, dok si se ti njih uplašio radi vjere svoje. Zato prepusti im ono čega se oni plaše od tebe i odmakni se od njih, otklanjujući ono čime te oni straše. Kako su oni ovisni o onom od čega ih ti odbijaš, a kako si ti neovisan o onom što ti oni uskraćuju. Ti ćeš uskoro znati ko je dobitnik sutra i ko je najzavidniji. Čak ako bi nebesa i zemlje bili zatvoreni pojedincu nekom, a on bio svjestan Boga, Allah bi ih onda otvorio za njega. Samo će te pravednost privlačiti, dok će te nepravednost odbijati. Da si ti prihvatio svijet ovaj njihov, oni bi te zaista voljeli, te da si sudjelovao u tome, dali bi ti utočište.* (Nehdžul Belaga)

Da li danas među nama ima nekoga ko sliči Ebu Zerru r.a.? Ima li ikoga ko će ustati i javno ukazati na anomalije i osuditi izvrtanje i zamjene teza kada nam moralne stvari predstavljaju abmoralnim i obrnuto? Ovdje se posebno nameće jedno od suštinskih pitanja koje glasi: Da li uistinu živimo u vremenu kada je bukvalno, sve na prodaju, ima li išta da nam je sveto, a tiče se zajedničkog interesa kolektiviteta? Znači li to da je glavna filozofska misao čovjeka trećeg milenijuma sažeta u otrcanu frazu: NEKA JE MENI DOBRO... Živimo li u vremenu, (ne želim vjerovati da je tako), kada sposobnost, i svi kvaliteti koji se postižu trudom bivaju nevažni, te da je došlo vrijeme da najbolji bivaju van prioriteta i potreba društva, te na taj način potpuno marginalizirani?! Jedina krivica takvog „stradalnika“ sastoji se u tome što želi imati slobodu misli i djela. Da li je slobodouman čovjek u vremenu čelične civilizacije osuđen na propast i stavljena na listu za odstrjel?!

Jesmo li spremni primiti poruku od našeg miljenika, Allahovog Poslanika, Muhammeda, neka su Allahovi blagoslovni na nj, i njegov čisti i plemeniti rod kada je rekao: *Pa čak ako biste stavili u moju desnu ruku Sunce, a u lijevu Mjesec da biste me odvratili od moga puta - to se nikada neće desi - ima li danas među nama neko ko bi na ovakav način odgovorio na sličnu ponudu?*

Abu Zerru r. a. ove Poslanikove s.a.v.s. riječi su bile generator snage i odlučnost djelovanja, a nama danas iste ove riječi nažalost ništa ne znače. Zato danas imamo milione siromašnih prezaduženih ljudi na svim merdijanima. Ove anomalije nužno su dovele do otuđenosti ljudi i nestanka onih uzvišenih moralnih normi koje čovjeka odvajaju od životinje.

Naša civilizacija i čovjek na pragu trećeg milenijuma vase za ljudima koji nemaju cijene, koji se ne mogu kupiti, koji su spremni zarad istine reći samo istinu, zarad dobra činiti samo dobro... Moramo se truditi da budemo ljudi spremni sa riječi, preći na djela. Prestati govoriti, a djelom svjedočiti da ne pripadamo onima koji su spremni radi svojih ličnih interesa i trenutnih užitaka povrijediti nečiju SVETOST I PRAVO i svim svojim bićem težiti da borba za ISTINU i dostojanstvo čovjeka u našim djelima dobije status svetosti. Jedino tako uz zlaganje svakog pojedinca možemo se nadati dobru i boljitu životu kako na ovom tako i na onom svijetu.

Objavljeno 16. maja 2011.

ZAVIST

I od zla zavidljivca kad zavist ne krije. (El-Felek, 5)

Plemeniti i čisti posljednji Allahov Poslanik Islama Abu-Kasim, Muhammed, neka je Allahov blagoslov i mir na nj i njegovu čistu i plemenitu odabranu porodicu, kaže: „Zaista je zavidnik nezadovoljan Mojim blagodatima i odvraća od Moga udjela kojeg sam podijelio među Svojim robovima.“

Zapovjednik vjernika, imam Ali, neka je Allahov blagoslov i mir na nj, kaže pojašnjavajući citirani hadis plemenitog Poslanika Islam-a Muhamme da s. a.v.s.: „Svaka čast zavisti! Kako je samo pravedna! Prije ostalih prvo svoga vlasnika ubije!“

U svakom društvu postoje osobe koje su svojim trudom i radom uspjele postići zavidne rezultate. Određeni ljudi su stekli velika materijalna dobra, neki su postigli izvanredne rezultate i tako napredovali u nauci i znanju, jedni su uspjeli odgojiti dobru djecu, neki pozavršavali visoke škole, itd. Reakcije ljudi na pomenute vrline su različite. Neki uopšte ne obraćaju posebnu pažnju, smatraju to sasvim normalnom pojavom i djelom ustrojstva svijeta. Postoje i oni koji se raduju tuđem uspjehu i to ih čini zadovoljnim i sretnim, posebno kada je u pitanju njihov prijatelj, brat, rođak i sl. U stvari takve osobe raduju se svačijem napretku. Određeni ljudi uspjehe drugih ljudi koriste kao pouku i primjer da vlastitim naporima isprave sebe i sami krenu stazama uspjeha.

Nažalost, postoje ljudi koji ne mogu podnijeti bilo kakav uspjeh i dobro kod drugih. Tuđi napredak čini ih neraspoloživim i potištenim. Omalovažavaju postignuća drugih, stalno nešto prigovaraju, izmišljaju i lažu, umjesto da i sami krenu i pokušaju uraditi nešto slično, opovrgavaju i ponižavaju ono što su drugi ostvarili. Bol-

Postoje ljudi koji ne mogu podnijeti bio kakav uspjeh i dobro kod drugih. Tuđi napredak čini ih neraspoloživim i potištenim. Omalovažavaju postignuća drugih, stalno nešto prigovaraju, izmišljaju i lažu, umjesto da i sami krenu i pokušaju uraditi nešto slično, opovrgavaju i ponižavaju ono što su drugi ostvarili.

na je istina da takve ljudi srećemo svuda: među omladinom i starcima, muškarci ma i ženama, obrazovanim i neobrazovanim. Zavist znaju pokazati čak i oni koji i sami uživaju određeni autoritet i ugled u društvu.

Dakle, zavist je zaista ružna osobina. Ona je istinska patnja za samu osobu koja boluje od nje, ali je i vrelo brojnih grijeha i zala. Sasvim sigurno možemo reći da je zavist u stvari spoj više nedostataka i oboljenja duše:

1. Zavidnik je samoljubiv i želi sve samo za sebe.
2. Skučena je i niska ličnost, inače ne bi patio vidjevši tuđe dobro.
3. To je osoba slijepog srca jer ne uočava vrline drugih.
4. Radi se o iskompleksiranoj ličnosti, čovjeku nepravednu prema drugima i samom sebi.

Da bismo se sačuvali pojave zavisti u nama samima, moramo se truditi da se ukramimo ljudskim vrlinama i lijepim svojstvima. Čovjek koji je zabavljen samim sobom i vlastitim poslovima manje će zavidjeti drugima, imat će šire vidike, bit će objektivniji, svjesniji vlastitih nedostataka, pa se neće baviti tuđim mahanama.

Ovdje moram posebno naglasiti da opravdane prigovore protiv onih koji nezасluženo uživaju visok položaj i autoritet ne treba miješati sa zavišću. Ovdje se radi o nečemu drugom. Musliman je dužan da se pobuni i borи protiv svake vrste nepravde, nasilja i zla! Štaviše, pasivnost spram takvih pojava u islamskom učenju spada među VELIKE GRIJEHE!

Objavljeno 15. aprila 2011.

RAZBOJNIČKA PEĆINA

Dvadeset godina građani Crne Gori izloženi su neprestalnom bombardiranju raznim lažima i dezinformacijama. Izmišljaju se vatikanske i druge internacionalne zavjere, govori se o ugroženom srpsvu, ratu za mir, kontralustraciji DPSDP koalicije, da bi nas na početku 2011. godine doveli do granice siromaštva, a sebi pljačkom državne imovine priskrbili ogromni kapital. I dalje ideolozi „rata za mir“ ratni huškači, a danas „mirotvorci“ lažu i obmanjuju međunarodnu i domaću javnost, izmišljaju nove opasnosti i iz naftalina vade stare prvoborce i dobrovoljce, prave afere i slučajeve.

Ovoga puta udaraju na novinare, slobodnoumne intelektualce, NVO, medije, pojedince, sve one koji neće da zaborave krvavu prošlost i koji javno svjedoče o zlim ljudima i teškom vremenu. Navika je čudna rabota i teško se od nje rastati, kaže jedna stara izreka.

Sramni pokušaji obmanjivanja javnosti u Crnoj Gori u vidu „privatnih“ tužbi od represivnog dijela državnog aparata protiv Vijesti i moje malenkosti, govori da se radi o još jednom u nizu pokušaja bacanja prašine u oči građanima CG i daje jasnú sliku da režim čvrsto stoji na startnim pozicijama devedesetih. Režim visokim novčanim kaznama želi dovesti Vijesti u tešku finansijsku situaciju i zatvoriti jedino slobodno dnevno glasilo u Crnoj Gori. Da je u pitanju politički proces koji prvenstveno ima za cilj zastrašivanje eventualnih IBRAHIMA u Crnoj Gori i poslije 17 godina nakon policiske akcije „Lim“ dovoljno govori pasivan odnos pravosudnih organa. Iako je knjiga „Gdje sunce ne grije“ od strane domaćih i međunarodnih eminentnih naučnih radnika nazvana OPTUŽNICOM PROTIV CRNOGORSKOG REŽIMA KOJA SADRŽI SVE ELEMENTE GENOCIDA, šutnja Državnog tužilaštva za ratne zločine u najmanju ruku čudi i zabrinjava iz više razloga. Umjesto da moja knjiga bude inicijalna kapisa za suočavanje sa prošlošću i iskorištena za

Umjesto da moja knjiga bude inicijalna kapisa za suočavanje sa prošlošću i iskorištena za katarzu i demokratizaciju crnogorskog društva, nažalost saborci Slobodana Miloševića istu koriste za zastrašivanje i obmanjivanje građana. Može li neko pretpostaviti da su nacisti tužili Anu Frank zbog njenih dnevnika iz koncentracijskih logora, kakav bi to skandal bio? Kakva bi bila reakcija međunarodne javnosti povodom takve tužbe?

katarzu i demokratizaciju crnogorskog društva, nažalost saborci Slobodana Miloševića istu koriste za zastrašivanje i obmanjivanje građana.

Može li neko prepostaviti da su nacisti tužili Anu Frank zbog njenih dnevnika iz koncentracionih logora, kakav bi to skandal bio? Kakva bi bila reakcija međunarodne javnosti povodom takve tužbe? Naprotiv, dnevničici Ane Frank uvršteni su u svjetsku književnost i iskorišteni za edukaciju mladih kako bi se smanjio nacizam na svjetskim razmjerama. Poznato je da svaki zločin koji je počinjen od bilo koga nad bilo kime pod nebeskom kapom preživi jedna ili više žrtava. Takav je Božiji zakon i važi za sva vremena i za sve prostore. Preživljavanje žrtve je isključivo Božija volja kako bi žrtva kasnije svjedočila o počinjenom zločinu. Tako i po pitanju genocidne akcije „Lim,” od dvadeset i jednog uhapšenika, Božijom voljom sam ja odabran kako bih svjedočio o zločinu. O kakvom zločinu je riječ i kakvu torturu smo prošli svjedoči i šutnja preostalih žrtava od kojih niko ni sada poslije toliko godina ne smije progovoriti ni riječi?! Sama pomisao na sve kroz šta smo prošli ledi im krv u žilama i tjera na šutnju. Ili je možda nešto drugo u pitanju i nismo svi prošli kroz isti pakao?! Zaista ne znam i ne želim da znam.

Ono što sasvim sigurno znam jesu činjenice da šutnja o zločinu čovjeka dovodi do saučesništva u zločinu, a da će zločinci odgovarati ako ne pred zemaljskim, pred Nebeskim sudom sigurno. Pasivan odnos građana Crne Gore prema istinoljubivoj borbi NVO sektora, intelektualaca, određenih predstavnika političkih partija, pojedinaca, Vijesti, Monitora, nezavisnih i istraživačkih novinara ima određeni rok trajanja. Pritisak EU na državne organe Crne Gore sigurno dovodi do određenih pomaka. Evropska unija očekuje da i građani izvrše pritisak na režim.

Ako je balvan revolucija početkom 90-ih godina prošlog vijeka bila jednonacionalna i u službi zločinačkog projekta stvaranja etnički čiste Velike Srbije, siguran sam da će sadašnja koja je iz dana u dan sve izvjesnija biti nadnacionalna i radi demokracije. Svjetski proces rušenja tirana sa vlasti prerasta u nadnacionalni karakter i već poprima razmjere pandemije. Nijedna zemlja neće biti pošteđena takvih pokreta gdje se građani osjećaju potlačenim. Zloupotrebom vjerskih, političkih, statusnih i drugih obmana više se sigurno ne može vladati. Narodi na pragu trećeg milenijuma hoće život dostojan čovjeka i ništa više.

I dođu u Jerusalem. On (Isus) uđe u Hram i stade istjerivati one koji su prodavali i kupovali u Hramu. Isprevrta stolove mjenjačima novca i klupe prodavačima golubova; i nije dopuštao da iko pronese išta kroz Hram.

Poučavao ih je govoreći: „Nije li pisano: Dom moj zvat će se Dom molitve svim narodima?”
A vi ste učinili od njega pećinu razbojničku.(Marko, 10-12)

Objavljeno 15. marta 2011.

NAJDRAŽI OD VAS BOGU SU ONI KOJI SU NAJBOGOBOJAZNIJI

Dostojanstven je tokom nevolja, strpljiv u nedacama, zahvalan u udobnosti. Ne čini nepravdu nad onima koje ne voli i ne čini grijeh radi onoga kojeg voli. Prihvata istinu prije nego što mu je donesen dokaz. Ne upropasćuje ono što mu je dato na čuvanje i ne zaboravlja ono čime se opominje. Druge ne naziva imenima pogrdnim. Ne nanosi štetu susjedu. Ne raduje se nesreći tuđoj. Ne sudjeluje u krivom i ne napušta pravo...“

Samo slobodan čovjek od robovanja bilo kome ili bilo čemu drugom osim Svevišnjem Gospodaru pripada eliti ljudske vrste, te takvog pojedinca islamski gnostici nazivaju Bogobojskim usamljenikom. Takva osoba zaljubljena je u Istinu i okrenuta samo njoj. Jedino apsolutno slobodna osoba spremna je i sposobna da robeže Istinitom Gospodaru. Posljedica takvog robovanja sastoji se od zadobijanja vlastite slobode darovane od Gospodara. Prepoznatljiva karakterna crta takvog čovjeka sastoji se u tome što se isti usteže od činjenja nasilja i zla drugim ljudima. Takav Božiji usamljenik u svemu onome što čini i sa čime se u životu susreće prvenstveno razmišlja u pravcu da li je njegovo (ne)činjenje nešto sa čime je Bog zadovoljan ili ne.

Jedino istinski bogobojsan čovjek može podnijeti svačije nezadovoljstvo i srdžbu, osim Božije. Takva se osoba ne može prepasti niti zaplašiti prijetnjama i pritiscima, čuva se grijeha i robovanja strastima. Ne pridaje važnost onome što ljubitelji i obožavaoci komformizma govore o njemu, niti odgovara na uvrede. U stalnom je ratu sa zločincima i prijateljstvu s istinoljubivim. Sveti knjiga, Kur'an jedino bogobojsnost smatra mjerilom vrijednosti čovjeka: „Najdraži od vas Bogu su oni koji su najbogobojsniji.“ Jedino bogobojsan čovjek vlada sobom i stalno unapređuje vlastitu ličnost. Zadovoljan je onim što mu Bog daje i mirno podnosi udarce sudsbine. Brojni Kur'anski ajeti i predaje posljednjeg Božijeg poslanika Muhammeda, Bog blagoslovio nj, i njegov čisti i plemeniti rod govore o tome. Za ovu priliku prenijet ću dio govora imama Alija, Bog ga blagoslovio, u kojem govori o bogobojsnosti zapisanog u knjizi „Nehdžu-l-Belaga“:

„Tako su oni koji su svjesni Boga na svijetu ovome dostojni nositelji vrednota. Govor je njihov ispravan, odijevanje njihovo skromno, a hod njihov krotak. Poglede svoje obaraju pred onim što im je Allah zabranio. Uši svoje zadržavaju na onom znanju koje je korisno za njih. Ostaju u iskušenjima onakvi kakvi ostaju u udobnostima. Da nema roka koji im je određen, duše u tijelima njihovim ne bi ostale čak ni za treptaj oka u žudnji svojoj za nagradom i strahovanju svome od kazne. Stvoritelj je velik u srcima njihovim, tako da je sve drugo osim Njega neznatno u očima njihovim... Uvijek sebe kore i strahuju za djela svoja. Kada se o nekom od njih kazuje pohvalno on se boji onoga što se o njemu kazuje, pa govori: „Znam se bolje od drugih, a moj me Gospodar zna bolje od mene, Bože moj, ne postupaj sa mnom prema onome što oni govore i učini me boljim nego što oni misle o meni i oprosti mi ono što oni ne znaju.“ Osobitost svakog od njih u tome je da ti vidiš u njemu snagu u vjerovanju, odlučnost s blagošću, vjeru s uvjereničću, žudnju u znanju, znanje u strpljivosti, umjerenost u obilju, poniznost u slušanju, pristojnost u siromaštву, strpljivost u nevolji, traženje u dozvoljenom, marljivost u upućenosti i sustezanje u pohlepi. On poduzima djela dobra i strepi... Ako strast njegova odbija da prihvati ono što ne voli, on ne prihvaca zahtjev njezin da joj uđe u onome što ona voli... Od njega se očekuje samo dobro, i od njega se ne treba bojati zla. Čak ako bi se zatekao među onima koji su zaboravni, ubrajao bi se među one koji se sjećaju. Ako je među onima koji se sjećaju, ubraja se među one koji su zaboravni. Opršta onome koji je bio nepravedan prema njemu. Daje onome ko njemu uskraćuje. Obilazi onog koji njega ne obilazi...“

Dostojanstven je tokom nevolja, strpljiv u nedaćama, zahvalan u udobnosti. Ne čini nepravdu nad onima koje ne voli i ne čini grijeh radi onoga kojeg voli. Prihvaca istinu prije nego što mu je donesen dokaz. Ne upropasćuje ono što mu je dato na čuvanje i ne zaboravlja ono čime se opominje. Druge ne naziva imenima pogrdnim. Ne nanosi štetu susjedu. Ne raduje se nesreći tuđoj. Ne sudjeluje u krivom i ne napušta pravo...“

Objavljeno 3. marta 2011.

VOLJA

“

Na svijetu nema živog bića koje ne posjeduje volju za opstankom, zato se svako živo biće brani ukoliko može kada se nađe u smrtnoj opasnosti, a ukoliko se ne može braniti, bježi kako bi spasilo vlastiti život. Ako nestane pokreta čovjek umire, a ako nestane volje za opstankom, čovjek privremeno ostaje živjeti. Kažem privremeno, jer nakon gubitka volje, čovjek neće dugo ostati i umrijet će. Ono što čovjeka tjera da jede i piye jeste volja za opstankom.

”

Od svih težnji i volja koje posjeduje čovjek, a tiče se svakog pojedinca ljudske vrste, bez razlike na intelektualni nivo obrazovanja ili bilo koju drugu razliku koja ljudi čini različitim. Najsnažnija je volja za očuvanjem života i opstankom. Posjedovanje volje i jačina snage volje kod čovjeka ne zavisi od nivoa njegovog obrazovanja i visine stepena njegove inteligencije. Svakodnevno se možemo uvjeriti i osvjedočiti da i najprijestišći čovjek posjeduje volju i težnju za opstankom tako da slobodno možemo konstatirati da snaga volje proizlazi iz Izvora života. Čak i kod onih ljudi koji nisu svjesni da posjeduju volju za opstankom da se primjetiti posjedovanje volje u najsnažnijem obliku. Kud god bacimo pogled i sve ono što vidimo okolo sebe, a izgradila je ljudska ruka posljedica je čovjekove volje za očuvanjem života i opstankom.

Ovdje se može postaviti sasvim logično pitanje: „Da li u ljudskom životu ima većeg utjecaja volja ili pokret i da nije možda pokret taj koji je jači od volje?“

Poređenje volje i pokreta nema nikakvog smisla sa aspekta filozofije jer se radi o krajnjim različitostima. Pokret nastaje kao proizvod materijalne, a volja za opstankom je duhovne prirode. Ukoliko u ljudskom tijelu nestane pokreta, nestaje i volje za opstankom, ali pokret je u svojoj biti drugačiji od volje za opstankom. Volja za opstankom u čovjeku nastaje od pokreta, ali je i sama volja uzrok pokreta.

Dakle, na svijetu nema živog bića koje ne posjeduje volju za opstankom, zato se svako živo biće brani ukoliko može kada se nađe u smrtnoj opasnosti, a ukoliko se ne može braniti bježi kako bi spasilo vlastiti život. Ako nestane pokreta čovjek umire, a ako nestane volje za opstankom, čovjek privremeno ostaje živjeti. Kažem

privremeno, jer nakon gubitka volje, čovjek neće dugo ostati i umrijet će. Ono što čovjeka tjera da jede i piye jeste volja za opstankom.

Ovdje se može postaviti pitanje i prigovoriti kako je želja za hranom i pićem proistekla iz ljudskog nagona, pa kada ogladni, a ima hrane jede, a kada ožedni piye. Prinčevi i vitezovi metafizičke filozofske misli na ovaj prigovor daju sljedeći odgovor; nagon gladi i žedi u čovjeku nastao je zato što ga je stvorio nagon jači od ovog, a to je volja za opstankom, pa je tako glad učinjena znakom zdravog ljudskog tijela. Znamo da bolestan čovjek nema apetita i da osjećaj gladi kod takvog čovjeka nestaje. U svakom slučaju, nakon što izgubi volju za opstankom, čovjek ne jede i ne piye, ne radi da bi stekao zaradu, ne održava čistoću, ne gradi kuću, ne planira zasnivanje porodice... Ovo se odnosi na pitanje animalnog opstanka čovjeka na zemlji, a što se tiče duhovnog života posljedice gubitka volje i pokreta su i te kako ozbiljnije i dalekosežnije. Takvi se prepoznaju po tome što od čovjeka, najodabranijeg Božijeg stvorenja, sebe transformišu u amorfnu masu poslušnika. Režimi širom svijeta takve u statističkim podacima svojih nedielja nazivaju kolateralnom štetom. Imena takvih zamijene brojkom. Da li će čovjek izgraditi i oplemeniti sebe isključivo zavisi od stepena posjedovanja slobode volje i pokreta. Ukoliko izgubi volju za promjenom kvaliteta života i stepena demokracije, gubi i status čovjeka.

Zato volja za opstankom nikada ne nestaje, osim kod onih koji planiraju sami sebe upropastiti.

Objavljeno 14. februara 2011.

GOVOR LJUBAVI

Različitosti vjera i nacija samo su jedan u nizu dokaza Mudrosti Stvoritelja. Milosrđem ljubavlju i ispravnim djelovanjem vratiti ćemo međusobnu ljubav i povjerenje i potvrditi Božje riječi da su svi ljudi braća. Da na Zemlji ima dovoljno mjesta za sve. Zato, obaveza svakog pojedinca je iskoristiti potencijale razuma i naučiti razlikovati dobro od zla. Državne i vjerske službenike valja pozvati na ispravno postupanje i držanje određenih pravila i principa.

Kao što vlast po Božjoj zapovijedi mora imati odgovornost prema puku isto tako i puk posjeduje odgovornost spram vlasti. Vlast nije stечevina koja se stiče rođenjem i nasljedstvom, već prihvatanjem odgovornosti. Dragovoljno prihvatanje odgovornosti koje nameće institucija vlasti, ne smije biti sredstvo zgrtanja ogromnog bogastva i lagodnosti života vladara i njihove djece.

Naprotiv, imperativ vlasti mora biti prihvatanje pravde, osiguranje mira za ljudе, obezbjeđivanje uslova za razvoj talenata u društvenoj zajednici, uzrokom izgradnje visokih moralnih normi ponašanja, jednom riječju upućivači i nosioci napretka razvoja Ademove (Adam) djece. Izvanredan primjer ovakve vladavine imamo u ličnosti Zapovjednika vjernika imama Alija, Bog ga blagoslovio, kad kaže: „Spreman sam da sebe lično podvrgnem najtežim uvjetima življenja, ali ne bih da susretнем Boga kao onaj ko je učinio kakvo nasilje nekom od Njegovih robova. I kad bi me nagog polegli na trnje i lancima teškim prikovali noge i ruke za zemlju, i to bi mi bilo lakše podnijeti i bilo bi mi draže nego da sretнем Boga kao onaj ko čini nasilje Njegovim robovima ili ko zgrče osovjetски imetak“.

Dakle, oni koji imaju priliku vladati ljudima, a svoju vladavinu žele podrediti Istini nemaju prava sebe porebiti sa ostalim velikodostojnjicima. Ni u kom slučaju ne bi trebali ući u utakmicu nadmetanja i takmičenja sa vlastodršcima koji posjeduju ogromna bogastva i moći, već sve svoje intelektualne i ostale sposobnosti usmjeriti u razvoj zajednice i društva kojim upravljaju. Ustegnuti se od strasti i sami sebi postaviti prioritet ka nestajanju klasnih razlika u zajednici. Običan puk mora shvatiti da samo vladar koji sebe poredi s običnim ljudima i sam

sebe natjera na oskudicu zaslužuje biti njihovim vladarom. Onoga trena kad narod prestane biti glasačka mašinerija koja se koristi isključivo za lično bogaćenje pojedinaca i raznoraznih trabanata vlasti, osjetit će olakšanje i ljepotu različitosti vjerskog zajedništva i življenja.

Obaveza puka prema vlasti po pitanju društvenih odnosa naravno i kada je u pitanju njihov privatni život treba da bude u neprestalnom pozivanju na činjenju dobra i odvraćanju od zla. Ova obaveza naroda prema vlastodršcima tiče se pitanja kako duhovne tako i svjetovne vlasti. Pasivnim odnosom prema zlu i sami postajemo saučesnici zla. Zato dužnost svakog pojedinca po svim Nebeskim knjigama jeste Božije zadovoljstvo. Onoga momenta kad većina naroda prvo u svom srcu, a onda govoru praćenom ispravnim dijelom bude usklađena sa Nebeskom porukom nužno je očekivati ljubav među Ademovom (Adam) djecom. Samo tako možemo mržnju zamijeniti ljubavlju. Različitosti vjera i nacija samo su jedan u nizu dokaza Mudrosti Stvoritelja. Milosrđem ljubavlju i ispravnim djelovanjem vratit ćemo međusobnu ljubav i povjerenje i potvrditi Božije riječi da su svi ljudi braća. Da na Zemlji ima dovoljno mjesta za sve. Zato, obaveza svakog pojedinca je iskoristiti potencijale razuma i naučiti razlikovati dobro od zla. Državne i vjerske službenike valja pozvati na ispravno postupanje i držanje određenih pravila i principa. Što se tiče običnih ljudi, i njih se preko principa o pozivanju na dobro i odvraćanju od zla mora potaknuti na aktivnost i stvoriti u njima osjećaj odgovornosti spram društvene problematike.

Objavljeno 17. januara 2011.

BUKOVICA - MASOVNA GROBNICA ISTINE

Specijalno vijeće Višeg suda u Bijelom Polju 31. decembra 2010. godine, kojim je predsjedavao sudija Šefkija Đešević, izreklo je oslobođajuću presudu sedmorici bivših pripadnika Vojske Jugoslavije, optuženih da su tokom 1992. godine, izvršili zločine protiv čovječnosti nad licima bošnjačke nacionalnosti sela Bukovice, Opština Pljevlja.

Tako je crnogorsko pravosuđe uputilo sasvim jasnu poruku građanima bošnjačke nacionalnosti koja glasi: „Svaki je dan '92, a Crna Gora Bukovica!“ Ova opasna poruka režima propraćena šutnjom bošnjačkih intelektualaca, institucija i žrtava genocida sela Bukovice najblaže rečeno čudi i zabrinjava? Zločin koji je tada počinjen od strane crnogorskih i srpskih fašističkih jedinica samoprolamovanih u Vojsku Jugoslavije svojim razmjerama i brutalnošću uznemirio je domaću i međunarodnu javnost, i najavio krvave događaje i genocid nad Bošnjacima širom bivše SFRJ.

Činjenica da u Bukovici ni poslije osamnaest godina ne živi nijedan Bošnjak dovoljno govori o kakvom zločinu je riječ. Raseljeni širom svijeta nadali su se da će crnogorsko pravosuđe dovesti slučaj do kraja i procesuirati direktnе nalogodavce zločina. Prevareni i poniženi od države ostalo im je da plaču nad svojom naivnošću zbog glasova koje su godinama davali vladajućem režimu u Crnoj Gori. Pošto su svoju sudbinu predali u ruke zločinaca trebala je ovakva bolna istina kako bi se vratili u surovу realnost da shvate da nekažnjavanje zločinaca dovodi do ponavljanja zločina, pa se sada u čudu pitaju: „Kada će država krenuti u novi zločin?“ Obožavanje katila sigurno dovodi do gubitka ovog i onog svijeta. Problem je u gluposti žrtve, a ne u dželatu. I ako je Isa a.s. (Isus) Božijom voljom radio čuda, poznato je da glupom čovjeku i pored svih nadnaravnih moći koje je posjedovao

Zakulisne radnje, potkupljivanje, izdaja, glasane zločinaca, zastrašivanje svjedoka, kontralustracija, komformizam... zahtjevaju posebnu pozornost i mnogo ozbiljniju analizu mentalnog sklopa Bošnjaka. Da li je moguće da na zemaljskoj kugli ne postoji narod sličan Bošnjaku koji je spremjan radi sopstvene stražnjice raditi na kolektivnom „samoubojstvu“?

nije mogao pomoći! Zločinac postoji da radi zločin, to je njegovo profesionalno zanimanje. Prirodi zločinca strano je dobro, njima to ne priliči. Propao je svaki onaj koji je očekivao dobro od krvnika. Zar Bijeljina, Višegrad, Foča, Srebrenica, Morinj, Kaluderski Laz, akcija Lim, Dubrovnik, rat za mir... dovoljno ne opominju i upozoravaju!? Zar i Musa a.s. nije upozoravao; pravdanje zločina je gore od počinjenog zločina. To bi u prevodu moglo značiti da je kontralustracija gora od samog zločina? Pranje kravih katilskih ruku vrhunac je gluposti i podaništva žrtve. Godinama režim građanima Crne Gore plasira laži i tako priprema nove zločine. Takav odnos vlasti prema žrtvi prelazi razmjere zla svi dosadašnjih genocida!? Zar i plemeniti Poslanik Islama Muhammed a.s. ne upozorava kad kaže: „Nije od ljudi onaj koji dozvoli da ga zlo dva puta pogodi iz iste rupe!“

I sam žrtva strašnog zločina organiziranog od strane države imam moralnu obavezu iznijeti svoj stav povodom ovog sramnog suđenja i postaviti nekoliko pitanja na koja tražim odgovor.

Zašto je država namjerno odugovlačila procesuiranje zločina? Zašto u procesu nije učestvovao Specijalni državni tužilac iz Podgorice, i zašto je njegov zamjenik Veličković potpuno nespreman ušao u ovaj proces? Zašto je istraga usmjerena samo na sedmorici pukih izvršilaca zločina, a iz istrage izuzeti direktni organizatori i nalogodavci, najodgovornija lica za pomenuti zločin? Šta je država Crna Gora, tj. saborci zločinca Miloševića, željela poručiti građanima druge nacionalnosti ovakvim odnosom prema žrtvama uoči najluđe noći? I na kraju pitanje svih pitanja koje se tiče sudbine bošnjačkog naroda u Crnoj Gori: KADA ĆE SPECIJALNO DRŽAVNO TUŽILAŠTVO POKRENUTI ISTRAGU PROTIV ORGANIZATORA I IZVRŠILACA GENOCIDA NAD BOŠNJACIMA U ZLOČINAČKOJ AKCIJI NAZVANOJ „LIM“? KADA ĆE PRESTATI PRODUŽENI ZLOČIN NAD IBRAHIMOM ČIKIĆEM I ISPIRANJE MOZGA BOŠNJACIMA? ŠTA ZNAČI IZJAVA MINISTRA POLICIJE DA SE U BUKOVICI RADило „PO ZAKONU“?

Zakulisne radnje, potkupljivanje, izdaja, glasanje zločinaca, zastrašivanje svjedoka, kontralustracija, komformizam... zahtijevaju posebnu pozornost i mnogo ozbiljniju analizu mentalnog sklopa Bošnjaka. Da li je moguće da na zemaljskoj kugli ne postoji narod sličan Bošnjaku koji je spremjan radi sopstvene stražnjice raditi na kolektivnom „samoubojstvu“!? Da li je Bošnjak (ne generalno) zapao u kolektivno ludilo, izgubio kompas, pa kao parameter morala uveo najprofitabilniju instituciju zvanu „domaći izdajnik“!? Da li ovakvo ponašanje Bošnjaka (podanika i uvlakača u južni dio leđa) nagovještava definitivan nestanak sa ovih prostora?! Ima li sličnosti između španskih Maura i balkanskih Bošnjaka? Zar nije glavni posao Šejtana (Sotone) da uliva lažne nade u „bolju budućnost“ narodu koji je osuđen na propast?! Kur'anski odgovor na sva postavljena pitanja glasi: „Bog neće izmijeniti sudbinu jednog naroda, sve dok on (narod) ne izmjeni sebe!“

Objavljeno 9. januara 2011.

TAJNA SLOBODE POČIVA U HRABROSTI

Kada cijela jedna nacija zauzima status posmatrača, žrtve su bez saveznika; nekontrolisani kriminalci su ojačani; I samo tada mi moramo govoriti o herojima. Kada je čitavo polje ispunjeno ovcama, mužjak se ističe. Kada je čitav kontinent ispunjen popustljivošću, mi učimo šta je heroizam. (Cynthia Ozick)

Drugi front čine istinoljubivi pojedinci i različiti društveni pokreti koji su prerastali u revoluciju i koji su mijenjali situaciju u određenim zemljama ili regionima. Taj proces je u toku, on teče, traje i ništa nije definitivno okončano. Pred čovjekom je još dug put borbe protiv tiranije, nepravde, izrabljivanja i ostalih anomalija u društvu. Zasigurno to nije ni malo lak proces i zahtijeva ogromni trud i žrtve.

Uskraćivanjem istine i plasiranjem dezinformacija od zločinačkih i pljačkaških režima dovodi do manipulacije širim narodnim masama, te transformacije naroda u rulju. Tako režim koristi rulju za ostvarivanje svojih podlih i prljavih interesa kao što su politički, ekonomski, zavojevački, kako bi na posljetku bili iskorišteni kao vojska u krvavim ratovima koji se vode radi njihovih interesa. Nažalost, sve ovo smo imali prilike gledati u Srbiji i Crnoj Gori, (dva oka u glavi), početkom 90-ih godina prošlog vijeka, sa produženim trajanjem do današnjih dana, u različitom intenzitetu i obliku. Ovakve pojave dovele su do moralnog sunovrata društva što se vidi i na činjenici da je pokret otpora 90-ih neuporedivo bio jači i masovniji nego sada u evropskoj Crnoj Gori na kraju 2010.

Kontinuiranim devalviranjem moralnih vrijednosti društva, a sukladno Božijem zakonu o kauzalitetu, sada imamo korupciju, mito, kriminal, blud, laž, podmetanje, te opštu moralnu dekadenciju pojedinca, društva, institucija...

Dakle, više se ne radi o ugroženosti određenih nacionalnih, vjerskih ili etničkih interesa, u pitanju su nadnacionalni, ljudski i moralni interesi svih dobromanjernih i čestitih građana kako u Crnoj Gori, tako i regionu. Da se radi o nadnacionalnim interesima zajednice i društva u cjelini, nažalost možemo vidjeti na primjeru vladavine režima i kriminalnih organizacija. Svakodnevno

smo svjedoci da kada su dovedeni u pitanje interesi pomenutih krugova u odbranu istih ustaju svi narodi i narodnosti bivše nam ex-Jugoslavije. Samo u nadnacionalnom frontu otpora sa vjerom u Jednog Gospodara, čestiti i istinoljubivi pojedinci pobjedom na ova tri fronta mogu očekivati pobjedu.

1. Otkrivanjem zakonitosti prirode i njihovom potčinjavanju čovjeku;
2. Borbom protiv izrabljivačkih i tlačiteljskih zločinačkih režima i uspostavljanjem pravde, slobode i poštivanja ljudskih prava;
3. Borbom protiv vlastitih strasti, zabluda i slabosti, te nadvladavanjem unutrašnjih nemira u ljudskom biću.

Što se tiče prvog fronta djelovanja, sigurno je da savremeni čovjek postiže zadivljujuće rezultate u proučavanju prirode, njenih zakonitosti i proces napredovanja se sigurno neće zadugo zaustaviti.

Drugi front čine istinoljubivi pojedinci i različiti društveni pokreti koji su prerastali u revoluciju i koji su mijenjali situaciju u određenim zemljama ili regionima. Taj proces je u toku, on teče, traje i ništa nije definitivno okončano. Pred čovjekom je još dug put borbe protiv tiranije, nepravde, izrabljivanja i ostalih anomalija u društvu. Zasigurno, to nije ni malo lahlk proces i zahtjeva ogromni trud i žrtve.

Ukoliko pojedinac ne dobije bitku na trećem frontu, nemoguće je očekivati pobjedu ni na drugom frontu. Historija je žedna istinskih čovječnih ljudi, a ta žed je u našem dobu i društvu primjernija nego ikad prije. Jasno se može osjetiti vakuum nastao onim što čovjeka čini čovjekom, a radi se o emocionalnoj praznini nastaloj u čovjekovom životu. Sramno je ono što danas preživljava Slobodan-Slubo Pejović. Junaka svjedočenja našeg vremena pokušavaju pretvoriti u zločinca?! Tako se zatire sjeme dobročinstva u Crnoj Gori. Koji će to čestiti Crnogorac u budućnosti, u opasnim vremenima, smjeti pomoći Bošnjaku i bilo kom drugom, a da ne strepi da ga kasnije iz raznoraznih šiċardžijskih interesa isti oni kojima je pomogao ne optuže i dobro ne prevore u zločin?! Nažalost, danas je jako malo duševne slobode i čistote, malo je samosavlađivanja, a mnogo egoizma i egocentrizma. Čovjekov povratak sebi danas je nužan na svjetskom nivou. Tek istinskim postajanjem čovjekom i korištenjem resursa iz prvog fronta može se ostvariti pobjeda na trećem frontu. Slobodan-Slubo Pejović je još daleke 1992. godine pokazao da posjeduje sva ova tri fronta otpora. Takvi su bili hrabri liberali Slavka Perovića kojih danas, nažalost, ni na političkom nebū Crne Gore nema.

Objavljeno 26. decembra 2010.

HISTORIA EST MAGISTRA VITAE

Historijska dešavanja i prevrate iz povijesti ljudske civilizacije Islam posmatra kao borbu između istine i zablude, a ta borba u društvenom smislu ispoljava se na različitim nivoima i oblicima. Islam kao univerzalna religija sve sukobe u ljudskoj povijesti dijeli u dvije grupe:

Iz historije ljudske civilizacije morali smo do sada naučiti da istina uvijek biva podržana od individualaca koji svojim upornim i ustrajnim svjedočenjem prerastaju u grupe i društvene pokrete. Takvi pojedinci postoje u svakom narodu i ima ih na svim merdijanima zemaljske kugle. Istina ujako malom broju, ali postoje.

1. Front istine čiji temelji počivaju na vjeri u Boga, pravdi, jednakosti i jednakopravnosti za sve ljude bez obzira na društveni status, vjerske, rasne, nacionalne, ideološke ili ma koje druge različitosti.
2. Front zablude čiji temelji leže u komformizmu, obožavanju materije, samoljublju, nemoralu, tiraniji, mržnji, nepravdi, opačini i sl. osobinama.

Učeći iz historije, lahko možemo zaključiti da društvo koje njeguje visoke norme ponašanja i čiji temelji leže na istinoljubivosti i humanosti takvu zajednicu nazivaju humanim i plemenitim društvom. Opisujući takve zajednice historičari kao glavnu karakteristiku takvog društva navode visoke moralne norme ponašanja i sklonost iste ka težnji u pravcu razvoja života dostojnog čovjeku. Naravno, gospoda historičari nas dalje uče da takva društva zasigurno dobijaju Božiju pomoć iz nama nevidljivog svijeta koji se naziva Gayb.

Veličanstven primjer u povijesti ljudske zajednice i izgradnji ovakvog društva imamo u primjeru posljednjeg Božijeg Poslanika i miljenika haz. Muhammeda, Bog blagoslovio nj i njegov čisti i plemeniti rod! Vlastitim primjerom i ustrajnošću uspio je pokrenuti pripravna srca pozivajući ljudе ispravnom vjerovanju boreći se protiv nemoralu i nevjerstva. Neprestalnom borbom i ustrajnošću, nikada ne pokazujući slabost i umor, korak po korak, uspio je izgraditi zajedni-

cu u društvo visokih moralnih normi ponašanja. Zabludu, širk, nemoral, materijalizam, nasilje, mržnju... zamjenjuje ispravnim vjerovanjem i pravednošću!

Nažalost, ne dugo poslije preseljenja haz. Muhammeda, Bog blagoslovio nj i njegov čisti i plemeniti rod, isto to društvo ponovo se okrenulo samoljublju i slijedenju strasti. Vladavinom silnika, nepravednika, licemjera, lažljivaca... društvo je visoke moralne norme ponašanja zamijenilo za niske strasti, te tako vratilo zajednicu u front zablude i komformizma.

Kao univerzalna religija Islam baštini znanost i naučna dostignuća, te kao takav nudi izlaz i daje odgovore na sva pitanja koja se mogu javiti tokom života čovjeka i zajednice. Islam ovakvo stanje opisuje poput pjene na uzburkanoj vodi, te tako stanje društva smatra prolaznim. Islamski stav u vremenima smutnje je jasan i potpuno precizan. Islam poziva svakog pojedinca koji ima osjećaj za pravdu i humanist da ustane i počne ispravljati i popravljati anomalije u zajednici što će urođiti plodom pobjede.

Iz historije ljudske civilizacije morali smo do sada naučiti da istina uvijek biva podržana od individualaca koji svojim upornim i ustrajnim svjedočenjem prerastaju u grupe i društvene pokrete. Takvi pojedinci postoje u svakom narodu i ima ih na svim meridijanima. Istina u jako malom broju, ali postoje. Pošto takvi pojedinci, grupe ili društveni pokreti bivaju stalno izloženi nasrtajima laži i diskreditaciji uglavnom od vladajućih oligarhija moraju imati svoje zagovornike, koji će ih braniti i ulagati napore za njihovo očuvanje.

Historija ljudske civilizacije se od Adema a. s. (Adam), pa do sudnjega Dana gradi na stalnom sukobu ova dva oprečna fronta. Ono što daje snagu i inicira istino-ljubive pojedince jeste konačnica najavljena u svim monoteističkim religijama o pobjedi pravde koja će zavladati svijetom.

Takva pobjeda u koju nema nikakve sumnje, bit će ostvarena pod vođstvom istinskog islamskog vođe Imama. Tada će na cijeloj Zemlji biti uspostavljena istinska Pravda i idealno islamsko društvo. U predajama Božijeg Poslanika haz. Muhammeda, Bog blagoslovio nj i njegovo čisto potomstvo, postoji više predaja koje govore o pobjedi izvornog Islama pod vođstvom ispravnog Imama. Poslanik kaže: „On će se dići onda kada svijet zahvati nered, kad zemlje preko noći budu nasrtale jedna na drugu. Tad niti će se stariji smilovati mlađem niti će snažni imati milosti spram slabog.“

Objavljeno 7. decembra 2010.

CRNOGORSKI SPECIJALCI U MOJOJ AVLJII

“

Okupiti se oko nacionalnih interesa i raditi na podizanju nacionalne svijesti prioritet je našeg djelovanja. Samo tako možemo napraviti jake institucije i sprječiti smiješne situacije formiranja raznoraznih crnogorsko-xy udruženja u kojima nema nijednog Crnogorca, a čiji su članovi žalosni Bošnjaci.

”

Krajem oktobra i početkom novembra, zahvaljujući nekolicini mojih prijatelja imao sam promociju knjige u Kelnu, Frankfurtu, Hanoveru i Luksemburgu. Zajednica sandžačke dijaspore sa sjedištem u Frankfurtu sa svojim predsjednikom Edinom Salkovićem, a po preporuci pjesnikinje Elife Kriještorac, organizirali su uspješnu promociju i prezentaciju moje knjige „Gdje sunce ne grije“. Ovo je ujedno prvo predstavljanje moje knjige dijaspori bošnjačke populacije u Njemačkoj. Poslije Njemačke i Bošnjaci Luksemburga izrazili su želju da se moja knjiga predstavi muhadžirima iz Sandžaka, konkretnije Bihora koji u velikom broju danas egzistiraju i žive daleko od rodnog kraja zahvaljujući genocidnoj i fašističkoj politici državnih organa tadašnje tzv. Savezne republike Jugoslavije. Zahvaljujući predsjedniku, a ujedno i moderatoru promocije Enveru Koraću, uz posredništvo Muhameda Ćemana, te svim aktivistima UMA, prostorije Bošnjačkog demokratskog Foruma bile su ispunjene do posljednjeg mjesta.

Prepune sale i veliki broj Bošnjaka prisutnih na promocijama kako u Njemačkoj tako i Luksemburgu dovoljno govore o uspješnosti održanih promocija i zainteresiranosti dijaspore da se zlo iz prošlosti nikada ne zaboravi. Publicista i dobrovoljac Armije Republike Bosne i Hercegovine gazjika i izvanredan čovjek g-đa Elifa Kriještorac svojim obraćanjem i čitanjem dijelova moje knjige, kao i recenzija g-dina Milike Pavlovića izazivala je suze kod prisutnih i ostavila snažan utisak. Daleko od Evrope (geografski), a srcem blizu Sandžaku Esad Krcić glavni je „krivac“ što se knjiga dokumentarnog sadržaja „Gdje sunce ne grije“ našla i u rukama muhadžira Evropske unije. Mnogo je onih koji su na posredan ili neposredan način pomogli da sve protekne u najboljem redu i zato koristim priliku da im svima od srca zahvalim na trudu i zahmetu koji su uložili u ovaj projekat. Nadam se da mi neće zamjeriti oni koje nisam poimenice nabrojao, jer doista veliki je broj takvih i njihova imena bi zauzela veliki

prostor u ovom tekstu. Ovom prilikom neću pisati o pojedinostima i utiscima koje sam ponio prilikom promocija knjige. Naprotiv, želim iznova podsjetiti našu dijasporu da u njoj leži ogromna snaga bošnjačkog naroda, te da oni mogu postati glavni generator procvata ljestve i sretnije budućnosti naroda kojem pripadaju, kako u tuđini tako i u Sandžaku.

Radi podsjećanja, ovom prilikom želim pomenuti samo nekoliko događaja iz jako bliske prošlosti 1912, 1918, 1924, 1941-45, 1992-95... Genocid nad Bošnjacima Šahovića koji se dogodio 11. novembra 1924. godine zašao je u 87. godinu našeg zaborava. Punih osamdeset šest godina nismo u stanju na dostojanstven i civilizirani način odati dužnu počast i klanjati dženazu nevinim bošnjačkim žrtvama šahovićkog genocida ne manjeg od srebreničkog, ako uzmememo procentualnu naseljenost broju stanovnika i žrtava. O zvjerstvima i zločinima koji su se tada dogodili znaju još samo oni koji su imali prilike slušati priče preživjelih bliskih članova svojih porodica. Koliko smo daleko od ponavljanja istog ili sličnog događaja nažalost upozorava i najnoviji pokušaj zastrašivanja i podsjećanja na devedesete godine prošloga vijeka koji se dogodio 10. novembra tekuće godine u avlji moje rodne kuće u mom Akovu (Bijelo Polje). U jutarnjim sahatima, (bilo je oko 9) džip specijalne crnogorske policije (Interventni vod) zaustavio se u mojoj avlji i iz njega je izašao specijalac koji se obratio mom bratu riječima „Ibrahim Čikić!“ Nikakve kulture, elementarnog civilizacijskog ponašanja. Drsko i bezobrazno, radi zastrašivanja građana evropske Crne Gore u 21. vijeku umjesto sudskega dostavljača pozive nose specijalci pod punom ratnom opremom. Moj odgovor na takvu silu i zastrašivanje bio je dolazak u Crnu Goru radi obilježavanja mubarek Kurban bajrama. Dakle, ja sam uvijek dostupan pravosudnim i policijskim organima, jer normalno dolazim u zavičaj, gdje boravim po nekoliko mjeseci. Koliko su građani bošnjačke nacionalnosti bezbjedni u Crnoj Gori i kakva su njihova prava dovoljno govori navedeni događaj iz moje avlige.

Zato želim naglasiti, jer smatram da je jako važno, da upravo vi, gospodo iz dijaspore, koji posjedujete ekonomsku moć, morate organizirano putem NVO sektora i fondacija, koje ćete sami osnovati, raditi na jedinstvu bošnjačkog naroda i upoznavanju evropskih institucija sa zločinima kroz koje je prolazio i sada prolazi naš narod. Morate imati krovnu instituciju koja bi bila zasnovana na nacionalnim vitalnim interesima bošnjačkog naroda čiji članovi bi bili svi oni koji su spremni na bilo koji način pomoći takvu instituciju. Naravno, važno je da takva institucija ima elitu intelektualne, moralne i vizionarske populacije. Takva institucija bi istovremeno bila i bedem i nepremostiva prepreka da se u budućnosti dešavaju izdaje i formiraju slične institucije pod okriljem vlasti i njihovih trabanata. Okupiti se oko nacionalnih interesa i raditi na podizanju nacionalne svijesti prioritet je našeg djelovanja. Samo tako možemo napraviti jake institucije i sprječiti smiješne situacije formiranja raznoraznih crnogorsko-xy udruženja u kojima nema nijednog Crnogorca, a čiji su članovi žalosni Bošnjaci.

Davno je neko pametan rekao: „Opasniji je jedan izdajnik iz sopstvenog naroda nego dušmanski nosač aviona!“

Objavljeno 20. novembra 2010.

OPASNA ŠUTNJA BOŠNJAVA

Poznati crnogorski antifašisti i borci za ljudska prava ne mogu čudom da se načude da su hrvatski mediji agresivnije i žešće propratili suđenja i novčana poravnanja za opljačkane dubrovačke krave, od strane crnogorskih „oslobodilaca“ na Dubrovnik, nego mi slučaj „deportacije“, te ne razumiju pasivnost i šutnju bh. političara i šire javnosti. Crnogorski demokrati se često pitaju: „Zar su vrijednije hrvatske krave od bosanskohercegovačkih građana?“

Ovih dana crnogorsku političku, građansku, pravosudnu, i naravno „moralnu“ scenu potresa suđenje, javnosti poznato kao „hapšenje i deportacija bosanskih muslimana zločincu Karadžiću“ početkom devedesetih godina prošlog vijeka, izvršeno pod pokroviteljstvom sadašnjeg (ondašnjeg) vladajućeg režima. Crnogorski režim putem ovog suđenja pokušava oprati crn obraz i tako prevariti domaću i međunarodnu javnost kako bi ubrzao evroatlantske integracije. Da se radi o običnoj farsi i pokušaju krečenja sramotne historije Crne Gore iz bliske prošlosti govori i činjenica da među nekolicinom uhapšenih nema nijednog visokog državnog funkcionera, ministra, službenika... Demokratska crnogorska građanska i intelektualna javnost navikla na ovakve prljave pokušaje krečenja historije što su imali prilike gledati u nekoliko posljednjih godina u slučajevima Morinja, Šrbaca, Kaluđerskog laza, Bukovice i raznoraznih „privatnih tužbi“ za duševne boli sa milionskim odštetnim zahtjevima najbolje znaju Vijesti, Monitor, te veliki broj njihovih novinara i slobodnoumnih građana koji se odvaže javno progovoriti i svjedočiti ili pisati o zlu i zločinu režima u Crnoj Gori.

Ono što zabrinjava crnogorsku intelektualnu i demokratsku javnost nisu politička suđenja i zloupotreba prava i pravde od strane režima. Naprotiv, ono što zbumjuje demokratske građane u Crnoj Gori jeste čutanje i pasivnost bosanskohercegovačkog javnog mnjenja i čutanje elektronskih i printanih medija. Poznati crnogorski antifašisti i borci za ljudska prava ne mogu čudom da se načude da su hrvatski mediji agresivnije i žešće propratili suđenja i novčana poravnanja za opljačkane dubrovačke krave, od strane crnogorskih „oslobodilaca“ na Dubrovnik, nego mi slučaj „deportacije“, te ne razumiju pasivnost i šutnju bh. političara i šire javnosti. Crnogorski demokrati se često pitaju: „Zar su vrijednije hrvatske krave od bosanskohercegovačkih građana?“ Perfidni i sramni napadi režima na jedinog svjedoka

u ovom slučaju i izvanrednog čovjeka Slobodana-Sloba Pejovića, u Crnoj Gori svakom mislećem Bošnjaku ledi krv u žilama. Pošto ga nisu uspjeli zastrašiti da odustane od svjedočenja, plasiranjem laži pokušavaju umanjiti težinu njegove riječi na суду. Putem tih sramnih pokušaja diskreditacije g-dina Sloba Pejovića, ključnog svjedoka i jednog od najzaslužnijih što „deportacije“ nisu otišle u zaborav, crnogorski režim odašilje opasnu poruku svakom Crnogorcu koji se u budućnosti odluči ponašati kao Slobodan. Poruka je zlokobnog sadržaja i ona glasi: „Vidite li kako su Bošnjaci zahvalni Slobu, nema nikoga da ga od Bošnjaka uzme u zaštitu? Mi ćemo mu život omrznuti i potpuno izolovati iz naroda. Sam i bez idje ikoga osuđen je na propast. Svaki budući Slobo proći će kao ovaj ludi Pejović!“ Na ovakvo naše čutanje i pasivnost sasvim realna poruka svakom budućem Pejoviću?

Na sreću, Slobodan Pejović je duboko religiozni hrišćanin, svjestan Boga i Dana kada će se polagati račun i odgovarati za ovozemaljska (ne)djela. Ono što je (u)radio 1992. godine u policijskoj stanici u Herceg Novom, kada je bacio uniformu i odbio da učestvuje u hapšenju Bošnjaka Muslimana iz Bosne i Hercegovine uradio je i Ime Boga! Svjestan opasnosti i posljedica koje mu kao odmazdu mogu prirediti zlikovci. Također postupkom je napravio nepomirljivi jaz između zločina i dobrog djela. Dokazao da zločinci nemaju ni vjere ni nacije. Odvojio ljude od neljudi za vijek vjekova. Praksom potvrdio poruku svih monoteističkih religija, da na ovom svijetu postoje samo dvije vrste ljudi. Dokazao da izvorno učenje svih religija je isto. Oni koji su imali visoke moralne norme ponašanja na Ovom, pripadaju onima koji su spašeni ma koje vjere i nacije bili na Onom svijetu. Isto tako je praksom dokazao da zločinačka vjera jeste zločin i da takvi (ne)ljudi pripadaju vjeri koja se zove i temelji na činjenju zla.

Zato se Slobo ne ljuti na šutnju Bošnjaka. Zna on da svaki čovjek koji mu da podršku ma kako se on zvao pripada ljudskoj vrsti. Zna on u kakvom se položaju u evropskoj Crnoj Gori i sada nalaze Bošnjaci. Pažljivo sluša svaku poruku koju odašilju visoki policijski službenici i brine za sudbinu Bošnjaka. Zato njemu teško padaju poruke koje zločinci odašilju putem napada na njega. Vidio je on koliko znači i vrijedi život čovjeka u Crnoj Gori. Iznova sluša retoriku devedesetih i strepi. Vidi Slobo koliko je i dalje u službi policije onih koji imaju krvave ruke i djela. Zna Slobo da, ako se zločinci ne kažne, zločin će se ponoviti i u budućnosti. Zato je Slobo i izložio sebe smrtnoj opasnosti. On i dalje sprečava i neće da učestvuje u ponovljenom eventualnom zločinu nad Bošnjacima. Hrabro i dostojanstveno na ličnom primjeru odašilje univerzalnu i vječnu poruku. „Ne bojim se smrti radi istine!“

Zato se Slobo ne može diskreditovati, pa makar sva glasila širom svijeta bila u službi zločinaca. O njegovoj hrabrosti i moralnim vrijednostima govorit će i usmena predanja koja će ostati i poslije naše smrti. Buduće generacije koje će doći poslije nas, naučit će da razlikuju istinu od laži. Znat će da cijene njegovu hrabrost, a državne institucije, kako u Crnoj Gori tako i u regionu nosit će ime Sloba Pejovića, policijska stanica u Herceg Novom sigurno.

Objavljeno 14. oktobra 2010.

MOŽE LI ČOVJEK PROMIJENITI SUDBINU?

Pitanje koje posebno zanima čovjeka jeste (ne) postojanje slobodne volje. Postojanje ili nepostojanje slobodne volje čovjeka, predstavlja najsloženije pitanje koje stoljećima privlači pažnju muslimanskih teoloških i filozofskih rasprava. Važnost ovoga pitanja leži u činjenici da poimanje i razumijevanje ovog pitanja ima presudan moment, oblikuje i daje smisao čovjekovom življenju, te tako utiče na formiranje svijesti prema svijetu u kojem živi. Način razumijevanja i poimanja ovog pitanja ima sudbinski karakter za (ne)sreću čovjeka kako na Ovom (Dunjaluk) tako i na Onom svijetu (Ahiret).

Prema islamskom učenju, Stvoritelj, Gospodar vidljivog i nevidljivog, znanog i neznanog, sve što je stvorio je potčinio Svojim zakonitostima shodno Njegovoj pravdi i mjeri. A *nebo je digao. I postavio je terezije...* (Rahman 7)

Mi smo sve s mjerom stvorili. (Kamer 49)

Plemeniti Poslanik Islama Muhammed, Bog blagoslovio nj, i njegov čisti i plemeniti rod kaže: „Sve je određeno (s mjerom), čak i nemoć i oštoumnost.“

Sve ono što sačinjava Veličanstveni Svemir, vidljivo i nevidljivo, poznato ili još nepoznato, usmjeren je na najbolji način i stremi i hita svom savršenstvu. Stvorena kreacija i njen savršen ustroj zahvaljujući suvremenoj nauci potvrđuju islamski princip vjerovanja da u cjelokupnom stvaranju ne postoji nijedna jedina čestica koja bi bila suvišna ili besmislena! Svakodnevna naučna otkrića iznova potvrđuju Kur'anske ajete da se nebeska tijela nalaze u savršenom skladu i harmoniji, te da se vladaju i potčinjavaju zakonima koji za njih važe i nijednog trena ne odstupaju od njih. Samo je pitanje dana kada će nauka otkriti

Prema ovom učenju čovjek mora prihvatići vlastiti materijalni i klasni status kao Božiju volju, te nema prava biti nezadovoljan i preduzimati bilo kakvu radnju i napor u ciljuopravljanja vlastitog stanja i položaja u kom se nalazi. Iz ovoga se dâ zaključiti da ovakvo učenje odgovara vladajućim krugovima, te da su kroz historiju despoti „islamski“ krugovi podržavali ovakvu filozofiju i svim silama se trudili da rašire ovakvo ubjedjenje.

još jednu Kur'ansku istinu i na najbolji način naučno posvjedočiti mudrost Posljednje Nebeske Objave!? Više niko ne sumnja da cjelokupna kreacija (Svemir) počiva na „Prirodnim zakonitostima“, da se sve nalazi na perfekcionistički određenom mjestu i da sve plovi svom savršenstvu. Svaki čovjek koji iole poznaje ustroj i sklad Svemira mora posvjedočiti da u kreaciji vlada sklad i poredak. Istina određene prirodne pojave poput, poplava, zemljotresa, bolesti... ne mogu razumjeti svi ljudi i takve pojave zahtijevaju posebnu obradu.

Odgovor na ovo pitanje izazvao je burne rasprave između islamskih teologa i filozofa. Rasprave o slobodi volje ili potpunoj predodređenosti svega onoga što se u životu jednog čovjeka ili zajednice događa, uzburkava duhove i dan-današnji biva predmetom rasprave. Ja ču ovom prilikom u kratkim crtama predstaviti učenje dvije grupe koje su najviše ostavile traga u historiji islamske civilizacije.

Prva grupacija, pozivajući se na određene Kur'anske ajete (onako kako su ih oni razumjeli i shvatili), zastupala je stajalište da čovjek apsolutno ne posjeduje slobodu volje, te da je u svom (ne)činjenju apsolutno podređen Božijoj volji, odnosno onom što mu je unaprijed određeno. Zagovornici ovog stave i filozofske misli u islamskoj literaturi nazivani su eša'rijama. Ovdje je važno naglasiti da je čovjek primoran od Boga prihvati svoju sudbinu i stanje u kom se nalazi. Svako protivljenje i nezadovoljstvo vlastitom sudbinom ima se smatrati nepokornošću Bogu i velikim grijehom. Prema ovom učenju čovjek mora prihvati vlastiti materijalni i klasni status kao Božiju volju, te nema prava biti nezadovoljan i preuzimati bilo kakvu radnju i napor u cilju popravljanja vlastitog stanja i položaja u kom se nalazi. Iz ovoga se da zaključiti da ovakvo učenje odgovara vladajućim krugovima, te da su kroz historiju despotski „islamski“ krugovi podržavali ovakvu filozofiju i svim silama se trudili da rašire ovakvo ubjeđenje. Nažlost, u demokratskoj Crnoj Gori, svijest Bošnjaka (izvinjavam se svjesnima) neodoljivo podsjeća na eša'ritsku školu mišljenja, jer se ne mirenje sa ratnim zločincima ondašnjeg, (1992-1995) nažalost i današnjeg režima, samozvanih gospodara ljudskih sudsudbina od komformističkih (despotskih) bošnjačkih krugova smatra protivljenjem i neposlušnošću Bogu. Zato je evropska Crna Gora jedina zemlja na svijetu gdje žrtve obožavaju svoje dželate!? Svoju lojalnost i vjernost svom „gospodaru“ dokazuju svojim sigurnim glasovima čime zločince amnestiraju od odgovornosti!?

Druga grupacija, suprotstavljena eša'ritskom mišljenju, među muslimanskim krugovima nazvana mu'tazilije, zastupala je mišljenje o apsolutnoj slobodi volje i dje-lovanja tokom cjelokupnog perioda života. Ovdje je važno naglasiti da shodno islamskom učenju kako je Bog prisutan u svemu onome što ljudi čine. Zato prema učenju mu'tazilija proizilazi da je Bog suodgovoran za zla i sva nedjela koje čovjek počini!? Ovakvo mišljenje i pored nepostojanja ove grupacije danas se može vidjeti u tlačiteljskim imperijalističkim i „islamskim“ kraljevskim krugovima. Palestina, Afganistan, Irak, Čečenija... stotine hiljada ubijenih, desetine hiljada osakaćenih, hilja-

de silovanih, milioni gladnih, korupcija, mito, homoseksualizam, pedofilija, trgovina bijelim robljem, pornografija, duhovna prostitucija... dovoljno govore i opasno upozoravaju cjelokupnu ljudsku vrstu i zajednicu!?

Ispravno islamsko stajalište po pitanju slobodne volje sadržano je u jednoj predaji Šestog Imama Džafera-el-Sadika, plemenitog potomka posljednjeg Božijeg Poslaniča Hazreti Muhammeda, neka su Božiji blagoslovi na njih i njihovo čisto i časno potomstvo koja glasi: „Niti potpuna sloboda, niti potpuna prinuđenost.“ Dakle, jedini ispravan odgovor koji će naći uporišta i u logičnom i u razumskom promišljanju. Pokušat ću ukratko prikazati taj stav.

1. Bog je Apsolutni Vladar Svemira (kreacije), sve je Njegova tvorevina i sve je podređeno Njegovoj Volji.
2. Božija Volja upravlja kreacijom putem zakonitosti, po principu uzrok-posljedica (kauzalitet) i na tim principima egzistira,
3. Ponašanje i djelovanje čovjeka, predstavlja jednu vrstu uzročno-posljedične veze, a primaran odnos u ovom slučaju predstavlja čovjekova volja. Istina sloboda ljudske volje jeste Božija odredba. Dakle, Bog je htio da čovjek posjeduje slobodu volje i da samostalno donosi odluke. Ovakvim pristupom princip tevhida nije okrnjen.
4. Slobodna volja čovjeka ipak nije apsolutna jer na nju utiču brojni prirodni, društveni, vjerski, prirođeni i mnogi drugi faktori (kauzalitet). Iz ovoga se da zaključiti da se po pitanju slobode volje upravo radi o jakoj povezanosti slobode i prisile.
5. Ispred potpune slobode izbora čovjeka stoji Božija Objava, Poslanstvo, građanski i vjerski zakoni, stanje svijesti, razumijevanje...
6. Vrlo je važno naglasiti da na osnovu vlastite volje čovjek čini dobro ili zlo. Dakle, za zlo i opačinu u društvu i zajednici uvijek su krivi ljudi i nikako se ne može takvo stanje povezivati sa Božijom Voljom. Jako je važno shvatiti da ljudi kršeći i ne poštivajući Božije zakone i pravila moralnih i šeriatskih normi ponašanja čine zlo i stvaraju nered na Zemlji.

Pošto u Islamu nema zabranjenih pitanja i tabu tema, sasvim je logično da se neko od eventualnih čitalaca zapita, zašto Bog nije stvorio čovjeka da čini samo dobro? Odgovor na ovo pitanje mora biti logički i sasvim prihvatljiv razumu čovjeka kako bi odstranio svaku nedoumicu i sumnju. Ljepota Islama i potvrda da je Plemeniti Poslanik Islama a.s. u potpunosti izvršio svoju misiju između ostalog leži i u tome da svako pitanje zaslužuje i ispravan odgovor. Dakle, da je Bog stvorio čovjeka da čini samo dobro, u tom slučaju ne bismo mogli reći da je čovjek slobodno biće. Zahvaljujući tome određeni ljudi slobodnom voljom i vlastitim izborom slijede Pravi put i čine samo dobro, a drugi vlastitom voljom i slobodom izbora čine zlo. Da je Uzvišeni Bog kojim slučajem pitao svakog od nas ponaosob da li želimo da posjedujemo slobodnu volju, siguran sam da bi smo svi do jednog rekli da. I u ovom slučaju radi se o Onome Ogromne Snage koji je svojom Mudrošću sve s mjerom stvorio. Ovdje se može postaviti još jedno pitanje. Od kuda onda u Kur'anskom tekstu i određenim ajetima Uzvišeni Bog

govori kako On određene ljude uzvisuje i ponižava, pruža podršku, snagu, pomoć i sl.? Odgovor na ovo pitanje leži u onome što smo i sami posvjedočili i što imamo priliku svakodnevno gledati. Dakle, Bog, Uzvišeno je Njegovo Ime i visoko je On iznad onoga što govore tlačitelji i neznanice o Njemu, Svermir je stvorio i podredio Svojim principima i zakonitostima koji vladaju u njemu. Zato i čast i poniženje, imućnost ili siromaštvo, pobjeda ili poraz jesu prirodni tok stvari i posljedica su našeg ponašanja i (ne)poštivanja Božijih zakonitosti i imaju uzročno-posljedični karakter (kauzalitet). Na primjer, nijedan narod ne može očekivati da bude imućan, ako se sam ne potrudi da unaprijedi svoju privrodu i ekonomiju kao primarni odnos stjecanja imetka. Ako moralne stvari postaju abnormalne i obrnute, ako caruju kriminal, korupcija, mito... ako se zapostavi obrazovni i odgojni sistem, ako vladaju droga i prostitucija, ako se umjesto obožavanja Uzvišenog Gospodara počnu obožavati tirani i zločinci, ako se „ulema“ počne baviti duhovnom prostitucijom... sasvim je prirodno i u sklopu Božijih zakonitosti i principa kreacije očekivati posljedice takvog djelovanja.

Ljudi su ti koji se moraju truditi da postupaju i poštuju od Boga data pravila i norme ponašanja, kako bi Uzvišeni Gospodar učinio da primi naša djela i nagradi naš trud željenim plodovima!

Objavljeno 25. septembra 2010.

HABIL I KABIL

„Čujemo nebeske krike desetina hiljada duša nevino u genocidu pobijenih i poklanih Bošnjaka (koje godina-ma lebde između nebesa i zemlje čekajući da mi pronađemo njihova iskasapljena i razbacana tijela po raznim primarnim, sekundarnim, tercijalnim... masovnim grobnicama, jamama, rijekama... kako bi konačno pronašle svoj smiraj), žrtava ratnog užasa izazvanog od strane srpsko-crno-gorskog fašističkog i genocidnog režima za vrijeme agresije na suverenu i međunarodno priznatu i jedinstvenu Bosnu i Hercegovinu.

Prema tekstu posljednje *Objave*, najveličanstvenija čovjekova borba jeste ona koja se vodi između istine i zablude, borba čovjeka oslobođenog okova prirode, okova drugih ljudi i životinjskih okova, čovjeka koji je u svom biću i životu uozbiljio dosegnuto ubjedjenje i ideal, čovjeka koji u svom vjerovanju i ubjedjenju ima čvrst oslonac. Nasuprot ovakvom čovjeku je onaj koji je propao tragajući samo za svojim niskim interesima i udovoljavanju svojim životinjskim strastima. Da vidimo kako nam lijepo Kur'an opisuje prvi sukob u povijesti ljudskoga roda. Sukob između dva Ademova sina Habila i Kabilia.

„I ispričaj im priču o dvojici Ademovih sinova, onako kako je bilo, kad su njih dvojica žrtvu prinijeli, pa kada je od jednog bila primljena, a od drugog nije, ovaj je rekao: 'Sigurno ću te ubiti!'

‘Allah prima samo od onih koji su dobri’, reče onaj.

‘I kad bi ti pružio ruku svoju prema meni da me ubiješ, ja ne bih pružio svoju prema tebi da te ubijem, jer ja se bojim Allaha, Gospodara Svjetova.

Ja želim da ti poneseš i moj i svoj grijeh i da budeš stanovnik u vatri.’ A ona je kazna za sve nasilnike.

I strast njegova navede ga da ubije brata svoga, pa ga on ubi i postade jedan od izgubljenih.” (Al-Ma'ida 27-30)

Iz ovog Kur'anskog kazivanja možemo zaključiti suprotstavljanje jednog čovjeka drugom. Jedan je onaj koji je istinski uozbiljio vjerovanje svoje i ideal, istinoljubiv, pravedan, lišen komformizma i egoizma, slobodne volje i misli (Habil). Nasuprot njemu imamo devalvirano čovjeka savladanog vlastitom životinjskom naravi sklonog komforu i egoizmu, spremnog da ubije i vlastitog brata kako

bi ostvario svoje niske životinjske strasti (Kabil).

Iz ove, a i svih ostalih historijskih Kur'anskih priča vidimo dvije skupine ljudi. One koji su potlačeni i njihove tlačitelje, one koji imaju istinsku vjeru i slobodu misli i djela i one koji robuju niskim životinjskim strastima. Ali, uvjek u tim kazivanjima nalazimo nastojanje da se značajni i presudni historijski sukobi, ratovi pričaju kao konfrontacija vjerujućeg čovjeka, s jedne, i koristoljubivih egoista, s druge strane. Dakle, sa stanovišta Kur'ana ove dvije glavne struje postoje kako u nutrini čovjeka pojedinca tako i u biću zajednice dijeleći ljude na one vjerujuće, koji su dostigli uozbiljenje svojih idea, i one posrnule u najniži stepen životinjskog jastva.

U kontekstu navedenog Kur'anskog kazivanja osluhnimo samo na trenutak blisku krvavu prošlost 90-ih godina prošlog vijeka. Čujemo nebeske krike desetina hiljada duša nevino u genocidu pobijenih i poklanih Bošnjaka (koje godinama lebde između nebesa i zemlje čekajući da mi pronađemo njihova iskasapljena i razbacana tijela po raznim primarnim, sekundarnim, tercijalnim ... masovnim grobnicama, jamama, rijekama... kako bi konačno pronašle svoj smiraj), žrtava ratnog užasa izazvanog od strane srpsko-crnogorskog fašističkog i genocidnog režima za vrijeme agresije na suverenu i međunarodno priznatu i jedinstvenu Bosnu i Hercegovinu. Prisjetimo se hiljada sistematski i organizirano na najbrutalniji način silovanih djevojčica, djevojaka, majki, sestara, nena... i zamislimo strahote i jad kroz koji su morale proći. Pogledajmo dijasporu rasutu širom dunjaluka i potpuno izmijenjenu demografsku sliku istočne Bosne. Ko smije zaboraviti koncentracione logore kroz koje su prošli desetine hiljada nevinih Bošnjaka kako djece tako i starih i iznemoglih osoba...

Sistematski nam nameću zaborav i skreću pažnju sa pomenutih krvavih događaja. Godinama nas bombardiraju fašističkim i nacionalističkim prijetećim izjavama političara iz genocidne tvorevine manjeg bh. entiteta, u čemu prednjači Mile „Ronhil“ iz Laktaša! Namjerno se uz pomoć međunarodne zajednice razvlači pamet i ubija sjećanje.

Šta reći i kako definirati Bošnjake u Crnoj Gori koji svojim „zaboravom“ bliske prošlosti (i ako i sami žrtve, Bukovica, hapšenja i premlaćivanja čelnika SDA, Štrpc...) počeše obožavati dželate sopstvenog naroda?! Kojoj kategoriji pripadaju oni koji svojim glasanjem zločinaca iste aboliraju od odgovornosti i svjesno mijenjaju uloge i od Habila postaju Kabil?“ Naravno, opravdanje za takvo ponašanje nalaze iz životinjskih okova duše Kabila.

Šta na ovo odgovara Habil: „*Allah prima samo od onih koji su dobri!*“

Objavljeno 5. septembra 2010.

BOŠNJACI SA SRPSKO-CRNOGORSKIH NASLOVNICA

Allahov Poslanik, neka je Allahov blagoslov na nj i njegov čisti i časni rod, jedanput je ušao u džamiju gdje je bila grupa ljudi koja je okruživala jednog čovjeka. „Ko je to?“ upita Poslanik s.a.v.s. Odgovoriše mu: „On je alamat“ (htjeli su reći da je u pitanju vrlo učen čovjek). „Šta je alamat?“ upitao je Poslanik s.a.v.s. Oni mu odgovoriše: „On je najučeniji među ljudima u vezi s rodoslovljem Arapa, prošlim dogadjajima, danima džahilijskih i arapskom poezijom“. Poslanik a.s. je rekao: „To je znanje čije nepoznavanje nikome ne šteti niti je kome njegovo posjedovanje od neke koristi“. Onda je Poslanik, neka je Allahov blagoslov nad njim i nad njegovom porodicom pojasnio: „Ustину, znanje čini ovo troje: čvrst znak, ispravna dužnost i uspostavljenje sunneta. Sve drugo je suvišno.“

U drugoj predaji Časni Poslanik s.a.v.s. koju prenose časni i čisti imami, mir neka je na sve njih, kaže: „Kada Bog hoće da se nešto dogodi, On odvoji ljudski intelekt od toga sve dok se ono ne dogodi. Kada se ono dogodi, onda im On vratí intelekt, pa se tako stvara nedoumica. Tada se ljudi zapitaju kako se ono dogodilo?“

Ovih dana u crnogorskom dijelu Sandžaka raznorazni alamat (prof. dr. predsjednici i sekretari samo svojih NVO, udruženja i partija sa bošnjačkim predznakom) utrkuju se ko će više i jače popljuvati po sopstvenom narodu. Jedni se zovu Bošnjaci, drugi Bošnjaci muslimani, treći Crnogorci muslimani, četvrti Crnogorci islamske vjeroispovijesti i tome slično.

Ovih dana u crnogorskem dijelu Sandžaka raznorazni alamat (prof. dr. predsjednici i sekretari samo svojih NVO, udruženja i partija sa bošnjačkim predznakom) utrkuju se ko će više i jače popljuvati po sopstvenom narodu.

Jedni se zovu Bošnjaci, drugi Bošnjaci muslimani, treći Crnogorci muslimani, četvrti Crnogorci islamske vjeroispovijesti i tome slično.

treći pljuju... Ni grama elementarne kulture dijaloga niti interesa kolektiviteta. Nažalost, svuda naokolo vidljiv je trend individualnog komformizma i ludilo ličnog egoizma. Sve sami alamah, ali ni minimum nacionalnog jedinstva niti dogovora o nacionalnom interesu ispod kojeg Bošnjaci Crne Gore ni po koju cijenu ne smiju ići. Povod ovlike halabuke i dernjave jadnih Bošnjaka crnogorskog dijela Sandžaka leži u izjavi jednog Bošnjaka iz Novog Pazara koju su ovih dana bombastično i euforično prenijeli neki crnogorski štampani i elektronski mediji. Politička izjava iz Novog Pazara izazvala političke reakcije u Crnoj Gori. Jadno i žalosno!?

Da je sreće, (a nije), da je više kolektivne, a ne lične svijesti, da Bošnjaci koji su u priliči da nešto učine, (a neće), da se želi dobro rođenoj djeci, (a ne želi), da se zna šta nude evropske integracije nacionalnim i etničkim manjinama, (a ne zna) umjesto sadašnjih režimskih puhalji bi demokratski vjetrovi ovim prostorima! Da Bošnjak koji je u službi zločinačkog režima zna da:

budućnost jednog naroda zavisi o znanstvenom i moralnom životu njegove omladine. Da narod koji ima aktivnu omladinu sklonu sportu i sticanju znanja, a ne robovanju strastima i sluganskom mentalitetu, garantuje napredak te društvene grupacija. Sigurno da promjene i raznorazni prevrati u jednom društvu itekako utiču na stanje svijesti o moralu cjelokupnog društva a posebno mladih. Da vide, (a ne vide), da se posebno mlada grupacija bombarduje raznim reklamnim i drugim spotovima i na taj način dovodi do gubljenja sopstvenog identiteta, te do potpune dezorientiranosti kako u vremenu tako i u prostoru.

Da vide, (a ne vide), kako je Bošnjačka dijaspora i njena mladost posebno izložena opasnosti gubljenja morala i identiteta. Da nisu zaboravili, (a jesu) da se duže od jednog vijeka Bošnjaci progone sa svojih vjekovnih ognjišta tako da se danas nalaze u skoro svim zemljama dunjaluka. Da znaju, (a ne znaju) da je obaveza svakog odgovornog i svjesnog Bošnjaka, bez obzira na kojoj se geografsko-topografskoj karti dunjaluka nalazio, da dâ svoj puni doprinos u obrazovanju i intelektualnom usavršavanju mladih Bošnjaka i da je mladost svjetlo razdoblje i nenadoknadiv period ljudskog života, te da se mora posvetiti posebna pažnja bošnjačkoj mladosti.

Hoće li Bošnjaci znati iskoristiti šansu koju nude integracije usmjerene ka EU ovisi isključivo o onima koji su u službi zločinačkog režima. Evropska unija sigurno zna da ispred sebe ima komformiste nacionalnih i etničkih manjina. Zato će oni (EU) nametnuti određena pravila demokratije svidjelo se to nekima u Crnoj Gori ili ne.

A mi budimo čvrst znak, usvojimo ispravnu dužnost, prihvatimo ispravan sunnet i ustrajmo u tome kako bi smo svi skupa stvorili čvrste garancije da se nikada više (inšAllah) u budućnosti ne bi pitali: „Kako se ono dogodilo?“

Zar nam i ova predaja Časnog Poslanika ne govori da svaki čovjek svojim „ne-činjenjem“ bira sebi sudbinu kako na ovom tako i na onom svijetu.

Stanovnici džehennema ostat će u njemu zauvijek zato što su imali namjeru da ako bi na ovom svijetu ostali zauvijek, stalno budu nepokorni Bogu Svevišnjem. Stanovnici Dženneta ostat će u njemu zauvijek zato što su imali namjeru da budu pokorni Bogu čak i ako zauvijek ostanu na ovom svijetu. Dakle, i ovima i onima vječnost je pripala u skladu sa njihovom namjerom.

Objavljeno 26. avgusta 2010.

PERVERZIJA PRAVA I PRAVDE

Školski primjeri zloupotrebe pravosuđa u odbrani genocidnog i zlikovačkog projekta „dva oka u glavi“ čiji temelji leže na mitomaniji velikosrpskog Dušanovog carstva (SANU), najbolje odslikavaju slučajevi poput Ilike Jurišića, Ejupa Ganića, Jovana Divjaka, Atifa Dudakovića, Stjepana Kljujića...

Krajnji bezobrazluk i nemoral, vrhunac vulgarnosti perverzije prava i pravde, odslikava slučaj u kojem porodica ratnog zločinca i krvnika kosmičkih razmjera Ratka Mladića službeno traži da se zločinac od strane suda proglaši mrtvim, otkriva licemjernu politiku i svu brutalnost srbijanskog „demokratskog“ zaokreta!

Dok se protiv heroja odbrane BiH vode montirani sudski procesi, zločinci se proglašavaju mrtvим?! Da nije tragično bilo bi komično. Ono što fašistički srpsko-crnogorski režim nije uspio uraditi tokom agresije na Bosnu i Hercegovinu tokom 1992-1995. godine najsavremenijom vojnom opremom i drogiranim, pijanim i nervno poremećenom „srpsko-crnogorskim zlikovcima“, pokušava se dovršiti kudikamo opasnijim i prljavijim dobro organiziranim metodama, tzv. specijalnim ratom. Posebno na udaru ovog produženog zločinačkog projekta nalaze se građani koji su se istakli u organiziranju i pružanju otpora pomahnitoj fašističkoj nemanji. Žrtve koje su preživjele zločin genocida i junaci herojske odbrane Bosne i Hercegovine lažnim optužnicama i sramnim presudama proglašavaju se krivim što se nisu dali odvesti pod srpsko-crnogorsku kamu.

Da se radi o dobro organiziranoj mašineriji, te da zločin ima produženi karakter i da „dva oka u glavi“ i dalje čvrsto stoje na startnim pozicijama vođe i najvećeg sina srpskog naroda ratnog zločinca, balkanskog kasapina Slobodana Miloševića, jasno se vidi i na primjeru „demokratske Crne Gore.“ Građani Crne Gore koji su odbranili

Građani Crne Gore koji su odbranili pravo na sjećanje u posljednjih dvadeset godina, a žele vjerovati svojim ušima i očima kojim su gledali zločine počinjene njima i drugima u neposrednom okruženju, te ako nisu spremni povjerovati u ISTINU da su im vladari nalik Mahatmi Gandiju, a visoki policijski i zatvorski čuvari poput „majke Tereze“ izlažu sebe opasnosti da budu tuženi za klevetu i plate odštete. Zločinci u Crnoj Gori takve nazivaju Ibrahim, Monitor, Vijesti...

pravo na sjećanje u zadnjih dvadeset godina, a žele vjerovati svojim ušima i očima kojim su gledali zločine počinjene njima i drugima u neposrednom okruženju, te ako nisu spremni povjerovati u ISTINU da su im vladari nalik Mahatmi Gandiju, a visoki policijski i zatvorski čuvari poput „majke Tereze“, izlažu sebe opasnosti da budu tuženi za klevetu i plate odštetu. Zločinci u Crnoj Gori takve nazivaju Ibrahim, Monitor, Vijesti...

Putem tužbi organizatori zločina pokušavaju sebe zaštiti od odgovornosti i dugotrajnih zatvorskih kazni. Ipak, zločini pravno ne zastarijevaju i to je ono što tjeran zločince da nametnu prisilni zaborav i strah.

Apsurdnost takve obmane i zastrašivanja građana je i ova „privatna“ tužba usmjerena protiv mene i Vijesti. Moji „privatni“ tužitelji traže 120.000 eura za duševne boli koje sam im navodno nanio zato što sam se usudio sjećati zločina koji su nadamnom počinili prije 16 godina. Ključne ličnosti i organizatori zločina koriste iste one marionete i sluge koje su i tada, a nažalost i sada dio represivnog državnog aparata. Da je „privatnim tužiteljima“ stalo do istine i da žele dokazati istinu pridružili bi se mom pozivu Vrhovnom državnom tužiocu da pokrene istragu i omogući javni uvid u sudske i policijske spise akcije „Lim“. Ovako organizatori zločina na najbolji način pokazuju građanima „evropske“ Crne Gore da se povratak devedesetih godina u slučaju odbrane njihove zlikovačke kože može ponoviti filmskom brzinom. Ako samo zbog sjećanja podižu jedanaestoricu protiv Vijesti i Čikića ko može garantirati da neće podići i hiljade drugih ako se ugrozi njihova imperija?! Kao potvrda ovih riječi može poslužiti činjenica da među mojim tužiteljima ima i onih koji su i pored ogromnog pritiska od policije i pravosudnih organa sačuvali profesionalnost službe. Sve ukazuje na to da vlast zloupotrebljava te ljudе i njihove porodice. Pisanjem knjige želio sam dati svoj doprinos evropskoj Crnoj Gori! Zločin koji je bez sumnje počinjen na prostorima Crne Gore i bivše Jugoslavije nad Bošnjacima, Albancima i Hrvatima početkom 90-ih godina prošloga stoljeća, ne smije biti povod razdvajanja među ljudima i kočnica pomirenju i povod novim sukobima!

Sudskim presudama ne može se mijenjati prošlost! A prošlost moramo razumjeti, suočiti se s njom i prihvati istinu i onda kada ona govori o pobjedama i promašajima i onda kada ona govori o zločinima koji su počinjeni i za koje se mora odgovarati.

Prihvati ISTINU i onda kada ona ukazuje na zločin koji je režim počinio prema drugima, prvi je znak pozitivnih koraka u jednom društvu. Nijedan se zločin moralno i pravno ne može opravdati drugim zločinom - u mom slučaju zloupotrebom pravosuđa, te perverzijom prava i pravde!

Zločin je zločin bez obzira na to ko ga je počinio i kakvo opravdanje tražio za nje-

ga. Isto tako zločin se ne smije zaboraviti jer se tako zaborav pretvara u generator zla koji će ponovo ohrabriti zločince da krenu u novi zločin! Knjigom „Gdje sunce ne grijе“ želio sam ohrabriti parlamentarne stranke u Skupštini ne bi li usvojili zakon o lustraciji. Istina, lustracija je bolan proces, ali proces u kojem moramo svi učestvovati. Dužnost svakog odgovornog pojedinca je da se suoči sa svojom prošlošću kako bi društvo izvuklo pouke i krenulo putem plemenitosti i ljubavi! Samo na taj način možemo spriječiti ponavljanje istorije i izgraditi čvrste temelje demokratskog i civiliziranog društva.

Radi podsticanja razvoja demokratskog i civiliziranog društva u Crnoj Gori pozivam Vrhovnog državnog tužioca da spriječi zloupotrebu pravosudnih institucija i obmanjivanje javnosti tako što će otvoriti istragu o zločinu i genocidu koji je bez sumnje počinjen prema Bošnjacima 1994. godine i spriječi produženi genocid koji se u vidu „privatnih tužbi“ i dalje provodi nadamnom. Pozivam ministra za pravosuđe RCG da iskoristi svoje ustavne ovlasti i omogući mojim braniteljima uvid u sudske spise kako bih pokrenuo tužbu pred evropskim pravosudnim institucijama. Apelujem na NVO u Crnoj Gori da se aktivno uključe u zaštitu elementarnih ljudskih i građanskih prava i nastave borbu za slobodu izražavanja i izgradnju sretnjeg građanskog društva zasnovanog na poštivanju prava i pravde.

Objavljeno 15. avgusta 2010.

SREBRENICA - CRNA RUPA NA SAVJESTI UN-a

“

Dok majke Srebrenice muku muče kako bi preživjele svaki naredni dan jer su ostale bez hanitelja, zločinci dobijaju milionske svote za navodne advokatske i druge troškove. Ima li kraja ovakvom dodatnim poniženjima i iscrpljivanjima žrtava? Ima li ko od međunarodne birokratije i jdan gram morala da zaustavi ovu blasfemiju? Da li je moguće da će primjer Poljaka Tadeuša Mazovjeckog ostati usamljen? Da li je moguće da aktuelnim svjetskim „liderima“ ništa više nije sveto? Da li je istina da su moralne ljudske vrijednosti postale abnormalne?

”

Uzaludni pokušaji srpsko-crnogorskih četničkih falangi, JNA, paravojnih i kriminalnih zločinaca da porobe Srebrenicu (1992-1995) i stave tačku na zločinački i genocidni projekat SANU-a dodatno je mobilizirao međunarodnu zajednicu da priskoče u pomoć zločincu Miloševiću i njegovim fašističkim i nacionalističkim trabantima. Kada je postalo izvjesno da genocidni projekat istrebljenja, pokrštavanja, protjerivanja, silovanja, zatiranja, prebijanja, vađenja očiju i siječenja ušiju, klanja motornim pilama, ubijanja maljevima...bosansko-hercegovačkih muslimana neće moći biti ostvaren od strane crnogorsko-srpskih zlikovaca, te da je „vrag odnio šalu“, međunarodne institucije u rukavicama perfidnim rezolucijama zdušno pomažu ostvarivanje prvog genocida na prostorima Evrope poslije Drugog svjetskog rata.

I pored ogromne vojne i tehnološke nadmoći, logistike, stranih plaćenika iz raznoraznih krajeva svijeta pomahnitali šovinistički i fašistički režim tadašnje SRJ lomi zube na junačke natčovječanske goloruke podvige hrabrih Srebreničana. UN u jeku odbrambenih dejstava sramno podigrava Karadžićevim i Mladićevim falangama, te donosi rezoluciju o „prestanku“ oružanih sukoba i razoružanju i onako slabo naoružanih branitelja grada golorukih gazija. Sljedeća sramna rezolucija UN-a o „zaštićenoj zoni“ crna je rupa na savjesti civiliziranog ljudskog i moralnog institucionalnog međunarodnog pravnog, političkog, kulturnog i svakog drugog ljudskog kolektiviteta. Moralni sunovrat planetarnih razmjera. Skidanje maski i otvoreno stavljanje međunarodne zajednice u službu genocidnog velikosrpskoga fašističkog projekta. Onoga momenta kada su homoseksualci holandskog bataljona predali posmatračku misiju Mladićevim fašistima, kojom prilikom su zločinci došli u po-

sjed voznog parka i uniformi plavih šljemova postalo je sasvim jasno da se pod okriljem međunarodne birokracije vrše posljednje pripreme za planirani genocid. Navodnim prijetnjama o bombardiranju crnogorsko-srpskih agresorskih položaja UN odašilju lažnu sliku međunarodnom javnom mnjenju stvarajući prividnu sliku o „pokušaju“ sprečavanja genocida.

Sramna rezolucija UN-a o zaštićenoj enklavi i slanje holandskog homoseksualnog bataljona ispod zastave „Plavih šljemova UN-a“ ašićare govori da se radilo o klasičnoj manipulaciji širokim masama i uspavljinjanju međunarodnog javnog mnjenja i samih Srebreničana. Pružanjem lažnih neda o prividnoj sigurnosti ratom i glađu iznurenih i opkoljenih žrtava dovodi do prepuštanja sudbine odbrane grada heroja u ruke navodnih „branitelja“ (čitaj zločinaca) UN-ovih plavih šljemova. Islamofobija prisutna u institucionalnim i pravnim strukturama međunarodne zajednice i neprirodne cionističko-kršćanske planetarne zavjere (što smo imali prilike gledati u nekoliko minulih godina) otvoreno podržava i aktivno učestvuje u lomljenju kičme odbrane grada što doprinosi lakšem ubijanju više od 10.000 napačenih i nevinih Bošnjaka podjednako ide na teret kako Srbiji i Crnoj Gori tako i UN-u.

Vrhunac nemoralia i ponavljanje zločina kako od strane međunarodne zajednice tako i srpsko-crnogorskih zločinaca potvrđuju mnoge primarne i sekundarne grobnice na jako velikom geografskom području, te uništavanje nađenih stvari, ličnih dokumenata, predmeta itd. od strane Haškog tribunala i njegovog tužioca ne manjeg zločinca od Mladića, Karle del Ponte, pokazuju da genocidni projekt SANU-a ima produženi karakter. Zato i Haški tribunal odugovlači i traljavo i površno vodi sudske procese kako bi izazvao zamor i apatiju rodbine ubijenih i međunarodnog javnog mnjenja. Čovjek koji i malo prati elektronska dostignuća u vojnoj tehnologiji zna da zahvaljujući špijunskim satelitima supersile posjeduju kompletne snimke ubijanja i svih drugih događaja vezanih za Srebrenicu i sva ostala ratna žarišta na prostorima ex-Jugoslavije. Zahvaljujući presretnutim razgovorima i pomenutim snimcima vrlo je lako da je to u interesu međunarodne zajednice, te da istinski žele istinu dokumentovati i pokazati sudu javnosti i Haškom tribunalu neosporne dokaze i osuditi zločince i zločin.

Prikrivanjem kompromitujućeg i dokaznog materijala i dokumentacije međunarodna zajednica odašilje lažnu sliku svjetskoj javnosti i stvara lažni privid da se navodno radi na osudi zločinaca i poštivanju prava i pravde. Sramno je gledati ovih dana kako zlikovac Karadžić satima ispituje i dodatno zlostavlja svjedočike koji još imaju snage da javno govore o zlu i džehennemu kroz koji su prošli. Za to vrijeme hrabre i dostoјanstvene majke zvijerski pobijenih Srebreničana svakog 11. u mjesecu nanovo prezivljavaju i prolaze ratna stradanja i strahote. Dok majke Srebrenice muku muče kako bi preživjele svaki naredni dan jer su ostale bez branitelja, zločinci dobijaju milionske svote za navodne advokatske i druge troškove. Ima li kraja ovakvim dodatnim poniženjima i iscrpljivanjima žrtava? Ima li iko od

međunarodne birokratije i jedan gram morala da zaustavi ovu blasfemiju? Da li je moguće da će primjer Poljaka Tadeuša Mazovjeckog ostati usamljen? Da li je moguće da aktualnim svjetskim „liderima“ ništa više nije sveto? Da li je istina da su moralne ljudske vrijednosti postale abnormalne? Je li moguće da svjetska birokracija mirno spava i pored Palestine, Čečenije, Bosne i Hercegovine, Afganistana, Iraka i desetine sličnih stradanja i ljudske sramote?

Radi poštivanja posmrtnih ostataka nevinih Srebreničana i jezivih prizora koje gledamo prilikom otkopavanja masovnih grobnica kada ostatke kostiju jednog skeleta nalazimo na 7-8 lokacija ko ima pravo da u ime žrtava abolira učešće crnogorskog režima i crnogorskih fašista koji su učestvovali u organiziranju i činjenju genocida u Srebrenici, širom Bosne i Hercegovine i Hrvatske? Svaki pojedinac koji učestvuje u prikrivanju i pružanju zaštite počiniocu zločina i sam postaje učesnik zločina! Tako je po zemaljskim zakonima koji se, nažalost, ne provode i svakodnevno krše. Nasilnici prave zakone koji se provode samo nad onima koji drugačije misle i djeluju od njihovih dvostrukih moralnih normi ponašanja. Zato potlačeni polažu nade u Nebeski Sud koji će neminovno doći. Žrtve će sigurno dobiti pravo na PRAVEDNO SUĐENJE i morat će se odgovarati za zločin! Da nije tame, ko bi znao za svjetlo? Da nema zločinaca kako bismo znali za dobre?

NISU VRIJEDNI POMENA

Pošto je postalo sasvim izvjesno da će promocija moje knjige u organizaciji Instituta za istraživanje zločina protiv čovječnosti i međunarodnog prava sarajevskog Univerziteta i pored ogromnog pritiska biti održana u Domu oružanih snaga Bosne i Hercegovine, te da će promocija poprimiti prvorazredni karakter, raznorazni plaćenici, rasturači dezinformacija razletjeli su se sarajevskom čaršijom kako bi umanjili značaj i vrijednost knjige. Veći Crnogorci i od samoga Njegoša muslimanskog imena, a bošnjačkog prezimena izdajničke vjere obožavaoci „idola komfora“ krenuli su radi sitnih šićevojskih interesa braniti zločince i zločin. Pohode institucije, startuju ljude po ulicama, i kahvanama, te raznim dezinformacijama pokušavaju nekako napakostiti na prvom mjestu bošnjačkom korpusu, a onda meni i mojim priateljima iz Crne Gore koji su došli i učestvovali na promociji moje knjige.

Udaraju po legendi crnogorskog čoštva i junaštva, ljudini i oličenju poštenja Slobodanu-Slobu Pejoviću, prof. dr Milanu Popoviću eliti-elite intelektualne, sociološke i filozofske demokratske misli, lideru PzP-a Nebojiši Medojeviću, Miliki Pavloviću, čovjeku koji se odrekao svih privilegija i sebe i svoju porodicu izložio smrtnoj opasnosti radi odbrane osnovnih ljudskih prava i sloboda svih naroda, a posebno Bošnjaka. Znači, oni koji nisu vrijedni pomena, a ima ih raznih profila i zanimanja neumorno trče i ogovaraju, „šapcu u povjerenju“ savjetuju kako je Slobo ovo i ono, Ibrahim takav i ovakav, Milan ovako i onako..., a Milo se promjenio. Nije on više onakav, sada je on ovakav, ne bi on ni onda onako, ali eto morao je, zaboravite šta je bilo, „bilo pa prošlo“ Bogu hvala mi smo ostali živi, a oni poklani, poubijani, žene silovane, protjerane... opravdavaju „sudbinom“.

Prijatelji mi govore i ibrete se, pitajući me: „Ibrahime, da li je moguće da među crnogorskim Bošnjacima ima onih koji su spremni pljavati po Slobi, tebi, Miliki, Milanu...? Kakva je svijest i njihov karakter kada poslijе svih zločina kroz koji je prošao bošnjački narod

Kakav je soj onih čiji
glas na izborima vrijedi
30-50 eura kada iz
bošnjačkog Staljingrada
organizovano dolaze
na izbole i ako su po-
bjegli iz zavičaja kako bi
spasili gole živote?

mogu da govore ovako? Misle li oni da ima neko ko ima jedan gram morala i čiste svijesti pri sebi da će im povjerovati u ono što pričaju? Vide li oni masovne grobnice, osjećaju li oni svježe rane koje još krvare, imaju li oni sjećanje, ima li išta što im je sveto?"

Znam dosta imena i prezimena onih koji od karakteristika ljudskog roda posjeduju samo ime. Nisu vrijedni pomena, zato ih neću po imenu navoditi. Navest ću samo njihova djela, pa „vi o razumom obdareni...“ (Kur'an) sami prosudite. Kakav je soj onih čiji glas na izborima vrijedi 30-50 eura kada iz bošnjačkog Staljingrada organizovano dolaze na izbore i ako su pobjegli iz zavičaja kako bi spasili gole živote? Da li onaj koji sebe naziva insanom može napadati i govoriti laži o ljudskim veličinama poput Pavlovića, Popovića, Pejovića i njima sličnim? Ponudite im malo više od onoga što sada imaju priklonit će se vama. *Gledajte u ono što rade, a ne slušajte ono što govore.* (Hadis) „Oni su strast svoju za boga uzeli“ (Kur'an), pa dalje nastavlja: „Oni su gluhi, nijemi i slijepi... njihovo prebivalište bit će džehennem...“ Kakav je mentalni sklop i u koju kategoriju možete svrstati onoga koji podržava i opravdava zločince i zločin? Mudri Kur'an o svetosti čovjeka i nepovredivosti njegove svetosti na život kaže: „Ko ubije jednog čovjeka kao da je poubjiao cijelo čovječanstvo, a ko spasi jednog čovjeka kao da je spasio cijelo čovječanstvo...“

Šta kaže Kur'an o ogovaranju? *I ne ogovarajte jedni druge! Zar bi nekome od vas bilo draga da jede meso umrloga brata svoga, a vama je to odvratno. Zato, bojte se Allah-a, Allah, zaista, prima pokajanje i samilostan je.* (El-Hudžurat, 12)

A Plemeniti Poslanik Islama najodabraniji i najpribraniji čovjek ljudskoga roda, onaj radi koga je Uzvišeni Gospodar sve stvorio, hazreti Muhammed, neka je Allahov blagoslov i mir na nj i njegovu čistu i časnu porodicu kaže: „U noći Miradža vidiš sam ljude kako noktima grebu svoja lica. Upitah: 'O Džibrile, ko su ovi ljudi?' On mi reče: 'Oni su ogovarali ljude i sramotili njihovu čast.'“

U sljedećoj predaji Poslanik a.s. kaže: „Ogovaranje je krajnji napor nemoćnog.“

O onima koji potvaraju i izmišljaju ne istine o ljudima Kur'an kaže: „A oni koji vjernike i vjernice vrijeđaju, a oni to ne zasluzuju tovare na sebe kletvu i pravi grijeh.“ Plemeniti Poslanik o istim veli: „Potvora časnoga čovjeka teža je od čvrstih nepomičnih planina.“

Bog mi je svjedok da sam sve svoje nade usmjerio prema Njemu. Gospodaru sam iznosio svoje potrebe i samo od Njega pomoć tražio. Molio Gospodara da tokom pisanja svakog slova i riječi On bude zadovoljan onim što pišem. Nisam razmišljao o posljedicama i poteškoćama kroz koje ću morati proći. Znao sam da je svaki čovjek na gubitku koji ne čini dobra djela. Molio sam Gospodara da moja knjiga „Gdje sunce ne grije“ bude uvrštena u dobra djela. Gospodar je nagradio moj višegodišnji trud i sabur darujući mi blistavu pobedu. Jer istinski sam vjerovao u hadis koji prenosi imam Ali, Bog blagoslovio njega i njegovu čistu porodicu koji glasi: „Zasigurno ću razotkriti nepravdu, sve dok ne izađe istina iz njenih njedara!“

ČOVJEK NAŠEG VREMENA*

Tehnološki napredak čovjeka i blagodati znanstvenih nauka dosegli su vrhunski stupanj razvoja. Zahvaljujući blagodetima električnih i elektronskih uređaja i pomagala mnoge „nemoguće“ stvari postale su „moguće“. On sada jednim pritiskom na dugme upravlja toplotom, električnom energijom, vodom, hranom itd. Široka nebeska prostranstva potčinjena su avionima tako da sa rutinskom lakoćom savlađuju velike razdaljine. Svetmirski brodovi plove nebeskim prostranstvima do Mjeseca i drugih planeta kao da se radi o putovanju od grada do grada.

Čini se da se priroda zamorila hiljadama godina čuvanjem tajni, skrivenih u njenoj utrobi, te je odlučila otkriti ih čovjeku u što kraćem vremenu! Posljedica ovog veličanstvenog razgoličenja tajni prirode i zadivljujućih otkrića čovjeka dovelo je do ovladavanja prirodnim resursima i potencijalima, te njihovom potčinjavanju čovjeku. Vrhunac materijalnog blagostanja pretvorio je Zemlju u luksuzno opremljen dvorac, te lažno ulio nadu čovjeku da će vječno uživati u izobilju i materijalnim dobrima.

Nažalost, ova medalja ima i svoje naličje. Savremena civilizacija opijena огромnom tehnološkom moći razvija materijalističku filozofiju pjevajući joj ode i uzvikujući parole pretvarajući čovjeka u gramzivu životinju koja dan i noć provodi u brizi za proizvodnjom i potrošnjom. Materijalizam se toliko uvukao u ljudsko biće da ga je pretvorio u mašinu koja proizvodi i troši. Hiljadama godina veličina čovjeka ogledala se u slobodi misli i dijela i na putu njenog ostvarenja bio je spremjan žrtvovati i sopstveni život. Nažalost, danas je ponizni sluga, rob proizvodnje i potrošnje spremjan da pred tim idolima žrtvuje svoju slobodu i slobodoumlje.

*Smjerokazi islama izdavač Ibn Sina.

„
Tek danas nakon velikih naučnih otkrića i tehnološkog napretka nakon razvoja različitih sfera materijalnog života postaje jasnija Kur'anska istina navedenog ajeta. Materijalni život je poput varke (fata-morgana). Tehnološki i materijalni napredak ne čine čovjeka. Čovjek prestaje biti čovjekom kada izgubi Gospodara. Svijest o Bogu je najveći ljudski domaćaj i blagostanje, sve ostalo je varka.“

“

Uzvišene ljudske vrijednosti gurnute u zapećak porađaju nametnute moralne vrijednosti, te vrednuju čovjeka onoliko koliko je uključen u progres materijalnog blagostanja. U većini dijelova svijeta odgoji i obrazovanje temelje se na ekonomskim i materijalističkim kriterijima. Odgojno-obrazovni planovi i programi usmjereni su ka izgradnji mlađih ljudi koji će donijeti veću ekonomsku dobit drugima. Parola koja je ovladala svijetom od običnih građana, pa do intelektualne elite glasi: „Sve je u službi ekonomije i materijalnih uživanja!“

Čak ni oni koji se bave uzvišenom duhovnosti nisu imuni na privlačnost i uticaj ekonomsko-materijalne privlačnosti, pa se i o vjeri govori i piše bolje i ljepše ako je to više plaćeno. Kada u našim ušima stalno odzvanjaju i pred našim očima bježeće priče o novcu kao eliksiru moći i sreće, čudu svemoćnom, rješenju svih problema, niko više i ne pita na koji način se došlo do novca „na sreću“, pljačkom krađom, otmajnjem, drogom, trgovinom bijelim robljem... Ako nas iz dana u dan bombarduju da čovjek nije ništa drugo već „životinja“ koja privređuje i troši novac, kao prirodnu posljedicu takvih materijalističkih filozofija imamo ljudе koji žrtvuјu svoje tjelesno, mentalno (duhovno) i moralno zdravlje.

Ipak, djeluje ohrabrujuće činjenica da se iz zapećka širom zemaljske kugle čuju glasovi nade koji najavljuju praskozornu bjelinu koja označava početak novoga dana. Mladi ljudi iz najrazvijenijih zemalja svijeta iako žive životom punim raskoši nisu osjetili gorčinu gladi i borbu za biološki opstanak najavljuju oslobađanje iz kandži čudovišta koje zovemo procesom proizvodnje i potrošnje. Već duže oni poručuju, pitaju i traže odgovor: „Mi u ovoj luksuzno opremljenoj palači život vidimo besmislenim, ispraznim i bezvrijednim. Koji su to ljudi ovdje sretni? Kojoj to luci spasenja i pristaništu mira plovi ova pretovarena lađa? Kada ćete u čovjeku početi promatrati vrijednost i svetinju?“ Mladi ljudi su svjesni da tehnološka sredstva ne služe čovjeku već da se robuje sredstvima. Da prevazilaženje geografskih udaljenosti i granica razdvajanja nije dovelo do zbližavanja ljudi. Znaju da ogroman broj ljudi živi u siromaštvu i bijedi i da nikada nisu osjetili osjećaj sitosti. Strepe od dana kada će ta ogromna masa obespravljenih ljudi krenuti da traži promjene. Pitaju se gdje je granica trpljenja materijalne ljudske bijede i siromaštva? Sigurno je da ovi osviješćeni mladi ljudi koji su se otigli od kandži materijalizma, a ima ih u oba današnja svjetska bloka i ogromna većina potlačenih traži promjene. Ne žele više robovati tom velikom idolu zvanom industrija. U velikim sistemima čovjek je lišen svojih vrijednosti pod isprikom da to nalaže točak industrije koji se isuviše brzo okreće. Ovi mladi ljudi i potlačeni nisu zadovoljni onim čemu ih tehnologija i materijalistička filozofija danas uče. Oni traže odgovor na pitanje koje ih muči, a to je: „Zašto živim? Zbog čega sam stvoren?!“ Ovaj „povratak sebi“ šapati i uzvici koje on proizvodi sigurno čovječanstvu donose sretnu samosvijest i blagostanje koje će polučiti novo rađanje ljudskog društva i podučiti čovjeka da više ne podlegne prevari, pa „napredak čovjeka“ ne zamijeni „razvojem sredstava za proizvodnju“. Svjetska civilizacija mora prepoznati stvarni ljudski cilj „razvoja“ i

pripremiti se za istinski povratak ljudskim vrijednostima.

Kur'an ističe načelo po kojem je život sa svim svojim ljepotama i ugodnostima isprazan i bezvrijedan ukoliko ne sadrži cilj dostojan čovjeka, ukoliko je imun na vjeru i duhovnost. Čovjeka koji je privržen takvom životu, Kur'an smatra gubitnikom, njegov trud uzaludnim.

„Znajte da život na ovome svijetu nije ništa drugo do igra, razonoda i uljepšavanje i međusobno hvalisanje i nadmetanje imecima i brojem djece! Primjer za to je bilje čiji rast poslije kiše oduševljava nevjernike, ono zatim buja, ali ga poslije vidiš požutjela, da bi se na kraju skršilo.“ (Kur'an LVIII: 20)

Na drugom mjestu, Kur'an prvo govori o Bogu Uzvišenom kao svjetlu nebesa i Zemlje, duhu i zbilji svijeta, upućivaču i cilju konačnoga..., pa potom spominje vrijedne, vrle ljudе, one koje njihovi životni poslovi, kupovina i prodaja ne odvraćaju od temeljne svrhe njihova življenja, te tako priskrbljuju sebi najbolju nagradu za svoj trud. Njihov rad iznova donosi sve bolje plodove i unapređuje njihove vrline.

A onda, o ljudima koji žive bez cilja i svijesti o Богу, Kur'an kaže:

„A djela nevjernika su kao varka u pustinji u kojoj žedan vidi vodu, ali kad do tog mjeseta dođe, ništa ne nađe, a zateći će da ga čeka kraj njega Allahova kazna i On će mu potpuno isplatiti njegov račun, jer Allah veoma brzo obračunava, ili su kao tmine dubokog mora, koje prekrivaju talasi, sve jedan za drugim, iznad kojih su oblaci, sve tmine jedne iznad drugih, prst se pred okom ne vidi, a onaj kome Allah ne da svjetlo neće svjetla ni imati.“ (XXIV: 39-40)

Tek danas nakon velikih naučnih otkrića i tehnološkog napretka nakon razvoja različitih sfera materijalnog života postaje jasnija Kur'anska istina navedenog ajeta. Materijalni život je poput varke (fatamorgana). Tehnološki i materijalni napredak ne čine čovjeka. Čovjek prestaje biti čovjekom kada izgubi Gospodara. Svijest o Богу je najveći ljudski domaćaj i blagostanje, sve ostalo je varka. I na kraju još jedan Kur'anski ajet:

„Onima koji žele život na ovome svijetu i ljepote njegove Mi ćemo dati plodove truda njihova i neće im se u njemu ništa prikrivati. Njih će na Onom svijetu samo vatrapiti, tamo neće imati nikakve nagrade za ono što su na Zemlji radili i biti će uzaludno sve što su učinili.“ (XI: 15-16)

NAROD KOJI NEMA NACIONALNU SVIJEST OSUĐEN JE NA NESTAJANJE

“

Država koja sebe naziva građanskom, a pritom posjeduje vjerska obilježja u vidu bajraka i grba pod kojim jena zvјerski način poubijano, silovano i protjerano desetine hiljada njenih građana druge nacionalnosti zbog različitog imena i vjere uliva strah u kosti svakom dobronamjernom i čestitom čovjeku. Svaki građanin koji ima kulturu pamćenja bliske krvave prošlosti ne može imati miran san.

”

Istina da uzvišena vjera Islam oštro osuđuje svaku nacionalnu, rasnu i etničku inferiornost. Sveta knjiga Kur'an i hadis posljednjeg Božijeg Poslanika hazreti Muhammeda, neka je Allahov blagoslov na nj i njegov čisti i časni rod, upozoravaju na posljedice favorizovanja i potenciranja različitosti te u samoj biti osuđuju čak i svaku pomisao na takva pogubna razmišljanja i praksu.

Isto tako islamsko učenje i praksa Poslanika Islama nas uče da svijest o nacionalnoj i državotvornoj ravnopravnoj zajednici stvara sigurne temelje opstanka jednog društva. Imperativ opstanka svake nacije, društva, države temelji se na ravnopravnosti svih njenih građana i poštivanju različitosti. Zato Islam savjetuje da: „Arap nema prednosti nad ne-Arapom... ljestvica stvaranja se ogleda u različitosti... Allah je iz ljubavi sve stvorio...“ Dakle, ono što je iniciralo ljude da stvore države, prema hadisu, je: „Države su izgrađene iz ljubavi prema domovini“, Poslanik dalje govori: „U plemenitost čovjeka spade plač nad životom koji je prošao, ljubav prema domovini i čuvanje starih prijateljstava“, pa nastavlja: „Ljubav prema domovini dio je vjerovanja.“

Domovina bi trebalo da bude rodno mjesto čovjeka. Mjesto gdje počivaju naši preci, gdje su živjeli i žive naši roditelji, rodbina prijatelji, gdje istovremeno bivstvuju različite vjere i nacije, običaji, kulture, pisma, jezici, folklor... Savremenim jezikom kazano građansko društvo. Dakle, domovina je rodni kraj, ognjište babine kuće, zavičaj, mjesto djetinjstva i dječijih radosti. Kao što ne možemo birati svoje roditelje nismo u stanju birati ni domovinu. To je nešto što nam Gospodar Svetova daruje činom rađanja. To je ono što Gospodar daje svakom čovjeku bilo koje

vjere, nacije. Elementarno ljudsko pravo darovano od Gospodara po Njegovoj volji i odredbi svim ljudima svijeta. Ono što niko ni na koji način ne može niti smije oduzeti jednom čovjeku zove se domovina, pod uvjetom da država ima ispravan odnos prema svim nacijama, odnosno građanima!

Drugim riječima, oni koji upravljaju državom dužni su poštivati njene građane, kulturu, vjeru, običaje, tradiciju... Većinsko stanovništvo mora voditi računa o etničkim i vjerskim manjinama. Moraju obezbijediti ravnopravne uvjete života svim građanima. Omogućiti njegovanje kulturnih i vjerskih institucija svih svojih građana. Truditi se da omoguće život dostojan čovjeka, sigurnost, zaštitu života i imovine, jezika, vjere, kulture, tradicije, folklora, muzike, književnosti, umjetnosti, običaja... Raditi za dobro svih njenih građana. Vladari domovine moraju učiniti sve što je u njihovoj moći da na temeljima poštivanja različitosti i jednakosti razviju ljubav prema domovini kod svih građana državljana domovine kojom upravljaju. Truditi se da za vrijeme svojih mandata razvijaju demokratske strukture vlasti civilnog društva i civilizacijskih vrijednosti. Raditi za prosperitet i ekonomski razvoj građana i društva u cjelini. Služiti i biti na usluzi svojim građanima. Gledati u građaninu na prvom mjestu čovjeka! Ljudsko biće, Božje stvorenje.

Spas ljudskog roda i civilizacije na osnovu onih saznanja koje nam je pružila historija leži u građanskom demokratskom društvu. Društu u kojem čovjek ima najvišu cijenu i mjesto, slobodu misli i vjerovanja, uvažavanju nacionalnih i drugih različitosti, poštovanju ljudskih i drugih prava, zabrani fašističkih i drugih radikalnih elemenata. Država koja poštuje svoje građane vodi računa i o državnim obilježjima i simbolima, praznicima, školskim i kulturnim institucijama, te posjeduje jak civilni sektor i NVO koji budno prate stanje nacije i društva. U takvom društvu razvija se interaktivna ljubav na relaciji građanin – država, odnosno domoljublje. Takva društva i domovine imaju svjetlu budućnost i nude blagostanje svojim građanima. Građanska svijest i građanski simboli čvrste su garancije opstanka domovine. Takve domovine imaju budućnost i prosperitet.

Država koja sebe naziva građanskom, a pritom posjeduje vjerska obilježja u vidu bajraka i grba pod kojim je na zvјerski način poubijano, silovano i protjerano desetine hiljada njenih građana druge nacionalnosti zbog različitog imena i vjere uliva strah u kosti svakom dobrom jernom i čestitom čovjeku. Svaki građanin koji ima kulturu pamćenja bliske krvave prošlosti ne može imati miran san. Agresivna kontralustracija zlokobno prijeti i ledi krv u žilama. Pokušaj da se pod okriljem međunarodnih institucija formira „zaštićena zona“ na prostorima gdje su Bošnjaci većinsko stanovništvo liči na Srebrenicu iz 90-ih godina. Intelektualna elita svih nacija i religija proglašava se frustriranim pojedincima i njihovi vapaji za lustracijom nemaju nikakvog efekta. Demokratska, građanska i intelektualna elita koja nema vjerskih i nacionalnih predrasuda upozorava iz svega glasa: „Dok se zločinci ne izvedu pred lice pravde nema mira na balkanskim prostorima!“ Svaki čestiti pojedinac bilo koje

vjere i nacije u državi gdje nema odgovornosti i gdje zločinci ostaju nekažnjeni mora da strepi kako za sebe tako i za svoju porodicu, rodbinu, prijatelje... Takva država podjednako ugrožava Bošnjaka, Srbinu, Albanca, Hrvata, Crnogorca... Svjestan građanin koji zna za uzrok i posljedicu strepi da ne kažnjavanje zločina iz prošlosti po Božijem zakonu u kojem nema izmjene dovodi do ponavljanja zločina u budućnosti. U takvoj državi ugroženi su svi slobodhounjni i misleći građani različitih vjera i nacija. Forsiranjem nacije vlastodržaca putem državnih institucija opasno se ugrožava animalni opstanak svih nacionalnih i etničkih manjina. Pojedinci zapadaju u apatiju. Depresija obuhvata pojedinca, porodicu, naciju i pravi od njih amorfnu masu. Ta bezoblična nacija počinje da vegetira poput biljke. Biljka o kojoj нико ne vodi računa osuđena je na nestajanje. Tako u ovom slučaju nacija koja vegetira ide u pravcu kolektivnog samoubojstva. Posljedica kolektivnog samoubojstva nacije porađa hajvane. Za takve Uzvišeni Gospodar u Mudrom Kur'antu kaže: „Oni su kao i stoka pa čak i gori...!“, takve skupine vlastodršci nazivaju: „sigurni glasači, podanići...!“ Hadis od Poslanika Islama neka je Allahov blagoslov na nj i njegov čisti i časni rod, upućen čovječanstvu kaže: „Čovjek koji dozvoli da ga zmija dva puta ujede iz iste rupe ne pripada nama (ljudima).“

Šta bi rekao Plemeniti Poslanik Islama o Bošnjaku muslimanu iz Crne Gore koji nosi „krstaš“ i obilježja nacije koja je izvršila genocid nad njegovim narodom kako podržava i daje legitimitet istim onima koji su ga protjerali, poklali, silovali, popalili, hapsili, deportovali, etnički čistili, pljačkali, prebijali, osiromašili...?!

NAMA PRIPADA SAMO ONO ŠTO SMO UČINILI U IME GOSPODARA!

Ko ne dovrši svoje dobročinstvo upropastio ga je! (Hadis)

Molim Gospodara da ujedini vaša srca i da vam snage da izdržite i prevažidete sve probleme sa kojima se susrećete. Molim Gospodara da ašićare ukaže na svakog onog koji ometa i opstruira rad koji je zasnovan u Njegovo ime! Amin!

- Ko sprijeći da skupinu muslimana pogodi šteta od poplave ili požara za njega je Džennet obavezan.

- Ko naređuje dobročinstvo i odvraća od zla, on je namjesnik Božiji na zemlji i halifa Poslanikov s.a.w.s.

- Znajte da dobročinstvo donosi zahvalu i da ga slijedi nagrada. Kada biste vidjeli dobročinstvo u liku čovjeka, vidjeli biste lijepoga čovjeka, čija ljepota donosi radost gledaocu, a nadmašuje sve ljudе, a u koliko biste vidjeli pokuđeno djelo vidjeli biste veoma ružnog čovjeka, odurnog i unakaženog, od kojeg srce osjeća gađenje i pred kim se oko zatvara.

- Ili ćete narediti dobro i odvraćati od zla ili će vas sve zahvatiti Božija kazna.

- Ne odustajte od pozivanja na dobro i odvraćanja od zla, pa da zli ljudi među vama zavladaju da biste se vi zatim molili, a da se to od vas ne prihvati.

- Najgori čovjek kod Allaha je nepravedan imam koji je u zabludi, a i druge odvodi u zabludu jer umrtvљuje naslijeđeni sunnet, a ozivljava odbaćenu novotariju. Zaista, čuo sam Božijeg Poslanika a.s., kako kaže: Bit će doveden na Sudnji dan nepravedni imam, a neće imati ni pomagača, ni opravdanja. Bit će bačen u džehennemsku vatru, u kojoj će se vrtiti kao mlinski kamen, a potom će biti privezan za njegovo dno.

- Ko drži velikim Allahovu vjeru, drži velikim i pravo braće svoje. Ko olahko drži Allahovu vjeru, olahko drži i do braće svoje.

Aferim Plavljeni i Gusinjeni! Aferim Sandžaklige

i Bosanci! Aferim Bošnjaci! Neka Uzvišeni Gospodar primi vaša dobra koja radite u ime Njega i neka ujedini vaša srca na putu Istine! Ovih nekoliko hadisa koje na samom početku radi podsjećanja napisah preporučujem od srca svima nama kao uputu i smjerokaz. Radi podsjećanja svima nama. Dok još imamo vremena da primimo pouku. Prije nego potrošimo život i dok smo još kadri napraviti dobro. Naše je samo ono što pošaljemo ispred nas, a čije ćemo plodove, ako Bog da, brati na Sudnjem danu. Ono što ostavimo iza sebe, ovdje na dunjaluku se ne pika. Taj imetak čini sretne one koji ostaju iza nas, a mi od toga nećemo imati nikakva hajra. Nama pripada samo ono što smo učinili u ime Gospodara Svetova, radi Njegovog zadowoljstva. Na tom putu nema straha i nema nikakvih kalkulacija. Rad u ime Boga dž.š. podrazumijeva ustrajnost u radu i lijep odnos čak i sa onima koji nisu zadovoljni našim radom. Islam je vjera ljubavi, tolerancije, milosrđa, lijepog dijela, poštivanja... Gospodar daje svakom robu ono što traži. U Svom davanju robovima Svojim, Gospodar daje i onima koji vjeruju, a i onima koji Ga nevjeruju. On je milostiv robovima Svojim. Njegova milost ogleda se i u tome što nas održava u životu i daje nam vremena ne bi li se pokajali, ispravili. Davanje vremena odnosi se na sve ljudе, bez razlike bio vjernik ili nevjernik. Tako je na dunjaluku i Božiji zakoni važe za sve.

Na Danu suda opet će biti isto, nema razlike nikakve što se tiče davanja Gospodara Svetova. Onima koji su radili u ime Boga, od Boga će primiti, ako Bog da, nadati se je nagradu! One koji su imali više gospodara (vladari, komformizam, egoizam, materijalizam i sl.) Gospodar će prepustiti onome čemu su i robovali i onome u ime koga su radili. To je Allahova pravda. Ali, propao je svaki onaj koji se ne osloni samo na Božiju pravdu. Allahova milost je to što će nas inshallah spasiti. Milošću Gospodar uvodi robe svoje, kako one u Džennetu, tako i one u džehennemu. Možete zamisliti kako bi se osjećao onaj prokletnik koji je oličen u zlu i sav satkan od zla da se kojim slučajem nađe u Džennetu. Raspao bi se u paramparčad! Zlikovačka pokvarena duša satkana od pokvarenosti ne može izdržati ljepote. Njena prirodna sredina je zlo i pokvarenost. Tako je i sa onima koji su robovali nekom drugom bogu, a ne Allahu. Zato dragi moji Bošnjaci, vi koji ne žalite truda i imetka u ime Allaha, naprijed! Ustrajte u ime Gospodara i odradite posao na Centru do kraja. zajedno sa svima onima koji hoće, a kada posao dovedete do kraja uz vas će biti i oni koji su se opirali, bunili, podmetali, pravili zvrčke itd. Samo na Sudnjem danu sigurno nećete biti skupa. Tamo će Gospodar otvoriti i pokazati naša srca, nutrinu misli, otkriti tajne, namjere, u ime koga i radi koga. Vi koji ne žalite imetke svoje imate pravo da vodite računa i da vam se polažu računi za ono što ste dali. Mora se voditi računa o bejtul malu. Kako se troši i kako se pravda. Da li ono što vi dajete opravdavaju oni koji žive od onoga što vi dajete. Šta mislite koliko bi neki američki biznismen trpio na poslu nekog ko zabušava?! Nema potrebe o tome pisati niti objašnjavati.

Molim Gospodara da ujedini vaša srca i da vam snage da izdržite i prevaziđete sve probleme sa kojima se susrećete. Molim Gospodara da ašićare ukaže na svakog onog koji ometa i opstruira rad koji je zasnovan u Njegovo ime! Amin!

Iskreni salami i dove od Ibrahima Čikića!

Praunuk posljednjeg Poslanika Muhammeda, Neka je Allahov blagoslov i mir na nj, i njegovo čisto i plemenito potomstvo, imam Zejnal.Abidin, mir neka je na nj, kaže: „Siroti čovjek! Svakog dana ima tri nesreće, a ni iz jedne od njih ne uzima pouku. Kada bi uzeo pouku, postale bi mu lahke nedaće i poslovi osovijetski. Prva nedaća je dan koji mu skraćuje život; kada mu bude od imetka umanjeno, on je tužan, a imetak se može zamijeniti, dok se život koji je prošao ne može ničim nadoknaditi. Druga nedaća je da u potpunosti prima svoju opskrbu pa ukoliko bude na dozvoljen način, polagat će za nju račun, a ukoliko bude na haram način stečena, bit će za to kažnjen. I treća pouka je najveća od svih: Nema dana da ne omrkne, a da se nije približio Ahiretu za jedan dio puta, ali ne zna da li je bliže Džennetu ili džehenemu.“ Sasvim je sigurno da smo iz dana u dan bliži rastanku sa Ovim svijetom. Izvjesno je da nam se životni prostor na prostorima ex-Jugoslavije opasno sužava. Širom dunajluka već nam se rađaju pete, šeste... generacije. Gubimo vlastiti identitet i ostajemo bez vlastitih kuća diljem Bosne i Hercegovine, Sandžaka, Srbije i Crne Gore. Iskoristimo šansu prije nego nas smrt probudi. Izgradimo vlastitu kuću makar u dijaspori. Ako nam ruše rodne kuće, ognjišta naših predaka u zavičaju, нико nam ne brani da gradimo iste po Americi, Luksemburgu, Njemačkoj... U protivnom, ako nas u mrtačkim limenim sanducima iz emigracije budu pratili na posljednje putovanje iz tuđih kuća naše ishodište je sigurno džehenem. Na Sudnjem danu sigurno nećemo imati opravdanja kada nas Gospodar upita: „Ko vam je smetao da dok ste bili u emigraciji gradite vlastite kuće? Zar niste Mojom Milošću sačuvali živote bježanjem iz rodne grude širom Moje Zemlje prostrane?! Zar vas nisam učinio bogatim i jakim, kako biste obnovili vlastite kuće? Zato Danas budite sa onim koga ste voljeli i čije kuće ste pravili?!“

O Bože, sačuvaj nas Dana kada se budu polagali računi i sačuvaj nas dolaska u rodnu grudu ispraćanjem iz katilskih kuća. Amin!

Objavljeno 6. juna 2010.

O AUTORU

Ibrahim Čikić rođen je 23. maja 1956. godine u Bijelom Polju.

Danas živi u Sarajevu i Bijelom Polju.

Bošnjački je Josef K. i paradigma stradanja bošnjačkog naroda. Borac je protiv zaborava i zaštitnik ljudskih prava, publicista, član Međunarodnog ekspertskeg tima za istraživanje genocida Instituta Kanada (IGC) i član Društva novinara Bosne i Hercegovine.

Nakon što je odbio saradnju sa službom Državne bezbjednosti (DB) da lažno svjedoči protiv uhapšenih čelnika SDA, od 24. do 28. februara 1994. godine, biva podvrgnut strahovitoj torturi i mučenju u Foči. Proveo je skoro godinu u bjelopoljskom istražnom zatvoru i osuđen je na dvije godine strogog zatvora. Iako sa 100% umanjenom vidnom sposobnošću, najtragičnija je ličnost policijske akcije Lim. Brutalnost hapšenja i torture kroz koju je tada prošao Čikić nedvosmisleno potvrđuju i oštре reakcije intelektualne javnosti i organizacija koje se bave zaštitom ljudskih prava iz različitih država.

Njegova knjiga *Gdje sunce ne grijе*, objavljena 2008. godine, izaziva i danas veliko interesovanje slobodoumne javnosti u Crnoj Gori i postjugoslovenskim državama. Na žalost, progon Čikića je nastavljen i nakon objavlјivanja te knjige a upravo od dijela onih koje je prozvao kroz niz građanskih i parničnih postupaka za navodne duševne boli, a ti postupci tek treba da dobiju konačni epilog jer su neke od presuda izazvale već oštре reakcije domaće i međunarodne javnosti zbog dalje viktimizacije samog Čikića.

Divljenja je vrijedna istrajnost i energija koju Čikić pokazuje u traganju za istinom i pravdom, bez obzira na brojna i za mnoge krajnje obeshrabrujuća postupanja institucija. Knjigu je promovisao u Podgorici, Sarajevu, Luksemburgu, Kelnu, Frankfurtu, Hanoveru, Ahenu, Amsterdamu, Njujorku, ... Napisao je na desetine kolumni, imao više okruglih stolova na temu zaštite ljudskih prava i slobode govora, i dao niz intervjua u elektronskim i štampanim medijima.

LUKMANOV SAVJET SINU:

„Laže sine onaj koji tvrdi da se zlo zlim otklanja. Ako istinu govori, onda neka naloži vatru pored vatre, pa da vidimo hoće li jedna drugu ugasiti. Sine, dobro uništava zlo kao što voda vatru gasi!“

